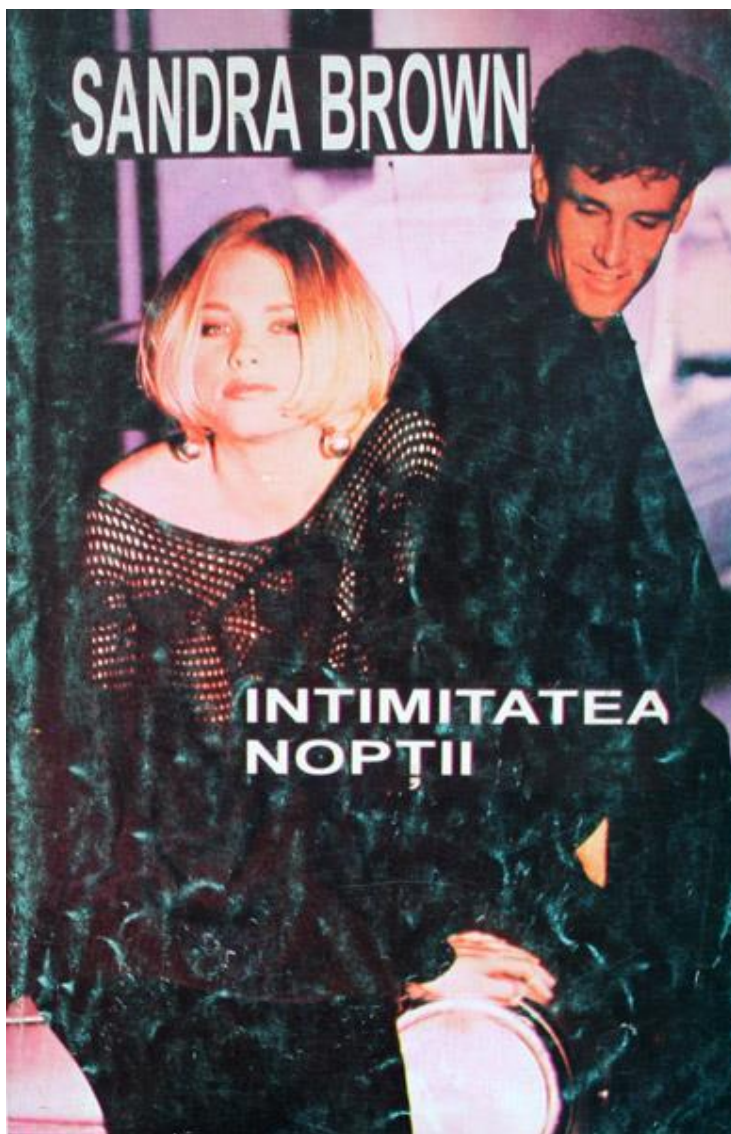

INTIMITATEA NOPTII
SANDRA BROWN
CAPITOLUL 1

Isobel nu era prea sigură dacă făcuse o greșeală. La început, bineînțeles, avusese îndoieli. Dar reușise în cele din urmă să treacă peste ele, zicându-și că erau doar emoțiile și ezităările inerente. Era, totuși, un pas important să părăsească locurile atât de familiare din Earl's Court, Londra, unde-și avea apartamentul, pentru a se muta în

ținuturile muntoase ale Scoției, chiar dacă fusese invitată acolo de o prietenă, chiar dacă o aștepta și o slujbă și o casă cu tot confortul, inclusă în contract.

Cory zicea că nu-i întreagă la minte. Probabil că, fără sâcâiala constantă a fiicei sale, ar fi ajuns să creadă ea însăși acest lucru. Astfel, deși de obicei se întâmplă contrariul, atitudinea lui Cory nu făcuse decât s-o convingă până la urmă că procedează bine.

N-avea cum să nu fie binevenită orice schimbare care ar fi îndepărtat-o pe fata ei de treisprezece ani din mediul viciat al aglomerației urbane și al colegilor de școală.

Totuși, Isobel privea perspectiva plecării cu oarecare nervozitate. De fapt, de când murise Edward, întâmpina astfel orice problemă ce se ivera. De mult timp hotărâse să-și fie singurul stăpân, însă de data asta dezrădăcinarea ei și a lui Cory de singura casă pe care o avusese fiica ei era o decizie mai serioasă ca oricând.

Cât despre Edward, nimeni nu se așteptase să moară. La patruzeci și cinci de ani ar mai fi putut trăi multă vreme, cel puțin așa își închipuia ea înainte. Nu bea, nu fuma, era un stâlp al comunității. Iar mama lui îi spusese lui Isobel cu toată seriozitatea când aceasta pomenise prima oară de plecarea în Scoția, că era mare păcat că nu ea, Isobel, fusese la volanul mașinii zdrobite de trenul deraiat la barieră, care-l omorâse pe Edward dar o cruțase pe Isobel, aceasta alegându-se doar cu câteva zgârieturi. La urma urmei, Edward ar mai fi avut încă atâtea de făcut în viață, pe când ea nici măcar nu încercase să-și arate încrederea în viitorul comun și să se convertească la religia lui. Da, era adevărat, recunoscuse Isobel – deși doar în sinea ei. Și pentru asta își făcuse de multe ori muștrări de conștiință după moartea lui. Faptul că nu fusese de acord să treacă la iudaism era unul din dese motive de ceartă între ei, însă, deși înțelegea și era de acord cu toate argumentele și cu toate cauzele pentru care luptau evreii, nemaivorbind de faptul că avea chiar mulți prieteni evrei, sentimentele ei erau prea controversate ca să poată lua o astfel de decizie. Și în plus, nu fusese niciodată de părere că religia, de oricare fel ar fi e mai importantă decât înțelegerea umană. În copilărie călătorise mult cu tatăl ei în colțurile cele mai bătute de soartă ale lumii și ajunsese la convingerea că ceea ce contează mai mult e credința în sine și nu credința în cine știe ce Dumnezeu mitic. Isobel nu știa care din cele două credințe e mai bună, așa că se hotărâse să le considere pe amândouă la fel.

Totuși, Edward nu-i împărtășise opiniile, deși când se căsătoriseră o asigurase că nu o va obliga să facă nimic din ce nu-i convine. Cu toate astea, timp de paisprezece ani, după numeroase certuri, Isobel își dăduse seama că în promisiunile lui exista și reversul medaliei.

Asta era și principala cauză a neînțelegerii ei cu mama lui. Îi ceruse oare prea mult? Doamna Jacobson nu fusese de fapt de acord ca fiul ei să se însoare cu nimeni, fiindcă se simțea prea bine purtându-i de grijă și făcând totul ca să aibă o viață tihnită. În calculele ei nu intrase niciodată o adolescentă orfană fără un ban în buzunar și care abia reușea să se împace cu moartea tatălui.

Privind în urmă, ca de multe ori de când murise Edward, Isobel trebuia să recunoască totuși că poate și d-na Jacobson avea dreptate în felul ei. Poate că Edward fusese prea bătrân pentru ea, poate că, pe de altă parte, ea căutase pe cineva să ia locul tatălui. Oricum, anii petrecuți împreună fuseseră în cea mai mare parte fericiți. Cel puțin în măsura în care erau majoritatea mariajelor din cercul ei de prieteni.

Dispariția bruscă a lui Edward fusese o lovitură pentru toți chiar și pentru Cory, care în ultimii doi ani din viața tatălui ei făcuse tot ce putuse ca să-l mulțumească. De când plecase de la școala particulară (la care chiar mama lui insistase ca ea să se ducă), mutându-se la școala de stat din apropiere, Cory devenise un copil-problemă. Bineînțeles, bunica ei susținea că asta se datora în primul rând faptului că Isobel o privase de identitate de vreme ce o lăsase să fie înghițită de sistemul învățământului de stat. Isobel și Edward, atunci când mama lui nu-i făcea spălături pe creier nu erau de aceeași părere. Pur și simplu inconștientă și spirit independent, era de părere Isobel, atunci când dirigintele lui Cory, pentru a nu știu câta oară, îi raporta despre ce era în stare fiica ei să facă. Lipsea de la școală sistematic, vorbea murdar, se preta la mici furturi din magazine. Cory era într-adevăr vinovată de toate acestea. Nici gând să se străduiască să ia note mari, sau să aspire la vreo facultate așa cum sperase Isobel însăși cândva, astfel încât diavolița de treisprezece ani făcuse tot ce-i stătuse în putință să-și necăjească părinții. Mai mârșav însă, este faptul că nici măcar nu-i era cât de cât rușine. Îi făcea chiar plăcere să-și creeze o reputație atât de proastă.

Câteodată Edward spunea că poate ar fi fost mai bine dacă ar fi ascultat-o pe mama lui și ar fi trimis-o pe Cory în continuare la școala

particulară. Dar Isobel îl convingea de fiecare dată că nu era așa. Deja se simțea prea tare influența doamnei Jacobson în viața fiicei lor, de vreme ce Cory se tot trezea dând citate din vorbele bunicii ori de câte ori nu i se făcea pe plac. Moartea lui Edward de acum zece luni îi dăduse lui Isobel un respiro. În golul creat în viața celor două, ea și Cory s-au apropiat mai mult decât putuseră vreodată în ultimii ani. Isobel începuse chiar să spera că, paradoxal, moartea soțului ei avea să aducă schimbări în bine. Că, în sfârșit, Cory își putea da seama ce scurtă e viața, ceea ce s-ar fi întâmplat într-adevăr dacă doamna Jacobson n-ar fi găsit de cuviință să-și bage din nou nasul unde nu-i fierbe oala.

Până la moartea lui Edward, Isobel avusese jumătate de normă în biroul unui avocat. Fiind căsătorită așa de tânără și pentru că rămăsese însărcinată foarte devreme, a trebuit să aștepte până ce Cory a început școala să se poată apuca să învețe să devină secretară. Edward și așa nu era de acord ca ea să muncească și doar faptul că lui Cory îi trebuiau mereu haine și încălțăminte, iar acestea erau foarte scumpe, l-a făcut să îi dea în cele din urmă consimțământul să lucreze. Iar lui Isobel ajunsese chiar să-i placă să muncească. Ceea ce nu-i plăcuse înainte era să-și petreacă zilele așteptând plicticoasele dimineți de discuții la o cafea cu doamna Jacobson, sau ascultându-le pe prietenele acesteia bârfind pe oricine nu se încadra în codul lor strict de bune maniere. Isobel nu se îndoia că și ea era vizată în același fel din momentul în care începuse să lucreze pentru Gordon Isaacs. Dar nu avea un program încărcat, așa că era întotdeauna acasă când se întorcea Cory de la școală.

Moartea lui Edward schimbase totul. În noile circumstanțe în care situația financiară se înrăutățise, jumătatea de normă nu mai ajungea. Asigurarea rămasă de la Edward abia dacă acoperea ipoteka pusă pe apartament. Iar cheltuielile pentru întreținere, lumină, mâncare, căldură, toate sub presiunea inflației o făceau să-și dea seama că îi trebuia o slujbă întreagă pentru a putea supraviețui.

Doamna Jacobson le sugerase să se mute la ea. Casa ei, o vilă pompoasă în stil victorian, în St. John's Wood, era mult prea mare pentru o singură persoană, zicea ea. De ce Dumnezeu să muncească Isobel când tot ce avea ea, soacra ei, urma să-i rămână oricum lui Cory după ce murea. Iar compania celor două i-ar mai alunga plictiseala, nemaipunând la socoteală ajutorul în casă și în plus, era sigură că și

Edward ar fi vrut tot asta. Isobel intrase atunci în panică, altă reacție nici nu ar fi putut să aibă. Ideea de a locui cu mama lui Edward și de a deveni servitoare neplătită în casă era ceva de neînchipuit. Poate că era brutal din partea ei, sau nepoliticos, sau nerecunoscător să gândească așa, poate chiar o prostie! Dar Isobel știusese, că nu va putea accepta în niciun caz o astfel de ofertă. Cory era și așa greu de stăpânit, iar influența bunicii ei ar fi făcut-o de-a dreptul imposibilă. Iar aceasta era doar un aspect. Isobel știa că n-ar fi putut niciodată să trăiască așa cum îi place în casa aceea. Fără serviciu, fără prieteni, fără independență, ar fi ajuns să ducă o viață de plantă. Așa ceva nu trebuia să se întâmple, ar fi dus-o în prazul nebuniei.

Și când era la capătul răbdării, când doamna Jacobson începuse să o atragă de partea ei pe Cory făcându-i cadouri scumpe de genul compact discurilor, promițându-i că o va trimite în Statele Unite în vacanță, că o va lăsa să-și decoreze singură camera când va veni să locuiască la ea, Isobel dădu din întâmplare peste Clare Webster pe Oxford Street. Ea și Clare fuseseră colege de școală. Pe la paisprezece ani tatăl lui Isobel hotărâse că educația îmbâcsită pe care i-o putea da el ca profesor de istorie antică nu era de ajuns. De aceea o trimisese la o școală de fete în Sussex și, deși ea încercase să se împotrivească, cuvântul tatălui era lege.

Pe lângă aceasta, după câteva săptămâni începuse chiar să-i placă și promisiunea tatălui ei că dacă va munci și va obține calificările necesare o va lua cu el, era un imbold suficient. Se împrietenise acolo cu Clare, fiica unui chirurg londonez. În casa căruia fusese oricând binevenită. Însă timpul și împrejurările nu le-au permis să păstreze legătura după absolvire. Tatăl lui Clare era scoțian și când acesta, un medic de țară, se îmbolnăvise. Dr Webster se transferase la un spital din Glasgow pentru a fi mai aproape de părinți. Asta se întâmplase la câteva săptămâni după ce fetele terminaseră școala și cu mai puțin de o lună după ce Isobel împlinise optsprezece ani. Dar Isobel se pregătea la acea vreme să plece în Americă de Sud pentru a se alătura tatălui ei pentru un an de practică înainte de a-și continua studiile la Oxford, așa că era prea preocupată de viitorul ei ca să se mai gândească la plecarea lui Clare. Abia când a aflat că tatăl ei a murit într-o avalanșă de roci, își dăduse seama cât de singură este. N-avea prieteni apropiați, nici rude, și cu banii nu stătea bine deloc. Cu toată amărăciunea care o împresura, trebuise să se angajeze în Sainsburg pentru a se putea

întreține, astfel că speranțele ei de viitor au fost îngropate în Yucatán, odată cu el.

Iată de ce întâlnirea cu Clare pe strada Oxford i-a părut aproape profetică. De aproape paisprezece ani nu se mai văzuseră și, deși la început își mai scriseseră, cu timpul pierduseră legătura și nu mai știau nimic una de alta.

Dar Clare a recunoscut-o pe Isobel de cum a văzut-o, deși Isobel nu prea era sigură de cealaltă. Femeia îmbrăcată elegant și purtând podoabe scumpe abia de mai aducea cu adolescența durdulie pe careși-o amintea, iar din atitudinea Clarei și-a dat curând seama că aceasta avea și o căsnicie reușită.

Clare insistase să meargă undeva să ia masa ca să-și poată povesti ce mai făcuseră între timp, dar Isobel încercase să refuze politicos dar ferm. Trebuia să fie la birou în mai puțin de jumătate de oră, ceea ce îi explicase lui Clare cu un prea mare părere de rău, fiindcă nu era în dispoziția necesară ca s-o asculte cum îi vorbește despre cât de greu e să găsești un taxi în Londra în vremurile astea. Isobel nici nu-și mai amintea când urcase ultima oară într-un taxi, și cum, în plus, perspectiva de a-și petrece o nouă seară îngrozitoare cu d-na Jacobson se arăta la orizont. Era cu nervii la pământ și încerca să găsească în minte vreo soluție să evite măcar de data asta întâlnirea cu soacra ei. Clare nu voia să audă de argumentele ei, făcând-o să-și amintească de fata care, cu ani în urmă, o convinsese să meargă la discoteca Gordon și apoi să mai stea o oră. În fine, se consolase ea, era o ocazie mai specială și poate că totuși lui Clare ar putea să-i dea prin cap cum să se sustragă din ghearele d-nei Jacobson.

Și iată că așa a fost. Spre marea ei mirare, Clare avea cheia tuturor problemelor. Tatăl său, care își părăsise serviciul când îi murise propriul tată luându-i locul în Invercaldy, avea nevoie de secretară a tatălui său, dar aceasta era prea bătrână lucrase acolo mai bine de patruzeci de ani. Acum domnișoara McLeavy ieșise la pensie și se dusese la sora ei în Dundee, așa că postul precum și căsuța bine îngrijită în care locuise, rămăseseră libere, Isobel nu era prea convinsă. Nu încă. Iarăși ideea de a-și schimba nu doar serviciul ci întregul mod de viață, era destul de înspăimântătoare. Deși Clare o încuraja, ea se îndoia că i-ar putea fi prea ușor. Știa din experiență că un serviciu și o casă nu găseai pe toate drumurile. Oricum, nu în Londra. Oamenii cereau calificare, recomandări și cum se putea să nu fie și alți

candidați? Ce să mai vorbim de proprietarul blocurilor care poate avea alte planuri pentru spațial locativ. Clare îi întrerupsese protestele. Satul sau micul orașel Invercaldy era nici mai mult nici mai puțin decât proprietatea familiei soțului ei, îi spuse. Acesta, Colin Lindsay, era fratele Contelui de Invercaldy, așa că nu va ezita să-i acorde această favoare lui Isobel.

Chiar și așa Isobel avea îndoieli. Ideea în sine nu era rea, asta nu putea s-o nege. Să plece din sumbra Londră cu străzile ei mohorâte pentru a locui în aerul proaspăt de munte, în zona cea mai frumoasă a Scoției, era ca o promisiune a Paradisului. Dar în același timp, Isobel era îndeajuns de practică să-și dea seama că nu se putea entuziasma îndeajuns de ideea de a se despărți definitiv de tot ce cunoștea, pentru locuri în care nici nu fusese vreodată. În plus, nu putea să nu se gândească și la mama lui Edward. Sigur, ei nu-i plăcea deloc, dar trebuia să o ia și pe Cory în considerație, în fond era bunica ei.

Promițându-i lui Clare că va mai cântări posibilitatea, s-a întors la lucru fără prea mare tragere de inimă. Adevărul e că lui Cory i-ar fi priit de minune să se îndepărteze pentru totdeauna poate de influențele nefaste ale Londrei. Dar simțea deja o teamă nedefinită pentru ce-i putea rezerva viitorul. Și atunci, deodată, când s-a întors în seara aceea de la serviciu, totul parcă explodase. Intrase în apartament ca s-o găsească pe Cory stând indolent pe un scaun și pe d-na Jacobson la telefon, vorbind agitat cu cine știe cine.

Deși încercase să o facă pe Cory să-i spună ce se petrecea, aceasta nu catadicsise să-i răspundă. În cele din urmă înțelesese despre ce era vorba. Era destul de clar din atitudinea d-nei Jacobson că la celălalt capăt al firului era directorul școlii lui Cory și înainte de a putea pune vreo întrebare, o auzise pe mama lui Edward spunându-i celuilalt că o retrăgea pe nepoata ei de la școală.

Încercase ea să-i ia telefonul din mână imediat, dar d-na Jacobson, soacra, nu o lăsase, pornită să-i facă o scenă care cu siguranță că s-ar fi auzit în receptor, așa că trebuise să abandoneze și să tacă. Însă când femeia închisese telefonul în cele din urmă și o anunțase cu sânge rece că fiica ei va urma de acum o școală particulară pentru fete în St. John's Wood, și că, de vreme ce urmau să se mute la ea, era și așa mai aproape. Isobel izbucnise furioasă. Nu fusese în intenția ei să aducă vorba de Scoția. Toată după-amiaza și în drum spre casă se tot gândise la o modalitate mai diplomatică de a le spune de

propunerea făcută de Clare. Dar când o văzuse pe d-na Jacobson hotărâtă ca, de vreme ce Isobel nu o mai putea controla pe Cory, să devină ea stăpână pe situație, atunci nu mai avusese altă soluție.

Scândalul care a urmat a fost dintre cele mai mizerabile, iar Isobel ar fi dat orice să-l fi putut evita, cel puțin în fața lui Cory. Vestea pe care i-o dăduse d-na Jacobson, cum că nepoata ei fusese prinsă fumând marijuana după niște tufe, era îndeajuns de îngrijorătoare ca să nu mai lipsească privarea ei de autoritate în fața fiicei. Apoi, când Isobel a încercat să găsească o porțiță de ieșire din asemenea situație pomenind de slujba oferită în Invercaldy, mama lui Edward mersese până-ntr-acolo încât putuse să facă o afirmație plină de ură în legătură cu moartea fiului ei. Isobel știuse, nu-i vorba, că d-na Jacobson o considerase întotdeauna vinovată de accident, și asta era și așa cumplit pentru ea; dar să i se spună în față că mai bine-ar fi murit dracului, asta era cu totul altceva. Așa că, în ciuda lacrimilor lui Cory și cu incriminările nestăvilite ale femeii din fața ei, Isobel îi telefonase lui Clare la hotel și îi spusese că acceptă. Aceasta o mai încurajase puțin spunându-i, că domnul Webster abia așteaptă s-o revadă, astfel încât trei săptămâni mai târziu, când s-au urcat în trenul de Glasgow în gara de la King's Cross, Isobel se simțea încrezătoare în propria decizie. În plus, nu era ceva ireversibil, își spuse. Dacă lucrurile nu mergeau bine se puteau întoarce oricând la Londra. Apartamentul avea să fi intrat pe mâinile vreunui agent imobiliar dar odată ce-l vindea puteau oricând să o ia de la capăt cu banii pe care îi primeau. La început privind pe fereastra trenului la peisajul agrest al Angliei, scăldat într-un soare nefiresc de cald de septembrie Isobel a reușit să ignore încrâncenarea posomorâtă a lui Cory și să se bucure de priveliște. Doar ea, mama ei, de când murise tatăl își petrecuse viața plecând dintr-un loc în altul. Doar pentru faptul că în ultimii paisprezece ani prinsese rădăcini într-un anume loc nu însemna că trebuia să și rămână acolo. Și ar fi fost bine și pentru Cory dacă ar fi încetat să-și plângă singură de milă. În ce o privea, în afară de câteva vacanțe petrecute în Franța, abia de mai călătorise în viața ei. Nu văzuse aproape nimic din Anglia, ca să nu mai vorbim de Scoția, așa că era timpul să nu mai fie atât de convinsă că Londra e centrul universului.

Trenul ajunsese în sfârșit să străbată zona periferică a orașului Glasgow și atunci Isobel își dădu seama că, în ciuda celor petrecute, încă nu putea fi sigură că alesese calea cea bună, iar când trenul opri în

gara centrală din Glasgow, era deja convinsă că făcuse de fapt o mare greșeală. Cory de abia dacă spusese vreo două vorbe pe tot parcursul călătoriei și asta doar când Isobel o întrebase câte ceva. Se încâpățâna să-și arate supărarea, sperând ca lacrimile să-i schimbe mamei sale hotărârea, așa că se închisese într-o tăcere gravă încât, cu fiecare clipă, îi arăta tot mai clar mamei că nu va accepta niciodată limitarea morală pe care o presupunea viața într-un orașel prăpădit, de fapt mai mult un sat. Avea de gând să se declare o veșnică inadaptată și răzvrătită, mai dificilă ca oricând. Trenul încetinea apropiindu-se de stație, în timp ce un altul pornise în direcția opusă luând viteză. Isobel simți o nevoie nebunească să deschidă ușa laterală și să se arunce împreună cu bagajele și, firește, cu Cory, în trenul ce alerga spre sud. O, Doamne, să mă întorc la Londra, se gândi. Cum își putuse închipui că va putea să îndure așa o deznădăcinare.

Trenul se opri, scârțâind din toate încheieturile. Jur-împrejur pasagerii se agitară să-și dea jos bagajele, gata să coboare așa că își dădea seama că nu vor mai putea rămâne la infinit în aceeași poziție chiar dacă pe Cory părea să o lase total indiferentă sosirea la destinație. Isobel se ridică.

— Mă scuzați, astea sunt bagajele dumneavoastră?

Un bărbat între două vârste, care stătuse pe șirul de scaune din partea opusă de când oprise trenul în Edinburgh, le vorbise cu un ușor accent din Scoția de Jos. Văzând-o pe Isobel cum se războia cu două valize mari, o geantă de voiaj și cu o fiică recalcitrantă pe care se străduia să le dea jos din tren, se oferă s-o ajute să coboare valizele care erau încă sus.

— Da, astea două, răspunse ea dând recunoscătoare din cap, în timp ce o îndemna pe indispusa Cory să se ridice de pe scaunul ei, fără totuși să dea de înțeles și celorlalți că ar întâmpina împotrivire. Vă mulțumesc mult. Sunt chiar grele.

— A nicio problemă, spuse bărbatul, făcându-le loc să iasă din vagon Isobel se conformă, trăgând-o pe Cory după ea și coborî pe peron simțind că o cuprinde un sentiment de deznădejde neputincioasă.

Aici era mult mai frig, asta se simțea de cum ieșeau. În Londra, o cămășuță subțire și un pulover vechi de-al lui Edward, cu o jachetă scurtă, fuseseră de-ajuns. Aici vântul rece i se strecură de îndată pe gâtul gol, vânturându-i şuvițele rebele de un blond castaniu pe față. Se

felicită în gând că-și legase cât de cât părul pentru călătorie Acum avea senzația că se putea întâmpla

— Vă așteaptă cineva? întrebă iar bărbatul, așezând valizele ea, iar Isobel se întoarse spre el cu un zâmbet stânjenit și nervos.

— Eu „nu, răspunse, uitându-se încurcată în jur, fiindcă o îngrijora faptul că Glasgow-ul era mai aglomerat decât își imaginase. Nu, aici schimbăm trenurile, se simți datoare, să-i explice, după instrucțiunile lui Clare. Știți mergem la Fort Williams. Știți cumva de pe ce peron pleacă trenul?

— Cum să vă spun eu domniță, știu eu ce tren vreți să luați dar pleacă din gara Queen Street, răspunse bărbatul cu o urmă de zâmbet compătimitor. E cam la un sfert de oră de mers pe jos de aici. Cred că e mai bine să luați un taxi.

— A, asta mai lipsea! Cory rostise astfel neîntrebată primele cuvinte de când părăsise King's Cross, iar Isobel îi aruncă o privire tăioasă înainte de a se întoarce spre cel care îi dăduse informația. E drept, nici pe ea nu o încânta perspectiva, dar nu avea de gând să-și arate sentimentele.

— Un taxi, murmură ea, dând din cap aprobator, iar bărbatul îi arătă plin de solitudine ieșirea din gară

— M-aș oferi să vă arăt chiar eu drumul, dar mă așteaptă soția, adăugă el. Isobel tocmai se grăbea să-l asigure că se pot descurca singure fără probleme, când observă deodată, fără să îndrepteochii într-acolo, un alt bărbat care le privea, părând că le studiază atent... Peronul se golise repede, fiindcă majoritatea celorlalți pasageri se grăbiseră să ia taxiuri și autobuze sau fuseseră întâmpinați de rude sau prieteni. Puținii care rămăseseră erau, ca și ele, străini prin părțile locului și nu prea știau încotro s-o ia, așa că aveau nevoie de ceva timp să se obișnuiască puțin cu împrejurimile.

Însă bărbatul care le privea acum nu era unul din ei. Mai degrabă ai fi crezut că nici nu coborâse din tren odată cu ele. Rezemat de peretele sălii de așteptare, cu părul lung și ușor zburlit de vânt, părea că se află acolo de mai multă vreme. Jacheta de piele, atârând descheiată pe umerii largi, era fără doar și poate foarte scumpă, iar cămașa neagră strânsă pe corp și pantalonii strâmți de stofă neagră nu păreau nici ele luate de la vreun magazin de mâna a doua. Cizmele negre cu toc jos îi completau ținuta, iar Isobel, căreia nu-i stătea în obicei să observe bărbații sau cu ce sunt îmbrăcați, simți un fior

nedefinit de-a lungul spinării. Cine putea fi? se întrebă. De ce le privea cu insistență? Nu cunoștea pe nimeni în Scoția și în niciun caz vreun bărbat ale cărui trăsături suple și întunecate păreau să etaleze toată frumusețea celtică moștenită de generații.

— Să știi că nu-s dispusă să car un munte de bagaje, declară Cory cu impertinență în timp ce bărbatul care le ajutase se îndepărta, iar Isobel se întoarse spre fiica ei cu o ușoară enervare înfrânată.

— Nici n-avem un munte de bagaje, Cory, îi răspunse printre dinți, apoi se îndreptă de spate observând în același timp că bărbatul celălalt, cel care până atunci le privise liniștit, se desprinsese de zid și se îndrepta încet spre ele, aparent fără un scop anume.

— Pot să vă ajut cu ceva? se interesă, iar Isobel își dădu seama uimită că n-avea nici urmă de accent scoțian. Fusese atât de sigură că era de prin părțile locului încât rămase oarecum descumpănită de vorbirea lui leneșă.

— Hmm... nu, răspunse ea refuzând să-i întâlnească privirea. Citise, undeva că atâta vreme cât contactul vizual nu avea loc o femeie putea să evite neplăcerile unei întâlniri. Se uită în spatele lui, unde vedea un hamal împingând un căruț pe peron, și, apucând-o pe Cory de braț, o împinse într-acolo.

— Mergi și cheamă-l, te rog, să ne ajute la bagaje și să ne spună de unde să luăm un taxi.

— Chiar trebuie? Cory era evident mai interesată de ceea ce se petrecea între mama ei și străinul ciudat decât în a-i aduce pe hamal. Din felul cum îl privea pe necunoscut pe sub gene, Isobel își dădu seama că într-un an-doi va avea de întâmpinat o nouă problemă în ce-o privea pe fiica ei.

— Da, trebuie începu ea, când bărbatul vorbi din nou.

— Sunteți Isobel Jacobson, așa e? V-am auzit strigând-o pe fată Cory, așa că acum sunt aproape convins. Isobel înghiți în sec și de data asta nu mai evită să-l privească în ochii care, observă din nou cu mirare, erau aproape la fel de negri ca pletele.

— Dar cine sunteți? întrebă ea fără să-și mai poată reține surprinderea, în timp ce Cory își propti o mână în sold și adoptă acea poziție pe care Isobel o numea în sinea ei atitudine provocatoare.

— Rafe Lânsă „răspunse el, buzele subțiri dezvelind un șir de dinți albi ușor neregulați. Sunt cumnatul lui Clare. Am venit la Glasgow cu afaceri, așa că m-am oferit să vin să vă iau cu mașina la Invercaldy.

Cumnatul lui Clare!

Isobel îl privea înmărmurită și încă nu-i venea să creadă. În timp ce zâmbetul lui se transforma într-un rânjel fără malițiozitate.

— Să vă arăt permisul de conducere? se oferî, ducându-și mîna la buzunar, însă Isobel își reveni imediat din uimire. Într-adevăr, doar cineva care o cunoștea pe Clare ar fi putut ști cine erau ele. Însă Clare spusese că fratele soțului ei era conte de Invercaldy, iar acesta cu siguranță că nu își inspira asemenea denumire. Era în primul rînd prea tînăr, probabil cu un an-doi mai în vîrstă decît ea, iar în al doilea rînd niciun aristocrat, din cîte știa ea, n-ar fi purtat pîrul atît de lung care îi trecea cu cîteva degete de gulerul jachetei Mă rog, nu în secolul ăsta vreau să zic, se corectă ea, amintindu-și de pletele luxuriante ale celor ce adoptaseră moda pornind de la prințul Bonnie Charlie. Acum, că se gîndea mai bine, vedea o oarecare asemănare între Rafe Lindsay și acei impunători conducători ai Scoției de Sus, dacă era într-adevăr scoțian. Sau poate era vreun frate mai mic, însă ținu să-i răspundă, acum destul de sigură pe ea, făcînd-o pe Cory să-i arunce o privire dezgustată:

— Nu-i nevoie. Dar vîd că n-aveți accent.

Era o remarcă destul de prostească și el putea s-o ignore, însă îi replică pe loc:

— A, nu? Bine dar, dacă aș fi știut c-aveți interes pentru vorba autentică nu-mi ascunzeam accentul se maimuțări el, oferindu-i pe tavă toate vocalele muiate pe care le-ar fi putut aștepta de la accentul scoțian. Apoi făcînd un gest lejer către hamal cu mișcări experte pe care Isobel nu putea să nu le invidieze, arătîndu-i bagajele:

— Mașina-i afară. Mergem? Pentru prima dată de cînd părăsiseră Londra în dimineața acelei zile, Cory părea să-și fi recăpătat buna dispoziție. După un schimb de priviri cu mama sa, își aruncă pe umăr geanta de voiaj și o luă în urma lui Rafe Lindsay și a hamalului. Firește, pe Isobel nu putea să n-o încînte asemenea schimbare de atitudine, așa că se gîndea că măcar pentru asta trebuia să-i fie recunoscătoare. Însă, mergînd încet în urma tuturor, își dădea seama că propriile ei sentimente era mai mult decît confuze.

CAPITOLUL 2

— Cum a putut să-ți dea prin cap să faci una ca asta? îl întrebă contesa Dowager de Invercaldy pe fiul mai mare, cu o indignare nedisimulată. Apoi, răsucindu-și cu nervozitate perlele la gât, continuă:

— Ce părere or să-și facă de familia noastră dacă te porți ca și cum ai fi doar un angajat prăpădit? Pentru Dumnezeu, Rafe, nici nu vreau să-mi închipui ce-ar zice tatăl tău dac-ar fi în viață!

— Mă îndoiesc că m-ar condamna la spânzurătoare, răspunse Rafe sec, luând vasul de cristal și turnându-și generos whisky în pahar. N-am făcut decât să o aduc cu mașina, mamă. Doar n-am răpit femeia, ce naiba!

— Nu, dar în primul rând n-o cunoșteai i-o întoarce mama sa. Cum ai putut s-o agăți așa, în gară, ca un terchea-berchea ordinar? Ce crede acum despre tine? Și ce faci dacă duce vorba încolo și-ncoace că a agățat-o contele de Invercaldy?

— Ei da, am agățat-o, zise el și dădu pe gât jumătate din conținutul paharului.

— Rafe, știi foarte bine ce vreau să spun. Ea poate să spună ce vrea. Poate chiar să te acuze că ai... ai fost atât de... nerăbdător s-o întâmpini, că ai mers la Glasgow special pentru asta.

— Aiurea, mamă, știi că n-ai dreptate. Fiul ei o privea acum cu o atitudine mai puțin tolerantă. Își termină whisky-ul și se uită la ea cu răceală.

— M-am întâlnit cu Phillips. Ar trebui să știi asta, doar tu ne-ai fixat întâlnirea.

— Da, cum să nu știu, dar în afară de mine și de tine cine mai știe asta? Nu cred c-o să pornești cu mașina prin oraș să anunți pe toată lumea ce afaceri ai făcut pe ziua de azi.

Îl privi cum lua din nou sticla și strânse din dinți văzându-l cumâși toarnă iar.

— Presupun că trebuie să-ți mulțumesc pentru faptul ca măcar nu erai beat când ai adus-o. Adică presupun că nu erai. Sper că nu te-ai dus în biroul lui Phillips duhnind?

Rafe nu catadicsi să răspundă iar contesa dădu înapoi, ca și cum se simțea că intrase pe un teren alunecos.

— Mă rog, dar ea, cum era ea? Clare zice că are și o fată. Bănuiesc că n-o să se prea distreze în Invercaldy după ce-a locuit atâta vreme în Londra. Spune-mi, se poartă ca niște sudice îngrozitor de autentice? Vreau să zic, dintre cele care consideră că civilizația se oprește în gara de la nord de Watford.

Rafe se întoarce spre ea, cu paharul din nou plin în mână.

— Să știi că habar n-am ce gândesc ele despre noi, mamă,

răspunse pe un ton aspru. Dar nu sunt niște prost crescute, dacă la asta te referi. Femeia pare educată, iar Clare spune că tatăl ei a fost un fel de istoric. Cu fata e altă problemă. La treisprezece ani... înțelegeți?

— A, o Lolita de buzunar! exclamă exasperată mama. Trebuia să-mi închipui că așa se va întâmpla când am acceptat să angajăm o englezoaică. De ce te-ai lăsat convins de Clare că știe ce face, fir-ar să fie! Acum or să se instaleze în casa doamnei McLeay, și de-acolo nu le mai scoate nimeni! Rafe scoase un oftat:

— E nevoie să-ți amintesc, mamă, că însuși domnul Webster a fost de acord s-o angajeze pe doamna Jacobson? Și la urma urmei, pentru el o să și lucreze. Websterii o știu de vreo douăzeci de ani, dacă am înțeles bine. Doar că ea și Clare n-au mai păstrat legătura după ce s-au mutat Websterii.

— Doamna Jacobson! Contesa Dowager se indignă din nou. Și cu soțul ei ce s-a întâmplat? Asta poți să mi-o spui? Și ea câți ani are? Treizeci și? Patruzeci?

Rafe se uită în pahar gânditor.

— Mai puțin, spuse pe un ton neutru, nu prea sigur de ce simțea nevoia să clarifice situația. Nu-i păsa deloc ce gândea mama sa despre vârsta tinerei femei. Cât despre aceasta, abia de vorbise în cele aproape două ore cât durase drumul până la Invercaldy. Cât timp el se ocupase de valize, să le urce în portbagaj ea se ghemuise pe bancheta din spate a Range Roverului, lăsându-l singur cu îndrăzneța Cory care păru să n-aibă niciun scrupul mai apoi să încalce ordinele mamei sale astfel că urcase pe scaunul din față, lângă el.

— Cam tânără pentru o văduvă, nu crezi? Vocea mamei îi întrerupse gândurile și atunci Rafe duse paharul la gură.

— Clare a spus că soțul ei a murit într-un accident, adăugă în cele din urmă, sperând să-i închidă gura cu asta. După părerea contesei Dowager, nimeni din cei născuți la nord de Clyde nu merita atenție.

— Și ce importanță are? Doar nu crezi c-o să ai prea mult de-a face cu ea?

— Probabil că nu, admise mama sa cu superioritate. Cred că ai dreptate. În orice caz, s-ar putea chiar să nu le placă aici și să plece. Măcar atât putem spera.

— Îhm. Rafe se îndreptă cu paharul în mână spre șemineu, așezându-și vârful cizmei pe grilaj și privind sclipirea lemnului arzând. Deși clădirea avea un sistem de încălzire centrală adecvat, zona era

bogată în lemn și era îndeajuns ca să poată face și focul care-i plăcea contesei atât de mult.

Dar acum, privirea ațintită la flăcările ondulate și albăstrui nu-i mai aducea lui Rafe liniștea interioară, iar gândurile nu-i mai erau ușor de stăpânit. Nu voia, dar simțea o anume curiozitate pentru Isobel Jacobson. Atitudinea ei rezervată îi stârnea interesul și pentru prima oară de la moartea lui Sarah se trezea cu gândul la o altă femeie, pentru care simțea altceva decât obișnuitul dispreț. Nu că ar fi fost atras în vreun fel de ea, încerca să-și dea singur asigurări, încercând să-și pară nepăsător sie însuși, cu cândoarea obișnuită îi părea doar rău pentru ea. Probabil că nu-i era tocmai ușor să se trezească-deodată văduvă și cu o asemenea fată de crescut. După părerea lui, Cory – oare chiar așa o chema? – avea nevoie de strune zdravene.

Priveliștea ce se dezvăluia dincolo de geamurile căsuței era spectaculoasă. Chiar și în lumina ce scădea cu repeziciune, Isobel nu se putea opri să nu privească minute în șir pe geamul dormitorului înspre minunata îmbinare de cer și pământ ce se întindea cât vedeai cu ochii. Vedeă câmpii înconjurând blânde un lac destul de întins, turme de vaci de pe meleagurile muntoase ale Scoției păscând netulburate pe lângă stufăriș. Copacii se vedeau goliți din loc în loc de frunze, dar în alte zone etalau splendidele culori ale toamnei. Și munții, val după val de coame întunecate, dormitau sub un cer încă pictat în delicatele culori ale apusului.

Soarele coborâse deja după creste când Rafe Lindsay oprise mașina în fața casei și le spusese că au ajuns, însă norii de chihlimbar încă mai purtau în ei căldura astrului zilei. Culoarea se schimba mai aproape de piscuri, în nuanțe de roz și mov până la roșu aprins, iar ici și colo, în petele de albastru, o lumină timidă vestea apariția câte unei stele. Luna nu ieșise, iar umbrele serii s-au întunecat curând către noapte, însă Isobel nici nu-și dăduse seama.

Poate era încă prea devreme, dar deja simțea că ar putea să fie fericită în locurile acestea. Ceea ce o mira să se surprindă gândind, mai ales că fusese în acea stare confuză pe timpul călătoriei și în special în ultima parte.

Nu era obișnuită să se poarte familiar cu bărbații, cel puțin nu cu bărbații atât de tineri. Și în niciun caz nu cu bărbați care arătau ca Rafe Lindsay

Ducându-și viața alături de Edward, care o privea mai degrabă

ca pe proprietatea lui, se dezobișnuise să se împrietenească cu alți bărbați, dacă fusese vreodată obișnuită cu asta, se simți nevoită să recunoască. Se măritase la doar optsprezece ani și, în afară de tatăl ei, Edward fusese singurul bărbat pe care-l cunoscuse mai bine.

Da, fusese drăguț din partea cumnatului Clarei să le aștepte la gară, fiindcă, din conversația acestuia cu Cory, prietena ei nu dăduse indicații de genul acesta, iar dacă s-ar fi dus la stația din Queen Street, ar fi trebuit să aștepte destul de mulțisor până le venea legătura, iar trenul mergea mai încet decât o mașină și mai și ocolea.

Cu toate acestea, știa că fusese prea puțin sociabilă pe parcursul călătoriei. O lăsase pe Cory să se acomodeze cu el, mai ales că o avantaja poziția pe scaunul de lângă șofer Ar fi fost jenant să o pună la punct în fața lui Rafe Lindsay așa că s-a mulțumit să-și treacă de urât cu un câine de vânătoare așezat tot în spate, care-și arătase de la început prietenia repezindu-se să o lingă pe obraji. Un fapt curios, căsuța nu era încuiată, iar însoțitorul lor le părăsise, după ce cărase bagajele în holul de la intrare Isobel îi mulțumise, deși se trezise cam târziu, iar el mai spusese ceva și asta fusese tot. Cu un zâmbet fugar, el se urcase din nou în mașina de ultimă modă și, cu un gest politicos de salut, se îndepărtase în viteză.

Acum Isobel termină de aranjat conținutul valizelor într-un dulap imens și, întorcându-se cu fața la ușă, o văzu pe Cory în prag. Aceasta nu prea o ajutase la despachetat, fiindcă o preocupase mai mult alegerea dormitorului de la parterul casei Dar Isobel nu se supăraseră. Ei îi revenea numai micul dormitor din capul scărilor, la etaj, în care vederea era mai frumoasă Casa era de altfel atât de bine mobilată și dotată cu toate cele necesare, că oricum toate camerele păreau mici. Bine că nu se apucaseră să care mobila de la Londra și o vânduseră, și-așa n-avea cum să încapă aici.

— Când mâncăm? se interesă Cory cu glas mieros. Uitându-se la ceas, Isobel văzu că trecuse de opt. Fusese atât de prinsă în aranjatul hainelor, preocupată să nu încarce și mai mult spațiul și așa nu prea încăpător, încât uitase complet că trebuia să pregătească cina.

— A, n-are importanță, răspunse uitându-se în jur mulțumită. Clare a spus că ne lasă niște mâncare în frigider să ne uităm ce-i înăuntru.

— M-am uitat eu, zise Cory fără să se miște din loc. Sunt ceva ouă, brânză și un borcan cred că de iaurt. Pe cuvântul meu, ai crede că

suntem vegetariene. N-a putut și ea să ne lase niște sandvișuri cu salam și niște friptură? Mulțumirea lui Isobel se risipi ca prin farmec.

— Mai bine zi mersi că e și-atât, îi răspunse răstit. Cețivtrebuie salam? E atât de gras, doar.

— Vrei să zici că untul nu e, și din asta văd că ne-a procopsit, nu se lăsă Cory mai prejos. Și e și pâine neagră. Auzi, pâine neagră! Isobel își spuse că nu trebuie să o lase pe Cory să-i strice bucuria primei seri petrecute în noua lor casă.

— N-o să pățești nimic dacă mănânci o dată pâine neagra, îi mai spuse, îndemnând-o cu un gest să plece la bucătărie. Fac eu și niște omletă. Omletă cu brânză. Iar ca desert mâncăm iaurtul. Cory o luă în jos pe scările înguste, bodogănind ca asta se întâmplă dacă te apuci să locuiești la țară.

— Cred că nu găsești niciun bufet McDonald's pe o rază de treizeci de mile de aici, mai mormăi, convinsă că asta e o distanță enormă. Cât despre Isobel, ea se temea că de fapt cel mai aproape magazin alimentar serios e și mai departe.

— Iar domnișoara McLeay asta cât de bătrână zici că era? Întrebă Cory după câțeva vreme, întinzându-se cu coatele pe masa de lemn de pin și privind-o pe mama ei cum pregătea masa. Pot să pun pariu că era o fosilă de nouăzeci. Uite ce mobilă de modă veche, parcă ar fi din vremea lui Noe!

— Mie una mi se pare chiar drăguță, mărturisi Isobel, admirând arcada care despărțea bucătăria de camera de zi și observând divanul învelit în catifea fină și scaunele sculptate, pe care deja le simțea familiare. Sigur, mesele erau cam multe, împrăștiate prin casă și fără folosință imediată, iar toate briz-brizurile astea nu se poate să-i fi trebuit domnișoarei McLeay. Dar atmosfera generală a casei era primitoare, iar Isobel se gândi că va fi de-a dreptul plăcută când vor aprinde și focul Deocamdată, se mulțumeau cu un reșou electric. Era și un soi de cazan în bucătărie, care probabil încălzea caloriferele pe care le văzuse prin camere, dar trebuia să aștepte până a doua zi ca să poată vedea la lumina zilei despre ce era vorba.

— Nu-i prea mare, nu? insistă Cory, în timp ce Isobel umbla prin sertare, căutând răzătoarea pentru brânză. Bunica zicea că probabil o să fie o casă care a aparținut vreunui fermier cine știe când. Crezi că așa e? Crezi că înainte de a locui bătrâna a fost a unui fermier?

— Casele de fermier n-aveau încălzire centrală, îi răspunse

enervată Isobel, abținându-se să nu spună ceva urât de soacra ei. Hai mai bine și uită-te în bufet, te rog. Clare zicea că găsim tot ce ne trebuie, nu vezi pe undeva o răzătoare pentru brânză? Dacă n-o găsesc, probabil c-o să trebuiască să fărâm brânza cu mâna.

Cory se ridică în picioare fără chef și făcu ce i se zisese. Dar în afară de două cutii cu praf pentru supă – pe care Isobel oricum le suspecta că expiraseră – bufetul era gol.

Totuși, dezamăgirea n-avea să țină prea mult. La o examinare mai atentă, găsi sub aragaz un sertar în care, într-adevăr, se găseau vasele și ustensile de bucătărie de tot felul. Printre acestea se găsea și o răzătoare manuală, iar Isobel o luă să o spele la chiuvetă în timp ce Cory se așează din nou la masă.

— Clare asta... începu ea după un timp, iar Isobel ridică ochii spre ea.

— Vrei să spui doamna Lindsay, o corectă fără enervare, apoi cântări cu privirea grămăjoara de brânză rasă.

— Da, bine, se strâmbă Cory. Doamna Lindsay, să zicem E măritată cu fratele lui Rafe?

— E măritată cu fratele domnului Lindsay, da, zise Isobel scuturându-și brânza de pe mâini, apoi întorcându-se la tigaia de pe aragaz. Probabil că ai s-o cunoști mâine. A spus c-o să treacă să vadă cum ne-am instalat. Cory dădu indiferentă din umeri, semn că perspectiva o lăsa rece.

— Dar crezi că e însurat? se aventură, revenind la subiectul anterior de discuție. Vreau să zic, Rafe. Adică, fie, domnul Lindsay, spuse ea oftând ostentativ când văzu expresia de pe fața mamei sale. Domnul Lindsay e un tip de mâna-ntâi, ce zici? Ai văzut ce gene lungi are?

— Ce am văzut eu a fost că te-ai cam întrecut cu vorba în mașină, răspunse Isobel, nefiind dispusă să se lanseze într-o discuție despre calitățile lui Rafe Lindsay, iar Cory făcu o față ofensată.

— Măcar eu am deschis gura, în loc să stau acolo ca o momâie, îi aruncă ea cu obraznicie. Nici măcar n-ai zâmbit și tu, de formă, când s-a scuzat că ai stat cu câinele.

— Dar abia de-l cunosc pe omul ăsta, Cory. Isobel se trezi din nou în defensivă. Doar fiindcă s-a oferit să ne ia cu mașina nu înseamnă că trebuie să-mi și placă. De fapt, părerea mea este că-i maidegrabă arogant. Cred că tatăl tău n-ar fi fost prea încântat să-l

cunoască.

— Ehei, zise Cory cu un ton care nu lăsa nicio umbră de îndoială asupra părerii ei în privința lui Edward, păi lui tata nu i-ar fi plăcut niciun bărbat care s-ar fi uitat la tine ceva mai lung. Tata e, era, groaznic de demodat. Și brusc se șterse încurcată în colțul ochilor cu mâna, continuând, asta i-am zis-o mereu.

— Știi că-i ziceai. Isobel o privi pe Cory cu o emoție la care nu s-ar fi așteptat. Deși se împlinea aproape un an de la accident, amândouă puteau fi luate pe nepregătite de o replică de genul acesta, iar perdaful pe care se pregătea să i-l tragă se opri înainte de a rosti vreo vorbă, fiindcă simțea un nod în gât. Fusesse, oricum, o zi foarte solicitantă în mai multe privințe, așa că putea doar să spere că se vor adapta cât de curând în noua situație.

— Acum să nu te apuci să-mi plângi, interveni deodată Cory cu îngrijorare în glas și mai nesigură pe ea, iar Isobel făcu un efort să se sustragă din gânduri și să scuture din cap.

— Nu, nu. Se opri o clipă, apoi continuă hotărâtă: dar, oricum, nu cred că-mi place cum vorbești despre tatăl tău să știi că nu era demodat. Nu tocmai. Era doar... mai puțin interesat de modă și de năzărelile tineretului.

— Asta cu siguranță, zise Cory, acum și ea cu glasul mai hotărât, văzând că mama ei își revenise. Dar asta nu înseamnă ca tu să te porți ca și cum te-ai apropia de pensionare. Nu spun că ești tânără ca mine, dar nici bătrână nu ești

— A, merți.

— Și să nu-mi spui că n-ai observat ce bine arată Rafe.

— Cory, de câte ori să-ți mai spun, nu mă interesează bărbații chiar dacă arată bine sau nu. Așa că spune-mi mai bine dacă vrei să-ți pun și ție brânză în omletă.

Cina improvizată era chiar mai bună decât se așteptase Isobel. Laptele pe care-l lăsase Clare era gustos și nesmântânit, iar în loc de cafea, fiindcă n-aveau cu ce s-o prepare, a trebuit să se mulțumească cu ness. Dar nessul îmbunătățit cu lapte proaspăt și nu din soiul sărăcăcios cu care se obișnuiseră acasă, era de-a dreptul delicios, așa că se delectau de-acum cu a doua ceașcă în momentul în care se auzi un ciocănit la ușă.

Isobel nu se simți ca întotdeauna în largul ei că trebuia să meargă să deschidă fiindcă, după perdelele înflorate, noaptea era

întunecată ca în miezul pământului și deși rațiunea îi spunea că erau ferite de hoți și criminali nu putea să iasă din vechile obiceiuri cu una cu două.

— Dar nu te duci să vezi cine e? Cory se uită la ea cu o oarecare umbră de înțelegere așa că dându-și seama că o putea speria pe fiica ei fără rost Isobel se ridică de la masă.

— Da, cred că ar fi cazul să mă duc, zise ea cu o aparentă indiferență, pe care de altfel era departe de a o simți. Însă auzi deodată vocea lui Clare:

— Isobel! Eu sunt! voce care-i risipi orice urmă de teamă. Ajunse la ușă în doi timp și trei mișcări, răsuci cheia și deschise. Clare intră în hol răspândind o adiere de parfum franțuzesc. Avea o haină de blană moale și deasă de culoare bej-gălbui și cizme lungi care contrastau cu simplitatea antreului însăși își spuse Isobel, dar ce să mai vorbim de propria ei îmbrăcăminte care o făcea să pară servitoarea ce-i deschide stăpânei. Nu, nu era drept să gândească așa, nu era vina lui Clare că ea nu se obosise să se schimbe.

— Isobel, scumpa mea, exclamă Clare, făcând gestul de a o săruta cu finețea adusă, probabil, de obișnuință. A, și tu trebuie să fii Cory. Bună, dragă. Mama ta nu mi-a spus cât ai crescut! Se îndreptă spre Cory și Isobel o văzu pe fată cum tresare, gata să se retragă. Din fericire însă, Clare nu avea de gând să le facă pe amândouă să se simtă prost încercând să o sărute și pe Cory. În loc de asta, se mulțumi să-i adreseze un zâmbet fermecător, iar apoi se întoarse din nou spre prietena sa.

— Ei, acum să vedem, zise ea, ce crezi despre vilișoara asta? Nu-i așa că e intimă și plăcută? Are tot ce-ți trebuie?

— Da, cred că da, răspunse Isobel gândindu-se la ultima întrebare. Uite, am despachetat totul și ne-am instalat. Am luat și masa, iar acum ne beam cafeleuța de seară. Nu vrei și tu o ceașcă?

— Vai, nu, chiar nu vreau. Clare dădu din cap aproape speriată, ca și cum doar ideea în sine putea să-i facă rău. Eu și Colin abia ne-am întors de la cină, am luat-o cu familia Urquhart, Robert și Jessica adică, și nici nu mă gândesc să mai înghit vreo picătură. Râse ca o fetiță și adăugă:

— Știi, sunt o pereche atât de drăguță! El este primar în Invercaldy.

— Înțeleg. Isobel dădu din cap aprobator și, dându-și seama că

poate fusese cam indiscretă, Clare se uită în jur.

— Trebuie să recunosc, sunt uluită de cât de repede ați terminat cu aranjatul. Mă așteptam să vă găsesc într-un morman de haine. Probabil că trenul a ajuns și el o dată la timp. A venit cumva domnul MacGregor să vă ia de la gară? Bănuiesc că asta a fost. Zâmbi din nou. Oricum, văd că ați ajuns, acesta-i principalul.

— Domnul MacGregor? Isobel nu știa ce să creadă. Cine era domnul MacGregor? Era sigură că bărbatul spusese că-l cheamă Lindsay. Da, nu exista niciun dubiu, chiar Cory pomenise numele asta, cu puțin timp în urmă, când o muștruluia pe mama sa că nu vorbise în mașină. Dar, înainte să apuce să spună ceva, Cory interveni în discuție:

— Ne-a luat de la Glasgow, spuse ea aruncându-i mamei o privire vag complicitară. A spus că pe trenuri nu prea te poți baza și de-asta a venit să ne aducă el.

Clare se întoarse spre fată, sprâncenele creionate maroniu strângându-se într-o încruntătură.

— Vrei să spui că Tom MacGregor s-a dus personal până la Glasgow, începu ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor și cu o expresie de uimire ce-i împietrea și mai tare trăsăturile palide parcă sculptate, ale feței. Cory rânji către mama sa, cu subînțeles.

— Cred că a spus că-l cheamă Rafe, aruncă ea bomba, cu îndemânarea nepăsătoare a unui agent de propagandă electorală. Da, îmi aduc perfect aminte, Rafe, nu așa a zis, mamă? Și nici MacGregor, ci Lindsay. Își lăsa nițel capul pe o parte. Dar stați puțin, cred că tot Lindsay vă cheamă și pe dumneavoastră, nu-i așa?

Isobel își dădu imediat seama ce insinua fiica sa. În mod evident, nu-i plăcea deloc Clare, și mai ales aerul de superioritate familiară pe care-l afișa de când intrase în casă. Știind că mama ei se simte intimidată, întinse ea însăși o capcană, ca apoi să savureze în voie înfrângerea dușmanului. Clare rămăsese tablou.

— Rafe, îngână ea cu jumătate de gură. Rafe v-a așteptat la Glasgow! Dar... uluirea ei era mai mult decât evidentă, dar nu pot să cred! Cum să facă el așa ceva?! Și de unde știa că vă găsește acolo? Întrebă de-a dreptul supărată, privind-o pe Isobel.

Isobel își trecu o mână prin păr, enervată la rândul ei. Clare reacționa cu totul aiurea. Pentru ce, la urma urmei, trebuia să se poarte ca și cum Cory și cu ea chiar ceruseră să fie luate de cineva de la gară. Doamne Dumnezeule, nu era clar ca bună ziua ce se întâmplase? Rafe

Lindsay se dusesese la Glasgow cu treburi și se hotărâse așa, de capul lui, să-i facă o favoare cumnatei sale și să o aștepte pe prietena ei la gară. Numai că acum Clare nu se mai purta nici pe de parte ca o prietenă cu Isobel, nici măcar nu se purta ca și cum Isobel era îndreptățită să se afle aici. Întreaga ei atitudine era de ofensă totală, ca și cum Isobel îndrăznise să-i încalce teritoriul.

— Cred că voia doar să facă un bine, spuse Isobel în cele din urmă, dându-și seama că tonul ei luase o nuanță de răceală. Practic, am fost ultimii care am părăsit peronul, fiindcă nu ne-ai spus nici măcar că trebuie să schimbăm și stația nu doar trenul, iar el s-a întâmplat să ne vină în ajutor. Dar, îți repet, credeam că știi de treaba asta.

— Nu știam, spuse Clare trăgând adânc aer în piept, încercând, se vede, să-și recapete calmul. Nu știam, cum naiba să știu, nu l-aș fi... Se opri, iar când începu din nou să vorbească, o făcu mult mai încet, ca pentru ea:

— Cred că nici Colin sau mama lui n-au știut. Dar de fapt e o atitudine tipică a lui Rafe. Pe el nu-l poți încadra în vreo lege omenească.

— Mă rog, cum spui tu, murmură Isobel dorindu-și să o vadă odată plecată, poate când venea dimineața putea să privească totul cu mai multă obiectivitate, fiindcă îi reveneau toate îndoielile anterioare. Îmi pare rău, continuă, poate consideri că am abuzat în vreun fel sau altul, dar n-am făcut-o intenționat. Acum, dacă nu te superi, suntem cam obosite și...

— Sigur, înțeleg, zise Clare schimbându-și brusc atitudinea și afișând un zâmbet destul de vag. Cred că sunteți într-adevăr obosite. Iar eu trebuie să plec, fiindcă-mi închipui că bietul Colin se tot întrebă pe unde oi fi umblând. I-am spus că pe la voi trec doar două minute. Isobel se strădui să se arate politicoasă:

— Mulțumim pentru vizită și-aruncă o privire spre bucătărie – pentru mâncare. Să-mi spui cât îți datorăm.

— Ei asta-i, cum să-mi datorăți ceva? Clare era din nou stăpână pe ea așa că, scoțându-și o mânășă din buzunar, începu să și-o tragă pe degete.

— Ce contează o plasă de cumpărături între prietene? continuă afectată, aruncându-i o privire fugară lui Cory, ca apoi să se uite din nou spre Isobel. Dar trebuie să recunosc, știi să-ți faci intrarea în stil mare, dragă. Nu orice angajat se poate mândri că l-a avut ca șofer pe

Contele de Invercaldy!

CAPITOLUL 3

Când s-a trezit în dimineața următoare, Isobel a stat câteva minute bune în pat ascultând tăcerea. De atâta timp, zgomotul străzii – oameni, mașini – nu pierdea nici măcar în întunecimea nopții, astfel încât oricând putea să simtă orașul pulsând ca o ființă, vie la doar câteva zeci de pași de ușa ce o despărțea de el.

Dar aici, stând așa întinsă, lăsându-se învăluită de gânduri despre cum avea să se desfășoare prima zi plină în Invercaldy, singurele sunete pe care le putea percepe erau cele prea puțin familiare ale naturii. Se auzea undeva un scatiu făcând scandal în vârful unuia din copacii de la marginea grădinii casei; o vacă mugea în altă parte, mai mult de indignare decât de mulțumire, iar pe acoperiș gângurea o pereche de gugusti. De altfel se părea că sunetele guturale pe care aceștia le scoteau cu insistență o treziseră așa de devreme.

Dar asta era tot ce-i ajungea în urechi. Nu zgomot înfundat de motoare, nici claxoane, nici frâne bruște, care la Londra erau în meniul de dimineață. Nici măcar poștașul nu se ghicea făcându-și turul obișnuit și fluierând de fiecare dată când arunca vreun ziar. Doar vântul șuiera ușor prin streșini și se auzea câte un pocnet prin care casa se dezmorțea ca să înceapă o nouă zi.

Nici din camerele de jos nu venea niciun zgomot, așa că spera că fata ei încă dormea dusă. Abia trecuse de ora șapte, îi spusese ceasul de mână pe care-l pusese pe noptiera de lângă pat. De obicei acasă avea probleme chiar și la opt când voia s-o trezească pe Cory. Acasă...

Dădu la o parte ceea ce e o acoperea – cearșafuri, păături și o cuvertură veche brodată; se vede că domnișoara McLeay nu se prea aventura să cumpere lucruri sofisticate de genul cuverturilor de catifea scumpă sau plăpumi nemțești. Isobel se îndreptă desculță, în vârful picioarelor, către fereastră. De-acum aici era acasă, asta trebuia să-i intre în cap. Era frig și în cămașa ei subțire de noapte, începu să tremure dar trase perdelele și se uită afară la priveliștea ciudată însă încântătoare. Era aceeași ca și în ziua trecută, însă nu arăta la fel. Acum cerul era de o culoare difuză, de levănțică, iar spre orizont se distingeau nuanțe gălbui însoțind, de bună seamă, răsăritul soarelui. Munții din depărtare erau cufundați încă în întuneric, iar lacul părea o oglindă opacă, încărcată de mister. Chiar și turmele ce pășteau pe mal

păreau învăluite într-o nebuloasă, ceea ce le dădea un aer de irealitate, iar reflexele lor în apă pluteau într-un abur nedefinit.

Isobel respiră adânc, iar răsuflarea ei se condensa imediat pe geam. Asta îi aduse aminte că putea să capete o pneumonie, stând așa dezbrăcată în frig. E drept, faptul că nu era nici urmă de trafic în stradă nu o deranja, dar cu frigul nu putea să glumească, așa că ori vedea ce se poate face cu cazanul central, ori se îmbrăca mai gros decât era obișnuită. Își trase capotul pe ea, din fericire un capot lung și călduros, își mai puse pe umeri un jersey și coborî scările. Cel puțin știa că aveau să-i sosească lucrurile personale trimise prin poștă, așa că plăpumile urmau să îmbunătățească măcar condițiile de dormit, gândea ea îndreptându-se spre bucătărie. Umpluse două lăzi mari cu ornamente, cărți, lenjerie de pat și alte lucruri, precum și cu hainele pe care nu le putuseră căra singure. Se aștepta să le primească într-o zi, două. Până atunci trebuia să se mulțumească doar cu ce era. Trăgând perdelele în bucătărie, avu o nouă surpriză o ditamai pisică neagră stătea pe pervazul exterior, așteptând în mod clar să fie lăsată înăuntru. După ce umplu ceainicul și-l puse pe foc, Isobel deschise ușa din spate iar pisica, se dădu imediat jos de pe geam și intră elegant în casă.

Aerul care năvălise în casă odată cu venirea pisicii era ca de gheață, așa că Isobel închise repede ușa și dădu drumul la radiator.

— Tu a cui oi mai fi? zise încet, apoi se strâmbă la gândul că vorbea cu un animal. Stai puțin, sunt sigură că ți-ar prii niște lapte, adăugă. Sper să ajungă pentru toți.

Pisica începu să lipăie cu spor din castronul pe care i-l pusese jos, apoi începu să-și frece spinarea de picioarele ei.

— Bravo, un prieten pe viață, asta-mi ești, eh? zise Isobel cu ironic în glas, însă fără să se supere la gândul că avea să o aibă prin preajmă. Niciodată nu ținuse vreun animal, deși câteodată mai aducea vorba în discuțiile cu Edward, sugerându-i că n-ar strica să ia unul. Însă Edward nu suferea câinii, iar doamna Jacobson declarase că avea alergie la pisici, așa că în ciuda argumentelor ei și ale lui Cory discuțiile nu duseseră niciodată la nimic. Apa începuse să fiarbă, așa că își făcu o crăticioară de ceai. Apoi luă ceașca și se așeză la masă, cu crăticioară de ceai și cu, sticla de lapte la îndemână. Era unul din momentele preferate ale zilei, iar aici, cu coatele sprijinite pe masă și o ceașcă de ceai cald în mâini, se simți deodată aproape optimistă.

După cele întâmplare în seara trecută, nu mai spera să-i revină

Încrederea în sine. Când se băgase în pat după plecarea Clarei se simțise cu totul deprimată. Dar, se gândea acum, poate că ea însăși exagerase în mintea ei atitudinea Clarei. Fata cu care fusese prietenă cu ani în urmă nu putea deveni într-atât de odioasă cum i se păruse în seara trecută. Căci totuși – gândi mușcându-și buza de jos – ea însăși fusese șocată să afle că Rafe Lindsay era chiar contele de Invercaldy. Ea nu prea se pricepea, firește, la treburile din astea, dar i se părea cel puțin neobișnuit ca un bărbat cu asemenea poziție să facă un astfel de gest pentru cineva necunoscut. Și fără măcar s-o anunțe pe Clare. Cum să n-o fi lăsat pe aceasta fără replică?

Chiar și așa, Isobel nu putea înțelege de ce se supăraseră Clare în halul ăsta. Ea nu se simțea cu nimic vinovată. Ba chiar îl refuzase la început și doar explicațiile lui o făcuseră să creadă că îl trimisese Clare după ele.

Făcu o strâmbătură și încercă să nu se mai gândească la Clare Doamne, ce-o fi crezut el când îi spusese că n-avea nevoie de ajutorul lui? Și ce călătorie mai avusese, cu Cory susținând toată conversația. Chiar, despre ce vorbiseră? Despre filme de groază în special, după câte-și amintea. Era subiectul favorit al lui Cory, și deși nu ținea minte ca Rafe să fi făcut vreo remarcă în privința asta, se arătase destul de răbdător. Dădu din umeri și-și mai turnă o ceașcă de ceai. De fapt, Rafe fusese răbdător cu amândouă, își continuă ea gândurile. Și nu pomenise nici măcar o singură dată de faptul că ar fi fost mai mult decât cumnatul lui Clare. Nici chiar atunci când ea i se adresase cu „Domnule Lindsay”. Oftă ușor.

Era cu siguranță, atractiv, se simți nevoită să recunoască. Foarte atractiv, mai bine zis. De aceea fusese atât de surprinsă văzându-l că o fixează cu privirea. În mod normal, bărbații ca el nu se uită la femei ca ea. Trăsăturile ei nu erau neplăcute, presupunea Isobel, dar, după părerea ei, nu s-ar fi calificat printre cele mai atrăgătoare femei. Avea o față rotundă și destul de banală, cu ochii mari și puțin distanțați, de un cafeniu deschis, nasul drept și o gură cam mare. Nu era frumoasă, asta o știa bine, și deși Edward obișnuia să-i spună că e „o adevărată femeie”, Isobel știa că ceea ce voia să spună era mai degrabă că e o femeie de casă.

În plus, n-ar fi putut niciodată să aspire la eleganța lui Clare. Nu putea spune că era grasă, dar cu siguranță, nici slabă nu era, iar soldurile prea pline și pieptul prea mare o făceau întotdeauna să nu se

simtă în largul ei când era privită. Părul îi era singura mândrie, se gândi. Și, deși Edward și mama lui ar fi vrut ca ea să se tundă, Isobel ținea la convingerile ei. Mai ales că și tatălui său îi plăcuse așa și măcar atâta lucru putea să facă în amintirea lui. Când îi dădea drumul din coada în care-l ținea majoritatea timpului se desfășura mătășos ca o perdea de culoarea spicului copt pana aproape de mijloc și, deși câteodată îi lua prea multă bătaie de cap ca să-l spele și să-l usuce, era, după părerea ei singurul ei atu.

Își trăsese acum coada peste umăr și se juca cu elasticul care-i strângea părul. Cu o seară înainte se simțise prea tristă ca să-i mai dea drumul și să-l perie, cum făcea de obicei, iar acum era cam încâlcit și arăta mai rău decât ar fi trebuit. Da, mai bine făcea un duș, sau o baie, se gândi hotărâtă, fiindcă duș nu văzuse în sala de baie. Probabil doamna McLeay considera dușul un moft necesar, o extravaganță modernă. Dar poate ar fi fost posibil să-i instaleze unul, dacă se interesa undeva pentru treaba asta. Deocamdată trebuia să-și dea seama în primul rând cum funcționa cazanul central. Deschise ușița de jos și gândea cum să aprindă focul, când auzi niște ciocăneli la ușa din spatele casei. Era abia șapte și jumătate. Cam devreme pentru musafiri, se gândi, și se uita la degetele care i se murdăriseră de cenușă când un bărbat apărui la fereastra de la bucătărieera Rafe Lindsay. Ba nu, contele de Invercaldy, se corectă în grabă, uitându-se la el de parcă era un fel de miraj prinzând viață. Era ca și cum gândurile sale despre el îl aduseseră aici, astfel că, deși știa că nu putea fi vorba de închipuire, se îndoia vag că îl vedea cu adevărat

— Am găsit asta în mașină azi dimineață, spuse el, rostind cuvintele cu o claritate exagerată, astfel că, dacă n-ar fi auzit, tot și-ar fi dat seama ce spunea după mișcarea buzelor. Ținea cu un deget în aer o geantă mică de voiaj, cu dungi verzui și portocalii, iar Isobel își dădu imediat seama că era a lui Cory.

— Vreți să deschideți ușa? Isobel luă la repezeală o cârpă, din întâmplare cârpa de bucătărie, și se șterse pe mâini cu o oarecare ezitare. Apoi, privindu-și cu ochi critici capotul și papucii purtați cam mult, se resemnă să deschidă.

Pisica, de la locul ei de lângă radiator unde se spăla pe labe, se repezi printre picioarele noului venit, ceea ce pentru câteva momente o făcu să mai uite de stânjenală.

— Hei, Bothie, văd că te-ai și făcut comodă la noua ta stăpână,

spuse el pe un ton cât se poate de normal, aplecându-se să o scarpine pe mica felină între urechi, apoi se îndreptă din nou și o privi iar pe Isobel. Vă plac pisicile? Asta era a domnișoarei McLeay, dar n-a putut s-o ia cu ea. Sora ei locuiește într-un fel de sanatoriu, iar acolo nu-i voie cu animale.

— A, da, cred, zise Isobel dându-și seama că vocea ei suna cam inhibată, însă nu putea să și-o controleze. Și în ziua trecută îi fusese greu să-i suporte privirea directă și întunecată, iar acum era și mai rău fiindcă era încă în cămașă de noapte și capot și nici nu se spălase, iar părul era într-un hal fără de hal. Între timp, Rafe Lindsay își etala din plin stăpânirea de sine moștenită de la strămoșii lui nobili. Chiar și în pantaloni de doc și cizme de cauciuc – nu verzi, cum ar sugera materialul – cu părul căzându-i neglijent pe umeri și cu bărbia umbrită, nerasă de o zi, tot își păstra o eleganță neafîșată pe care doar buna creștere o poate da. Bineînțeles, cămașa era probabil făcută de comandă, iar jacheta de piele era dintre cele mai scumpe. Însă nu doar înfățișarea indica siguranța de sine. Era ceva interior, la fel de natural ca și zâmbetul nepăsător pe care i-l adresă.

— Foarte bine, zise el, și câteva clipe Isobel nici nu-și aminti despre ce era vorba. De fapt, din Bothie ajunsese Bothwell, fiindcă domnișoara McLeay era foarte bună la suflet, se simți el dator să continue, sprijinindu-se cu un umăr de tocul ușii, apoi o măsură din priviri, ochii lui oprindu-se pe mâinile ei care încă motoleau cârpa de bucătărie. E vreo problemă? Întrebă el.

— Ce probleme... nu, nu sunt, răspunse ea punând cârpa deoparte și uitându-se la geanta de voiaj. Mulțumesc pentru geantă, ăăă „nu se putea hotărî să-i spună, domnule „conte”, deși probabil că el se aștepta la asta. E... e a lui Cory.

— Da, mi-am dat seama, însă el încă nu părea dispus să o lase din mână, iar Isobel începu să tremure fiindcă aerul rece intra în voie în casă și prin capotul care nu o camufla în fața frigului.

— Văd că vă e frig, zise el. Pot să intru?

— Să intrați îl îngână Isobel, ca și cum nu ar fi înțeles ce spusese, apoi, dându-și seama că probabil și casa intra în proprietatea lui și nu prea avea de ales, se dădu un pas înapoi, zicându-i pe un ton de scuză: Da, dacă vreți.

— Mă copleșește atâta ospitalitate, remarcă el cu ironie, în timp ce se desprindea de tocul ușii, pășind înăuntru. Îi împinse sacul de

voiaj în mâinile pline de nervozitate. Văd că n-ați mai avut de-a face cu un cazan de încălzire cu lemne.

Isobel nu luă în seamă remarca și se repezi să închidă ușa, aproape prinzând pisica în graba ei. Bothwell se strecură în casă în ultimul moment cu un aer ofensat și se duse să-și aline demnitatea rănită pe pervazul ferestrei din bucătărie, în timp ce Isobel începu să-și frece mâinile una de alta, privindu-l rece pe musafirul ei.

— De unde ați dedus asta?

— V-am văzut cum vă uitați la el când am trecut pe lângă geam, răspunse Rafe sec. Cum se zice... ca mâța în calendar? Da, cred că asta se potrivește. Ca mâța în calendar.

— Eu aș zice mai degrabă că mă uitam în gol, se apără Isobel tăios, uitând pentru o clipă că intenționase să-și ceară scuze când urma să-l întâlnească. Idioată nu sunt, doar că nu-s obișnuită să aprind focul asta-i tot.

— Pentru asta trebuie lemne, spuse el pe un ton neutru, scoțându-și jacheta și azvârlind-o pe scaunul cel mai apropiat. Mai bine ați face un ceai și eu mă ocup de foc. Isobel se sperie.

— Nu, nu se poate! spuse ea repede, simțind că o cuprinde un val de căldură. Vreau să zic, sunt sigură că mă descurc, trebuie să văd doar de unde iau lemnele. Înghiți grăbită. Vă mulțumesc, domnule, dar nu... Rafe se întoarse spre ea cu o privire întunecată.

— Domnule? Isobel strânse din buze.

— Adică, domnule conte, vreau să zic. Trebuie să mă scuzați, nu sunt obișnuită să am de-a face cu... cu aristocrați. Colțurile gurii lui Rafe se lăsară în jos:

— Ați stat de vorbă cu Clare.

— Da, așa e, zise ea, dându-și seama că încă îi venea greu să creadă aceasta.

— Acum depinde ce-a putut să-i iasă din gură, zise el întorcându-și mânecele cămășii de un albastru închis care-i dezveleau mușchii brațelor. Apoi, dându-și parcă seama că ea nu se mișcase din loc, se uită peste umăr.

— Vă rog faceți niște ceai, doamnă Jacobson, iar mie puneți-mi doar lapte, nu și zahăr. Făcu o pauză. Aveți lapte, înțeleg? Isobel își mușcă buzele.

— Da, mai e puțin. Rafe pufni pe nas cu indignare:

— Aha, mâța, ghici el. Bothie, hoată bătrână! Cine te-a făcut așa

lacomă? Apoi, uitându-se din nou la Isobel și întorcându-se cu fața la sobă, adăugă:

— O să-l trimit pe Archie Duncan să vă lase vreo doi litri în fiecare dimineață de acum înainte. Și tot el vă poate aproviziona cu ouă și carne, dacă vreți. Iar restul se găsește în Strathmoor, sau chiar aici, în sat, dacă insistați. Isobel înghiți în sec.

— Strathmoor? zise cu jumătate de glas.

— E cel mai apropiat oraș, explică Rafe, examinând conținutul unei lădițe pentru lemne, așezată lângă cazan. Dar Clare nu v-a spus nimic despre zona asta? Întrebă, aruncând o privire în jur. Isobel simți nevoia să facă și ea ceva, așa că merse să umple iar ceainicul cu apă. Când se întoarse, întâlni din nou ochii lui negri și pătrunzători, și atunci se simți emoționată ca o liceană, dar își spuse că era doar pentru că o găsise așa, nearanjată, dându-și seama însă că nu credea nici ea.

— Păi, mi-a spus despre sat, zise ea dându-și seama că se află într-o postură jenantă stând așa îmbrăcată în haine de noapte și făcând ceai pentru contele de Invercaldy, mai ales în timp ce el încerca să-i aprindă focul. Era ceva de neconceput.

— Dar nu și cum să ajungeți aici, sau că e nevoie de o mașină ca să vă descurcați, remarcă Rafe pe un ton plin de reproș, aranjând în timpul ăsta vreascuri ca să aprindă focul, iar ea din nou se chinui să-și amintească despre ce era vorba, fiindcă îi simțea privirea, deși stătea întoarsă ca să pună ceainicul pe foc, și orice altceva părea că își pierduse importanța. Nu reuși decât să murmure ceva nedeslușit, iar el schimbă vorba

— Dați-mi, vă rog, chibriturile. Cred că o să se-aprindă. Isobel îi întinse cutia, simțindu-i degetele puternice și reci atingându-i în treacă mână. Așa cum ședea ghemuit, în fața sobei, părea să n-o mai intimideze ca atunci când o domina cu statura lui, însă chiar și așa o făcea să se înfioare într-un fel ciudat, adânc și neclar. Își spuse că probabil asta se datora faptului că era cine era, iar ea nu mai stătuse în compania persoanelor de genul acesta. Dar era mai mult decât atât, știa asta. Bunăvoința lui o lăsa fără replică, iar familiaritatea cu care o trata părea să înlăture bariera socială pe care, fără să-și dea seama, ea însăși se străduia să o vadă între ei. Prezența lui masculină părea o amenințare pentru viitorul calm și bine pus la punct pe care și-l întrevăzuse. Rafe aprinse în sfârșit focul se asigură că ușița de jos era

larg deschisă, apoi o închise pe cea-mare. Curând pocnetul liniștitor al lemnelor arzând începu să se facă auzit, iar Isobel răsuflă ușurată.

— Când îl vedeți că arde de-a binelea, mai puneți niște lemne de-acolo, zise el dându-se înapoi și contemplându-și opera. Măcar flăcările sunt destul de vioaie, lemnele n-au fost ude. Isobel dădu din cap:

— Chiar vă sunt recunoscătoare.

— Ei, da. Răspundea mereu într-un fel neașteptat așa că se grăbi să-l asigure că vorbise serios.

— Cum nu? A fost într-adevăr drăguț din partea dumneavoastră să veniți să vedeți dacă totu-i în regulă începu ea pe un ton defensiv. Măcar acum avem apă caldă. Aș fi aș fi făcut o baie aseară dacă... dacă, mă rog.

Se opri, dezorientată, dându-și seama că tonul ei devenise deodată prea familiar și era mai bine să-și țină gura. Ce-l interesau pe el treburile casnice, la urma urmei Era, cum s-ar zice stăpânul. Iar ea o simplă angajată. Ceainicul începu să fluiera așa că Isobel simți o ușurare în faptul că trebuia să meargă să pregătească ceaiul. Pentru asta avea de golit crăticioara și trebuia să pună alte plante, iar în timpul ăsta putea să-și pună ordine în gânduri. Dintr-un motiv sau altul. Rafe părea să aibă un fel de-a se purta care o făcea să arate ca o bâlbâită neputincioasă, așa că abia aștepta să îl vadă plecat.

De-acum își făcuse, cum se spune, datoria față de ele, așa că probabil n-aveau să se mai întâlnească prea des.

— Ce credeți, are să vă placă aici până la urmă? întrebă el, în timp ce ea își făcea cu sârg de lucru turnând apa caldă și mestecând cu lingura în crăticioară.

Acum trebuia să se întoarcă din nou cu fața la el

— Eu sper că da, răspunse, evitându-i privirea, făcându-și de lucru la bufet și scoțând încă o ceașcă de ceai și o farfuriuță. Sigur, e cu totul altceva decât cu ce eram noi obișnuite. Londra e atât de aglomerată. E atât de zgomotoasă că nu-ți mai auzi nici gândurile.

— Și n-o să vă fie dor de gălăgie și aglomerație?

— Nu, nu cred, răspunse Isobel simțindu-i iar ochii ațintiți asupra ei, așa că îi făcu semn stânjenită să se așeze pe un scaun. Vă rog, zise, nu stați jos?

Rafe avu o scurtă ezitare, fiindcă se părea că era obișnuit să se așeze după ce se așeza gazda. Însă, când o văzu că are de gând s-o facă,

își trase și el un scaun de sub masă și se trânti neglijent pe el. Cu o mână atârând pe spătar, se întinse cu cealaltă să ia ceașca pe care i-o umpluse Isobel și i-o pusese în față. Ea își dresе glasul și zise:

— Să vă mai aduc ceva? Se uită la ea peste marginea ceștii.

— Ca de exemplu? Cum întrebarea lui părea mai degrabă o glumă, nu știu cum să răspundă. Tot ce-i veni acum în minte era că fata ei avusese dreptate în privința genelor lui Rafe. Erau lungi, dese și foarte masculine în același timp. Iar ochii nu erau chiar negri, cum crezuse la început, ci mai degrabă o nuanță întunecată și foarte subtilă de cenușiu. Adânci și sfredelitori, un pericol pentru liniștea ei interioară.

— Păi... pâine prăjită, sugeră ea ca să se distragă, însă el scutură simplu din cap.

— Mi-ajunge ceaiul, spuse apoi gânditor. Când termin am și plecat și vă las să vă organizați, să puneți la punct ce mai e nevoie. Cred că John vrea să vă întâlnească mai târziu. Nu stă departe și are o tăbliță pe poartă. E ușor de găsit. Isobel clipi, nedumerită:

— John? Nu era greu de ghicit că nu știa despre cine e vorba, iar tăcerea lui amuzată n-o ajuta deloc. Apoi creierul începu să-i funcționeze din nou.

— A, John, vreți să spuneți, doctorul Webster.

— Da, tatăl lui Clare, zise Rafe privind-o cu înțelegere. Presupun că nu v-a spus nici măcar cum îl cheamă. Clare asta. Dar n-are importanță. Oricum, să fiți sigură că nu-i place convenționalismul.

— Dar îl știu pe domnul Webster, răspunse Isobel, cu o demnitate ascunsă. Nu-i surâdea ideea că Rafe se distra pe socoteala ei și nici nu-i convenea ca lui să-i fie milă de ea.

— Bine, atunci, spuse Rafe înghițind restul ceaiului și așezând ceașca pe farfuriuță. Înseamnă că de-acum cunoașteți trei persoane în Invercaldy, spuse glumeț. A, să n-o uităm pe fata dumneavoastră.

— Hm... da, zise Isobel amintindu-și de scopul inițial al venirii lui acolo. Mulțumesc pentru sacul de voiaj. Cory e câteodată, cum să spun, cam uitucă.

— Oare? Rafe nu părea convins de ce auzise, dar nu mai spuse nimic, în schimb se ridică de la masă și își luă jacheta. Apoi, aruncând-o pe umăr, își dădu părul pe spate cu un gest neglijent și aruncă o ultimă privire spre cazan. Focul ardea zglobiu, iar bucătăria mică se încălzise deja, atmosfera devenind din ce în ce mai plăcută.

— Presupun că se poate găti și pe asta, spuse el ridicând un capac și dând la iveală o plită cu patru ochiuri mari din fier gros. Isobel nu o văzuse și avea o bănuială că asta era destul de evident, însă reuși să se poarte ca și cum știa de ea. Rafe dădu drumul la capac.

— O să vă obișnuiți cu toate, mai spuse el, și dacă aveți vreo problemă de orice fel, sper că vă puteți călca pe mândrie ca să cereți ajutor.

— A, cum să nu, răspunse Isobel strângându-și cordonul capotului și începând să-l învârtă cu o oarecare nervozitate. Vă mulțumesc încă o dată, domnule... ăă... îmi pare rău, cum vreți să vă spun? Întrebă, oftând neputincioasă. Ochii lui se întunecară.

— Rafe e de-ajuns, răspunse el după câteva clipe. Pentru un moment Isobel avu senzația că voia să o atingă, dar Rafe se mulțumi să zâmbească ușor și, fără să mai spună ceva, se îndreptă spre ușă și o deschise. În prag, însă se opri și-și îmbrăcă jacheta, apoi o privi din nou, peste umăr:

— Apropo, spuse în timp ce-și aranja gulerul, n-o lăsați pe cumnată-mea să-și dea atâta importanță. Clare are câteva idei fixe de mic burgheză, iar noi nu suntem prea entuziasmați de ele.

CAPITOLUL 4

Când Rafe se întoarse de la Strathmoor, fratele lui îl aștepta. Colin stătea la biroul din bibliotecă, uitându-se prin corespondența fratelui său, așa că ridică o privire oarecum vinovată când îl văzu intrând.

— A, te-ai întors! exclamă el punând grăbit scrisorile la o parte și ridicându-se în picioare. Te așteptam să bem o cafea. Îl chemasem pe Cummins acum câteva minute și am crezut că e el.

— Da. Rafe dădu din cap, încercând să nu-l facă pe celălalt să se simtă mai vinovat decât se simțea deja spunându-i că știa perfect ce făcea acolo.

— Cred că nu mai durează mult cafeaua, continuă Rafe. În hol m-am întâlnit cu doamna Fielding și m-a întrebat dacă vreau și eu.

— A, asta-i bine, da, spuse Colin, o vădită ușurare netezindu-i trăsăturile rotunjoare ale feței, în timp ce începuse să-și frece mâinile și să se îndepărteze de scrisorile incriminate, ocolind biroul. Al naibii de frig, nu crezi?

— Frig? A, da, e frig, mormăi Rafe și-l privi pe fratele său mai tânăr cu o ușoară nervozitate. Voiai să mă vezi? Colin ridică din umeri:

— Nu în mod, special, răspunse el trecându-și încurcat o mână prin părul care începuse să se rărească. Mă gândisem, așa, să trec pe la tine în drum spre Dalbaig, atâta tot. Mă duc să discut ceva cu Stuart. Rafe îl privi întunecat, încruntându-se.

— Kenneth?

— Nu Gordon, îl corectă Colin repezit. Voiam să fiu sigur că are grijă de conturile alea în weekend-ul ăsta, să nu pierdem cumva acțiunile prin vreo găinărie. Dacă-mi dai voie să mă exprim așa, se strâmbă el.

— Hm! Rafe abia de-l asculta pe fratele său. Era cu mintea în altă parte încercând să-și dea seama de ce trecuse de fapt pe la casa celor două nou-venite în dimineața aceea. De fapt nu avusese intenția să intre, voise doar să lase geanta la ușă, fiindcă ele ar fi găsit-o cu siguranță. Când trecuse însă pe lângă fereastră, văzuse ca Isobel Jacobson se trezise, așa că reacția fusese mai mult mecanică.

Dar de ce? De ce se hotărâse totuși să bată la ușă, ca să-i atragă astfel atenția că se afla acolo? A, un lucru era sigur, își dăduse seama că nu se pricepea să aprindă cazanul. Era atât de evident, din felul cum îl examina derutată, că nu mai umblase cu așa ceva în viața ei. Dar asta nu e o scuză, se gândi mai departe. Era o femeie inteligentă, așa că ar fi găsit repede o soluție și singură. Nu-i așa de greu de aprins un foc. Nu-i nevoie de cine știe ce îndemânare. Ce, niște lemne acolo, un chibrit și oarecare răbdare.

Însă dintr-un motiv sau altul reflexele sale nu ascultaseră îndemnurile logicii. Îi plăcea să creadă că era din cauza celor spuse de mama lui cu o seară în urmă, ca să i se pună împotrivă, dar era destul de sincer cu sine însuși ca să recunoască totuși că nu era asta. Fără îndoială, atitudinea mamei lui îl călcăse pe nervi, dar când bătuse la ușa lui Isobel Jacobson nu-i era gândul la mama lui. Colin își dresese deodată glasul și apoi se bătu cu palma în piept, ca și cum fusese intenționat ca să-i atragă atenția fratelui său.

— Să... Clare mi-a zis că ai întâlnit-o pe noua secretară a lui Webster.

Rafe deveni brusc conștient că rămăsese cam mult cu privirea ațintită pe geam, fără măcar să vadă apele limpezi ale lacului Caldly, care se întindeau la doar câteva zeci de metri distanță de zidurile castelului. Cuvintele lui Colin îl smulseră în sfârșit din absența prelungită, așa că se uită rece la fața albă a fratelui său:

— Ce ziceai?

— Am spus că mi-a zis Clare... că ai adus-o cu mașina pe noua secretară a lui taică-său, parafrază Colin cam stânjenit. Nu prea se obișnuiește, nu crezi? Mama zice că ai făcut-o doar ca s-o faci pe ea de râs.

Rafe se uită din nou la el, de data asta cu un fel de neliniște ascunsă apoi înconjură și el biroul și se așează într-o rână pe scaunul de piele pe care stătuse Colin, cu câteva minute în urmă când intrase el.

— Mama e paranoică, zise el simplu. Și în primul rând Clare a fost colegă de liceu cu doamna Jacobson. Așa nu sunt chiar două străine, nu crezi? Sau pe Clare a lăsat-o memoria și nu-și mai aduce aminte cine e și de unde vine?

— Ei, cum să nu-și amintească?! Colin se înroși ușor, însă zgomotul ușii salvă situația căci, după câțiva pași grijulii pe coridor, Cummins, care se afla în serviciul castelului Invercaldy de patruzeci de ani încoace, își făcu apariția în cameră, cu o tavă pe care aducea o cafetieră și două cești de porțelan fin.

— Le pun pe birou, domnule conte? întrebă, aruncându-i lui Colin doar o privire fugară și adresându-i-se lui Rafe, care îi răspunse dând ușor din cap.

— Mulțumesc, spuse el, când servitorul așează tava pe birou, în fața lui. Ne punem singuri.

— Da, domnule conte. Cummins se înclină politicos și apoi salută nu prea convins și înspre bărbatul mai tânăr, după care ieși sobru din încăpere. Abia se închise ușa în urma lui, că îndată Colin își arată totala indignare:

— Ce ființă. Dacă n-ar fi fost și-așa aproape de pensionare, te-aș fi bătut la cap să-i faci vânt de-aici, Rafe. Se poartă atât de necivilizat, și de câte ori îi cer ceva găsește de cuviință să uite.

— E și el bătrân, spuse Rafe calm, fără să se atingă de lucrurile de pe tavă. Și nici nu-l interesează atitudinea lui Clare. Sau ai uitat, Colin? Acesta scoase un oftat zgomotos.

— Dar omul ăsta nu-i decât un servitor, Rafael

— E un angajat, îl corectă imediat fratele său. Și are și el dreptul la puțină considerație. Mai ales la unu și jumătate în miez de noapte, adăugă după o pauză.

— Dar Clare nu voia decât niște cacao cu lapte!

— Pe care putea foarte bine să și-o facă și singură.

— Mă îndoiesc că i-ar fi convenit doamnei Fielding să-și bage nasul cineva din familie în bucătăria ei, zise Colin pufnind pe nas. Și nici măcar nu-l trezise din somn. În noaptea aia juca, din câte-mi amintesc, cărți cu Lucas. Rafe îl privi cu răceală:

— Era seara lui liberă.

— Ei gata, bine, zise Colin trântindu-și frișcă în ceașcă. Moșul e un sfânt iar Clare o snoabă! După ce-și turnă cafea în ceașcă și amestecă nervos cu lingurița, punând și un cub de zahăr, Colin ținu să adauge:

— Dar să știi că ea încearcă doar să mențină onoarea familiei. Noi suntem superiorii în Invercaldy, Rafe. Avem datoria să menținem o oarecare etichetă, așa, măcar de decor.

Rafe făcu din gură o strâmbătură:

— Și asta, după tine, înseamnă rigiditate, nu? Colin ridică din ceașcă ochii spre el.

— Găsești ceva rău în asta? Rafe dădu din umeri.

— Dacă nu știi și singur, n-am cum să-ți explic. Colin pufni din nou:

— Crezi că nu știu ce-i în capul tău? Tot ce încerci să faci e să ne distragi atenția de la defectele tale. Hai, admit, Clare e și ea puțin exagerată, dar cred că în cazul ăsta îi dau dreptate.

— Îi dai, eh? Rafe se sprijini cu mâinile de marginile biroului și se ridică. Făcu o figură dezgustată când îl văzu pe Colin dându-se înapoi cu câțiva pași, ca și cum se aștepta la o agresare fizică, însă Rafe nu făcu decât să străbată camera către sticlele cu băutură de pe o măsuță. Alese o sticlă de scotch și-și turnă două degete într-un pahar.

— Foarte bine, mai zise. Mi-am notat obiecțiile la adresa mea.

— Dar n-ai de gând să schimbi nimic, nu-i așa? exclamă Colin cu glasul plin de indignare. Cafeaua nu-i bună, mă rog, la ora aceasta a dimineții? Chiar trebuie să-ți distrugi sănătatea cu chestia aia înainte de prânz? Pe cuvântul meu, Rafe, chiar ți-ai pus în cap să te omori? Pe fața lui Rafe nu se clinti niciun mușchi.

— Ce-ți pasă? îi replică. Dacă eu n-aș mai fi, Clare și cu tine ați avea toate drepturile să vă purtați ca stăpâni absoluți ai domeniului.

— Cum poți să spui așa ceva? Colin trânti cu zgomot ceașca pe farfurie, iar lui Rafe, văzându-i expresia cu totul șocată, îi păru o clipă rău de el. Poate nu merita chiar să-l trateze ca pe cel din urmă om. Colin nu arătase niciodată că ar avea ceva cu el în mod special, iar când

murise Sarah făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-l ajuta să treacă peste momentele grele Doar fiindcă soția lui devenise o scorpie și îi dădea dureri de cap nu însemna să se poarte de parcă vina ar fi fost a lui Colin.

— Îmi pare rău, spuse schimbându-și tonul. N-am vrut să spun asta. M-ai prins într-o pasă proastă, Col, adăugă întristat parcă. Nu-s într-una din zilele mele bune, așa că nu mi-o lua în nume de rău. Colin aprobă din cap.

— E-n regulă, amice, zise fără ranchiună, iar Rafe se gândi cât de norocos era că fratele său este întotdeauna iertător și nu purta pică nimănui.

— De fapt, continuă Colin, n-ar fi trebuit să îți vorbesc așa. Dumnezeu știe câte ai pe cap și fără să-mi bag nasul meu mare în afacerile tale.

— S-o lăsăm baltă. Rafe căzu într-o tăcere adâncă, uitându-se o clipă în pahar și apoi ducându-l la gură. Luă o înghițitură mare, plimbând prin gură lichidul puternic alcoolizat până ce simți că-i amortește limba, apoi îl lăasă să alunece pe gât în jos. Adevărul era că nu prea își dea nici el seama ce simțea. Până nu demult, crezuse că, emoțional, totul era limpede, ar fi putut să jure că nimic nu se schimbase în ceea ce simțea pentru Sarah, nici după moartea ei. Dar acum părea că pierde printre degete convingerea în propriile sentimente. Dintr-un motiv sau altul, începuse să aibă îndoieli, ceea ce nu putea să-l bucure prea tare.

Nu era de-a dreptul ridicol să gândească așa. La urma urmei când Sarah murise la naștere, crezuse că n-o să reușească niciodată să se împace cu ideea. Era atât de tânără, doar douăzeci și opt de ani iar nașterea unui copil părea ceva atât de simplu, atât de necomplicat. Cu toate modernizările aduse în medicină ar fi trebuit să nu mai existe niciun pericol de moarte în saloanele maternității. Însă Rafe avea bănuiala că doctorul nu-și dăduse seama că micuțul copil era deja mort până nu scosese corpul lipsit de viață din trupul lui Sarah. Iar Sarah fusese atât de epuizată după un chin îndelungat, încât nu avusese puterea fizică să reziste hemoragiei care urmase.

Se întâmplase totul atât de repede. Cu doar o săptămână în urmă, el și Sarah își petreceau vremea alegând nume pentru copil, iar în doar câteva zile se trezise în fața mormântului proaspăt acoperit. Iar apoi, săptămână de săptămână, se trezise mereu cu speranța, chiar

convingerea că o va găsi în pat lângă el când se trezea. O visa alături de el, râzând cu el, vorbindu-i, structura ei micuță fiind încă înfloritoare sub povara binecuvântată a sarcinii. Erau cele mai groaznice vise, fiindcă atunci când se trezea, trebuia să suporte șocul adevărului cu aceeași intensitate ca în prima zi. Cel puțin în visele în care o vedea înecată în sânge nu mai existau speranțe deșarte.

Iar acum de ce nu-i convenea faptul că în sfârșit putea privi în urmă fără să se simtă devastat de o disperare neputincioasă? Își spuse că nu se putea că, după doi ani încheiați, ajunsese să se obișnuiască înțrât cu durerea, încât începuse să-i placă tovarășia ei. Sigur, niciodată nu-și va ierta moartea lui Sarah, dar de aici și până la complacerea în durere era o distanță considerabilă. Ar trebui să fie de-a dreptul fericit că în sfârșit începuse să accepte inevitabilitatea întregii situații, fericit că în sfârșit ajunsese capabil să poată privi cu alți ochi moartea ei. Probabil că mama lui ar fi spus că era meritul lui Phillips. Doar ea fusese cea care îl convinsese să se lase ajutat de Phillips, iar în ultimele șase luni Rafe își petrecuse vreo două ore pe săptămână ascultându-l pe bătrânul șarlatan cum îi tot cânta că trebuie să încerce să nu-și mai înece necazul în alcool, fiindcă nu-i ajută la nimic. Asta o știa și singur Reprizele prelungite de băutură nu făceau decât să-i lase o durere groaznică de cap și, în consecință în ultimul timp își impuse oarecare restricții. Însă mama lui îl implorase de mai multe ori să accepte ajutor psihiatric, așa că îi fusese mai simplu să cedeze decât s-o mai asculte smiorcându-se și ascunzându-l. Astfel că acum era convins că Phillips nu avea nimic de-a face cu ceea ce simțea în aceste momente. Deși îi fusese greu să admită, își dădea seama că schimbarea stării de spirit se datorase zilei trecute și probabil tocmai de aceea se încăpățâna să nu se bucure de ce simțea. Îl înfuria ideea că Isobel Jacobson – și fata ei precoce – puteau avea un efect pozitiv asupra stării lui. Ce Dumnezeu, doar singurul motiv pentru care se dusese la gară era ca să o enerveze pe mama lui care n-avea decât să-i bage pe gât comoara ei de psiholog, însă el putea chiar și-așa să se poarte cu totul ieșit din standardele ei dacă avea chef. Cum făcuse, de exemplu, azi dimineață, se gândi el nemulțumit. De ce se simțise dator să o ajute iar pe acea doamnă Jacobson. Doar nici măcar nu era genul de femeie de care se simțea de obicei atras. Pe lângă diferențele sociale evidente, nu era nici pe departe idealul său de frumusețe feminină. Lui îi plăceau femeile mignone, ca Sarah, nu acel

gen de amazoane înalte, ale căror forme se ghicesc chiar în cămăși bărbătești și pantaloni Da, pentru el era doar mijlocul de a o zbârli pe mama lui, însă îl enerva gândul că nou venita îl făcuse să se poarte într-un fel atât de nepotrivit. Nu voia, nu avea nevoie de asemenea complicații.

— Oricum, îi întrerupse Colin gândurile, crezând că tot își mai rumega supărarea pentru purtarea lui Clare, mai bine nu mai pomenim nimic de asta, da? Sunt sigur că doamna Jacobson a fost bucuroasă că n-a mai trebuit să aștepte trenul acela nenorocit. Și cel puțin a fost un mod plăcut pentru ea să facă cunoștință cu zona. Sunt sigur că Webster, bătrânul, o să fie mulțumit de toată afacerea. Lui nu i-a fost prea ușor să găsească o înlocuitoare pentru domnișoara McLeay și oricum, nu multă lume e dispusă să se mute într-un sat uitat de lume în munți, după ce s-a obișnuit cu un mediu mai... condensat. Rafe nu răspunse acestor remarci. I-ar fi fost greu să spună ceva fără să se implice și mai tare și n-avea de gând să întindă coarda prea tare ca mama lui. Și-așa se plângea de el pe unde apuca, iar el obosise să se justifice pentru asta față de toată lumea. Așa că în loc să mai zică ceva despre asta, reluă o discuție anterioară cu fratele lui despre grupul venit la vânatoare pe domeniu pentru sfârșitul de săptămână. Sir Malcom suferise și el pierderea soției cu câțva timp în urmă iar Rafe era convins că nu era doar o părere faptul că vizitele lui se întetiseră în ultimii ani. Bineînțeles, nu i-ar fi plăcut mamei sale să-i atragă atenția despre asta, remarcă el sec. Contesa Dowager își luase în serios rolul de îndrumătoare a fiului ei mai mare în a deveni un adevărat conte de Invercaldy, arătându-i mereu ce trebuie să facă, și era de așteptat ca ea să considere acum că doi ani de doliu erau de-ajuns și să înceapă să-i prezinte din nou femei tinere astfel încât, așa cum fusese cu Sarah, îi va cere curând să încheie o nouă căsătorie potrivită rangului său.

Pe Sarah o întâlnise chiar după înmormântarea tatălui lui, fiindcă în Invercaldy venise o mulțime de lume în acele împrejurări triste de după moartea bătrânului conte. Printre aceștia se afla și o fostă colegă de școală a mamei lui Rafe. Celia Urson, văduvă și ea. O adusesse și pe fiica ei astfel că întâmplător sau nu, el se trezise nevoit să întrețină o conversație singur cu Sarah Larson. Știuse de la început că mama lui avusese ceva de spus în toată afacerea, însă îi plăcuse destul de mult de Sarah ca să poată ierta înscenarea evidentă a contesei Dowager. Și se gândise și el că era timpul să-și întemeieze propria

familie, mai ales că însuși Colin era deja căsătorit, deși era cu doi ani mai mic, și cu noile responsabilități ce urmașeră inevitabilul morții tatălui, Rafe nu găsisese nepotrivită soarta care i se hărăzise. Nu fusese căsnicia cea mai fericită, asta o, știa prea bine. Cu opt ani mai mică decât el, Sarah era mai tânără decât femeile în compania cărora stătuse până atunci și era uimitor de naivă. Dar farmecul îi stătea chiar în inocența și dulceața ei, acestea fiind însă și o piedică în cunoașterea reciprocă, fiind nevoie de câțiva ani ca să se poată obișnui unul cu altul în intimitate. Fuseseră mai degrabă prieteni decât soț și soție și deși lui Sarah nu-i plăcuse niciodată cu adevărat partea sexuală a căsniciei lor, se purtase întotdeauna iubitor, devotat și tandru ca o adevărată femeie. De aceea moartea ei îl lăsase atât de distrus fiindcă tocmai nevoile lui sexuale duseseră de fapt la acest sfârșit trist. Pentru el era cumplit să se gândească la acest aspect. Colin plecă, după ce îi înșiruisese lui Rafe toate detaliile despre partida de vânătoare din acel weekend. Oaspeții aveau să stea la castel și, deși Colin și mama lui se ocupau de organizarea celor două zile, fratele lui Rafe nu locuia în clădirea principală. Pe domeniu existau mai multe reședințe, iar Colin și familia lui o ocupau pe cea mai spațioasă, o vilă superbă cu patru dormitoare, cam la jumătate de milă de castel. După plecarea acestuia, Rafe se așeză din nou la birou, lăsând paharul cu scotch și turnându-și o ceașcă de cafea, acum răcită. Se strâmbă când lichidul mai mult rece decât cald îi intră în gură, însă nu mai avea de gând să comande altă cafea. Vina era doar a lui că nu o băuse cât era fierbinte. Chiar și așa, fu surprins că deodată se trezise că preferă cafeaua rece în locul scotch-ului. Oare începuse cu adevărat să-și revină? Poate voia doar să fie lucid când avea să dea ochii cu mama lui, fiindcă aceasta era clar că nu avea să fie încântată auzind că Rafe se întâlnise iar cu Isobel Jacobson. Se apucase să dicteze răspunsul pentru o parte din scrisorile mai importante, când îi atrase atenția un zgomot în hol, chiar lângă ușa lui. Recunoscu imediat vocea mamei sale și o voce pițigăiată de copil așa că, închizând casetofonul, merse și deschise ușa. Era nepotul lui, Jamie, certându-se cu bunica sa chiar în fața ușii.

— Dar unchiul Rafe mi-a spus că mă lasă să călăresc pe Moonlight înainte să plec iar la școală! striga el cu convingere, cu acea voce spartă, intrată deja în schimbare în ultimele săptămâni. La aproape treisprezece ani Jamie începuse să-și piardă vocea ascutită ca de soprană, de copil. Văzându-l pe Rafe în ușă, băiatul se întrerupse

brusc, încurcat apoi reluă pe același ton.

— Spune, unchiule Rafe, nu-i așa că ai zis că mă lași să călăresc pe Moonlight? zice bunica să nu te deranjez, da' nu mai am decât o săptămână de vacanță.

Rafe se sprijini cu cotul de tocul ușii. Era adevărat, îi promisese băiatului că-și va face timp și pentru el vacanța asta, iar acum, din spirit practic, nu mai era încântat. În plus, nu-i surâdea ideea fiindcă Moonlight fusese iapa lui Sarah și într-un moment de slăbiciune îi spusese lui Jamie că îl lasă să o ia. Însă mereu amânase chiar și să se gândească la asta.

— Tocmai îi ziceam lui Jamie că nu cred că ești dispus să călărești în dimineața asta, spuse contesa Dowager supărată. Cu privirea ei scrutătoare și tăioasă, observase că Rafe încă nu era bărbierit și nici nu purta cravată.

— Colin mi-a spus că nu te simți prea bine, zise ea mai departe, evident nemulțumită că trebuia să vorbească pe ocolite. Se uită peste umărul lui Rafe în cameră și fiul ei își dădu seama că privirea îi rămăsese la paharul umplut pe jumătate cu scotch. Vezi, Jamie, unchiul tău e ocupat, poate altă dată.

— Ba nu sunt ocupat, zise Rafe hotărându-se brusc. Și nu știu cine i-a spus lui Colin că nu mă simt bine, adăugă el înfruntându-i privirea mamei sale cu ochii săi întunecați, ca și cum nu admitea replică. Pot să-mi fac timp o oră să merg cu băiatul să călărim Zâmbi către Jamie, continuând. hai mergi și îmbracă-te Ne vedem la grajduri.

Jamie sări în sus de bucurie, apoi se uită vinovat la bunica lui.

— Scuze, bunică, zise mai mult de formă. Se vedea bine că nu știa cum să ajungă mai repede afară, însă băiatul își dădea seama că dacă se punea rău cu bunica lui își punea în pericol plăcerea promisă, așa că se simțise dator să-și facă ieșirea cât de cât politicos, după ce-i aruncase unchiului său un zâmbet conspirativ. Rafe știa că pașii repezi ce se auzeau de-a lungul holului se vor transforma în fugă de cum ieșea din raza lor auditivă.

— Foarte frumos, zise lady Invercaldy privindu-l cu un reproș ostentativ pe fiul său Trebuia să-mi dau seama că mai bine-mi țineam gura decât să încerc să-ți dau sfaturi Dar zău Rafe, crezi că e înțelept ce faci? Să mergi să călărești! Chiar te simți în stare?

— N-am să cad de pe cal, dacă asta vrei să spui, răspunse Rafe cu răceală, iar mama lui se încruntă.

— Totuși, Jamie nu știe bine să călărească. Are nevoie de cineva de încredere. Cineva care să poată interveni cu sânge rece. Cred că pe Moonlight nici n-a mai călărit. Colin precis nu știe de vagabondul acesta mic și care ascultă de toate sfaturile proaste!

— Vagabond! zise contrariat Rafe. Pe cuvântul meu, mamă, câteodată mă întreb în ce secol te-ai născut.

— Iar replica asta este exact ce aștept eu de la tine, care ai nevoie de un gât de whisky să poți ieși din pat dimineața, răspunse mama lui de-a dreptul supărată. Oi fi eu de modă veche, Rafe, dar măcar știu să-ți spun ce zi e azi dacă mă întrebi.

Rafe strânse buzele privind-o cu ochii micșorați.

— Sunt perfect treaz, mamă.

— Te pomenești! Contesa făcu un gest arătându-i cu mâna paharul de pe masă.

— Iar acolo e sirop, presupun Fir-ar să fie, Rafe. pe cine crezi că păcălești? Când ai de gând să-ți vii în fire? Rafe trase aer adânc în piept și simți că toată starea de optimism pe care o simțise până acum dispărea ca prin farmec. Pe cine păcălea? se gândi cu amărăciune. Așa e, nu se schimbase nimic. Orice făcea, nu putea să scape de umbrele trecutului.

CAPITOLUL 5

Pe treapta de la intrare se aflau doi litri de lapte și o duzină de ouă când se întoarse Isobel de la clinică. Laptele era într-un bidon de metal, fixat cu o învelitoare de sârmă care îl ținea în picioare, chiar dacă atacatori de genul lui Bothwell ar fi încercat să-l răstoarne, gândi ea. Duse laptele și ouăle în bucătărie. Pisica se încolăcise iar pe pervaz și când văzu că se deschise ușa, se repezi printre picioarele lui Isobel.

Se vede că nu a pierdut timpul contele și a ținut să-mi arate că nu vorbește degeaba, gândi ea despachetând ouăle din carton, însă, în timp ce-i turna lui Bothwell lapte, după insistențele ei miorlăite, simți niște furnicături în ceafă. Nu fusese totuși necesar ca el să-și bată atât capul cu ea, socoti ea îngrijorată, dar trebuia să fie recunoscătoare, în loc să se gândească la posibilele consecințe ale purtării lui. La urma urmei, n-avea motive serioase să creadă că se purtase cu ea altfel decât ar fi făcut-o cu oricare nou-venit în sat. Atitudinea lui Clare fusese principalul motiv de neînțelegere. Iar reacția ei față de el nu fusese tocmai potrivită.

Se îndreptă din umeri neliniștită, ca și cum voia să alunge

claritatea neplăcută a gândului că Rafe Lindsay o tulbura mai mult decât se cuvenea pentru o femeie cu poziția ei socială, apoi se duse și umplu ceainicul cu apă. Nu trecuse niciun an de la moartea lui Edward. Se simțea singură, probabil asta era explicația, și în plus era încă o străină în locurile astea. Nu trebuia să-și lase îndoielile și noua situație să-i tulbure rațiunea și sentimentele. După discuția cu soții Webster din dimineața aceea, nu mai trebuia să aibă îndoieli că Rafe nu se purtase în vreun fel selectiv. Bine, era posibil ca și Clare să exagereze în ce le povestea părinților ei, dar, oricum, domnul Webster era convins că de când îi murise soția, contele căpătase reputația unei totale imprevizibilități.

— Nu vreau să spun că e bolnav, adăugase el repede când cuvintele sale o făcuseră pe doamna Webster să-i arunce o privire plină de reproș, dar sigur moartea lui Sarah l-a afectat foarte mult. Contesa Dowager, mama lui, a cheltuit mult efort și o groază de bani ca să-l ajute să treacă peste asta și să se vindece.

— Să se vindece! Isobel îl privise nevenindu-i să creadă, de parcă nu vorbea de aceeași persoană, mai ales că Rafe se purtase atât de răbdător cu fata ei și îi făcuse focul în aceeași dimineață. Ei nu i se păruse că avea nevoie să se vindece de ceva. Mai degrabă arăta ca și cum se amuza de tot și asta-l făcea atât de familiar.

— În plus, mai și bea, zisese și doamna Webster resemnată să-i spună tot, de parcă adevărul, din două rele, era cel mai puțin periculos. Și bietul Colin a trebuit să se ocupe din ce în ce mai mult de afacerile lui. De când a murit Sarah, Rafe a fost mereu atât de neserios.

— Ei, asta-i, zise domnul Webster, de data asta nefiind el de acord cu soția lui. Nu cred că-i putem zice chiar așa, Laura în ce mă privește, Rafe nu a neglijat niciodată domeniul. Tot ce zic e că Isobel n-ar trebui să creadă că se poartă într-un mod special cu ea. Ceea ce o lămurise despre felul cum le relatase Clare despre cele petrecute, chiar dacă soții Webster o primiseră cu mai mare entuziasm decât fata lor. Isobel o lăsase pe Cory acasă, dar amândoi își exprimaseră dorința de a o întâlni, iar doamna Webster se oferise chiar să o conducă pe Isobel cu mașina în Strathmoor, în ziua următoare ca să-și facă provizii.

— Trebuie să mergi să vezi și școala, ca să-i aranjezi lui Cory înscrierea, adăugase doamna Webster, în timp ce sporovăiau în salon la o ceașcă de cafea. Cursurile au început de câteva săptămâni, așa că trebuie să te interesezi cât mai repede, zise ca zâmbind. Și e și un

autobuz pentru elevi, care aduna toți copiii din satele învecinate în fiecare dimineață, așa că nu poate să-și găsească scuze să întârzie.

Isobel zâmbise și ea, deși se cam îndoia că lui Cory i se va părea prea interesant aranjamentul. Și-așa faptul că trebuia să meargă la o școală nouă era doar unul din inconvenientele pe care le avea fiica ei de întâmpinat, iar Isobel se gândea că era mai bine să o lase mai întâi să se obișnuiască măcar în parte cu împrejurimile și apoi să o supună altor schimbări. Pe lângă asta, lui Isobel îi surâdea ideea că va lucra pentru doctorul Webster. Micuța clinică, construită ca o aripă a locuinței Websterilor, era luminoasă și curată și surprinzător de bine dotată. Pe lângă ea și domnul Webster, mai era și o soră medicală, Stella Fuller, fiecare din ei având câte o cameră dând din sala de așteptare. La clinică se puteau rezolva majoritatea problemelor minore, iar tratamentele mai serioase se puteau face la infirmeria din Strathmoore. Deci în general era mulțumită de noua slujbă, mai ales că toată lumea părea să o considere binevenită.

— Sper că știi să umbli cu un calculator, îi spuse sora Fuller cu convingere, în timp ce-i arăta biroul la care avea să lucreze. De când a plecat domnișoara McLeay, domnul Webster s-a tot chinuit să-și dea seama ce sistem de clasare a hârtoagelor folosea. Fără prea mult succes, trebuie să vă spun, recunosc eu încurcată. Sper că n-o să vă supărați dacă e de stat și peste program din când în când. S-ar putea să fie nevoie până faceți ordine în dosare.

— Am să fac tot ce pot, bineînțeles, răspunse Isobel aruncând un ochi spre teancul de dosare și scrisori așezate lângă instrumentele medicale, pe masă. Era clar că nimeni nu se ocupase prea mult de ele. Avea să-i ia câteva zile doar ca să pună ordine în toate. Se simți ușurată când doctorul Webster îi spuse că începea lucrul de luna următoare. Măcar mai avea câteva zile până la weekend ca să se organizeze. Mai avea de primit lăzile cu lucruri, când ajungeau, și să se gândească la cum să rearanjeze interiorul casei. Domnișoarei McLeay n-avea decât să-i placă să se înconjoare, eu atâtea obiecte, dar Isobel simțea nevoia să aibă mai mult spațiu. Văzuse și un garaj în spatele casei, așa ca spera că încăpeau în el câteva din lucrurile de care voia să se debaraseze. Știa că, oricum, până în iarnă nu putea să zugrăvească, însă voia să-și asigure un confort care să-i dea senzația de spațiu casnic familiar.

În drumul către clinică și înapoi văzuse o parte din sat și era greu să nu te simți optimist în astfel de locuri. Soarele își trimitea

razele pe lac, iar munții străjuiau din trei părți peisajul înălțându-se parcă neintimidați de nimic, încât deodată își dădu seama că era un privilegiu că ajunseseră să locuiască în Invercaldy. Era, într-adevăr, prea mic să-l numești oraș și atât de îndepărtat de restul lumii, iar ele erau obișnuite cu un mod de viață diferit, însă locurile aveau o personalitate vie și o frumusețe aparte. De asta avea nevoie, se gândi, zâmbind la vederea fumului ce ieșea încolăcindu-se pe hornul unei case. De asta aveau nevoie, adică. Departe de influența plină de gelozie a doamnei Jacobson, ea și Cory avea o nouă șansă de înțelegere.

Gândindu-se acum la Cory, își dădu brusc seama că aceasta nu se obosise să o întâmpine când venise acasă. Bine, se putea să nu o fi auzit, era posibil să fi fost încă în camera ei, aranjând lucrurile. Dar dintr-un motiv oarecare, Isobel nu prea se încredea în asemenea explicație. Cory nu se dăduse niciodată în vânt după treburi casnice. Ușa ce dădea în holul interior, de unde se intra în camera lui Cory și în baie, era deschisă. Isobel intră și o strigă pe fiica ei Nu-i răspunse nimeni și când intră în cameră înțelese și de ce Cory nu era în casă. Nici măcar nu-și făcuse patul, observă Isobel. Deși asta nu avea prea mare importanță, date fiind circumstanțele.

Hotărâtă să nu intre în panică, se întoarse în bucătărie și se uită pe geam. Pisica sări și ea pe pervaz, lângă ea, ca și cum voia s-o liniștească prin prezența ei, însă nu-i dădu atenție. Grădina era goală după cum se vedea, iar în spatele șirului de plop și mesteceni pajiștea de lângă lac era și ea pustie. Nici măcar cireada impunătoare de vaci nu se mai vedea pascănd pe mal și doar o barcă ce se putea zări departe pe lac îi mai sugera că nu nimerise la capătul pământului.

— Of, Cory, zise ea trăgând aer în piept, iar pisica se arcui lângă brațul ei parcă încercând să-și arate compătimirea. Însă Isobel știa că nu trebuia să se încreadă în lingușeala ei așa că o împinse mai încolo și merse dezorientată în camera de zi.

Ceasul de pe scrin arăta aproape doisprezece și jumătate, ceea ce însemna că lipsise de acasă de vreo două ore. Așa că acum Cory putea fi oriunde. Doamne, doar n-o fi fugit de-acasă, cine știe ce-i mai dăduse prin cap? Isobel nici nu se putea gândi ce-ar fi făcut dacă ar fi trebuit s-o dea pe Cory dispărută.

Își impuse să se calmeze. Era, ca de obicei, o reacție exagerată. Doar fiindcă fata ei se hotărâse să meargă singură, să se plimbe singură, nu însemna că trebuia să se gândească la ce-i mai rău. Zău așa,

de ce n-ar fi fost și Cory curioasă să vadă Invercaldy-ul? Iar aici nu era Londra, în primul rând, nu era un risc prea mare să pățească ceva. Ei, dar oricum, Cory n-ar fi trebuit să plece așa, fără să-i spună, insista o voce în creier. Isobel îi promisese doar că vor ieși după masă la o plimbare de familiarizare, mai ales că aveau de cumpărat câte ceva de la magazinul din sat, pâine și cartofi spre exemplu. Și îi mai promisese și că vor merge undeva de unde îi pot da un telefon bunicii lui Cory, ca să-i spună femeii că ajunseseră cu bine. Respiră adânc, încercând să se încurajeze, dar termină într-un oftat prelung. Oricât încerca să vadă lucrurile într-un mod rațional, mintea o lua mereu pe același făgaș: ce se făcea dacă nu se întorcea Cory acasă? La cine putea să apeleze aici în caz că fata ei dispăruse? La soții Webster? La Clare dacă aceasta avea măcar răbdare s-o asculte? Sau la Rafe, se gândi cu o strângere de inimă, disprețuindu-se chiar și pentru simplul fapt că adusesse vorba de el. Însă, dintre toți, probabil că era singurul căruia putea să-i pese de necazul ei. Ridicol, își spuse neliniștită. Doar nu îi spusese Websterii că nu trebuie să aibă încredere în el? Era bețiv și „imprevizibil”, nu te puteai bizui pe el, chiar dacă era însuși contele de Invercaldy. Și, în plus, Isobel nu se vedea luând la telefon legătura cu castelul ca să-i ceară ajutorul. Își mușcă buza de jos, nemulțumită. Poate dacă s-ar duce să o caute, ar putea da peste ea. Ușa n-o găsisese încuiată, deci Cory n-avusese niciun scrupul să o lase în plata Domnului. Probabil ca lumea nu se prea teme de hoți prin părțile astea și, oricum nu aveau nimic de valoare.

Întorcându-se în bucătărie, își luă haina pe care o purtase peste cămașă și pulover când fusese la Websteri, apoi o porni spre ușă. Bothwell îi aruncă o privire cercetătoare din ușa sufrageriei, însă mai mult decât să dea din coadă cu un gest ce putea să însemne fie nemulțumire, fie aprobare, nu făcu nicio mișcare să o însoțească.

— Trădătoarele, îi aruncă Isobel, și ieși trântind ușa, apoi tresări deodată fiindcă tocmai văzuse un băiat cățărându-se pe gardul de la capătul grădinii. Era un băiat cu păr blond și trăsături plăcute, cam de vârsta lui Cory, însă pentru Isobel asta n-avea importanță, de vreme ce îndrăzne să încalce ceea ce de acum considera că e proprietatea ei. Acum acesta era căminul său, așa că se pregătea să-i spună băiatului vreo două, când o văzu pe Cory în urma lui, în spatele tufelor țepoase. Aceasta nu se descurca la fel de bine ca băiatul, evident din lipsă de experiență, gândi Isobel, și se încruntă văzând cum o creangă îi agățase

o șuviță zdravănă din părul ei negru.

— Pe toți dracii! dădu Cory un ținăt, însă îngrijorarea muștrătoare ce o cuprinsese instinctiv pe Isobel se risipi când auzi râsul nepăsător care urmă celui strigăt nu prea ortodox. De mult n-o mai auzise pe fata ei râzând așa cu poftă și, în orice caz, băiatul avea și el ceva de comentat în defavoarea ei.

— Nu ești mai deșteaptă dacă înjuri așa, zise el culegându-i frunzele din păr și scuturând-o pe hanoracul care era, acum observă, haina ei cea mai bună. Orice neisprăvit știe să înjure. Mai bine ai fi mai atentă, că nu-i vina nimănui, este numai a ta.

— Bine, bine, acceptă Cory critica fără împotrivire, spre marea mirare a lui Isobel. Dar să știi că aproape m-a scalpat, asta-i tot.

— Și asta-i tot o exagerare, zise băiatul ducându-și cam departe cicăleala, însă compensând-o cu un zâmbet larg. Și familiar, își spuse Isobel neștiind ce să creadă. Băiatul era blond, nu brunet, cam scund în loc de înalt, însă asemănarea cu Rafe Lindsay nu putea să fie doar o părere. Să fie copilul lui? se întrebă frecându-și bărbia cu mâna, în timp ce Cory o observa deodată cum stătea pe prag. Umbra prispei o ascunsese privirii pentru o vreme, dar acum fata își dădu seama de prezența ei. Isobel se pregăti să-i asculte reproșurile. Dar Cory i se adresă într-un mod cu totul neașteptat.

— A, bună mamă, zise ea cu voce joasă, uitându-se peste umăr la băiatul de lângă ea. Credeam că n-ai să vii așa de repede.

— Sigur. Isobel știa că ar trebui să profite de atitudinea lui Cory ca să-i spună ce avea de gând, însă deocamdată nu știa cum să înceapă. Pe de o parte, era fericită văzând că fiica ei își găsisese, aparent, un prieten, dar pe de altă parte simțea că nu-i convine prea tare prietenia asta în particular.

— Apropo, el e Jamie, ținu Cory să adauge, iar băiatul îi zâmbi dezarmant de prietenos lui Isobel.

— Bună ziua, doamnă Jacobson, zise el traversând grădina plină de frunze și întinzându-i mâna. Sper că nu v-ați făcut griji. Am fost doar pe lac.

Isobel înghiți în sec, amintindu-și de barca pe care o zărise mai devreme.

— Pe lac, murmură ea, iar Jamie dădu din cap.

— Dar nu era niciun pericol, dacă la asta vă gândiți continuă el. Apa e atât de calmă. Da, e frig într-adevăr dar nu era nicio șansă să

facem o baie.

— O baie! strigă Isobel și, uitându-se înspre lac, zări barca între trestii și se cutremură de groază. Dar, Cory, trebuia să aștepti să vorbești întâi cu mine înainte de a te aventura cu barca pe fac. Văd că vestă de salvare nu ai pe tine, așa că spune-mi, ce făceai dacă vă răsturnați? Cory făcu un gest nervos.

— Mamă, nu-mi face scandal acum. Mă, descurcam eu într-un fel.

— Ba nu te descurcai deloc, se grăbi ea să răspundă fiindcă toate temerile anterioare îi reveneau și nu prea se mai putea controla. A fost o lipsă totală de responsabilitate să pleci fără știrea mea. Și știi că nu ți-aș fi dat voie, ești doar conștientă că habar n-ai să înoți!

— Mamă!

— Nu știi să înoți?!

Jamie vorbise în același timp cu ea, întorcându-se uimit înspre Cory, care se înroșise toată. Acum, când îi vedea reacția, Isobel înțelese cum se desfășuraseră lucrurile. Era clar că fata pretinsese că știe să înoate, sigură pe ea ca de obicei, iar Isobel ar fi trebuit să-și dea seama că trebuia să-și țină gura în fața lui Jamie. Înainte însă de a mai putea îndrepta cumva situația, Cory îi aruncă o privire care spunea totul și trecu în fugă pe lângă ea, intrând în casă. Ușa se trânti în urma ei, gata să-i prindă coada lui Bothwell care se strecură din nou în ultima clipă, venind să se alinte le picioarele lui Isobel, ca și cum s-ar fi vrut consolată.

— Da, și eu și tu, murmură Isobel cu părere de rău, aplecându-se și mângâind animalul, iar Jamie se uită la ea, neînțelegând.

— Poftim?

— A, nimic, zise Isobel ridicându-se și încercând să-și dea seama ce să facă. Vorbeam singură, zâmbi ea stânjenită. Să... Tatăl tău... tatăl tău știe că ești aici?

Jamie dădu din umeri.

— Mama știe, răspunse el, iar Isobel clipi din ochi, parcă neînțelegând. Mă rog, de fapt i-am zis că merg la bunica, adăuga el. Speram să mă lase unchiul Rafe să călăresc pe Moonlight, dar am așteptat la grajduri până mi s-au lungit urechile, și el n-a venit.

Isobel deschise gura, nehotărâtă.

— Ra., vreau să zic, contele e unchiul tău?

— Da, e dădu Jamie din cap. Mama v-a fost colegă, nu? I-am zis și

lui Cory, dar nu mi s-a părut prea impresionată.

— Nu? Isobel își imaginează ce figură trebuie să fi făcut Cory când aflate că Jamie era băiatul lui Clare. Bine, nu seamănă deloc cu maică-sa, observă ea. și de aceea probabil, ăi fusesse ușor lui Cory să treacă peste asta.

— Ar cam trebui să plec, zise el băgându-și mâinile în buzunarele de la geacă. Spuneți-i lui Cory că n-are importanță dacă știe sau nu să înoate. De fapt, aș putea s-o învăț chiar eu. E o piscină acasă la unchiul Rafe și sigur mă lasă dacă-i cer voie.

— Cred că... ar fi mai bine s-o întrebi întâi pe mama ta, zise Isobel, nevrând să strice prietenia cu fosta ei colegă, deși acum se îndoia că și Clare gândea la fel. Pe lângă asta, nu era sigură că era bine pentru Cory să aibă de-a face cu familia Lindsay. Ar fi fost de preferat să-și găsească prieteni în sat, printre copiii care n-aveau cum s-o facă nefericită.

— Bine. Jamie se mai aplecă să o scarpine pe Bothwell între urechi și, fluturând apoi din mână, o luă pe lângă casă, îndreptându-se spre poartă. Isobel merse și ea spre partea din față a casei și-l urmări cum pleacă, astfel că își dădu seama că o ia înspre casa Websterilor. Resemnată, se întoarse și intră în casă. Se aștepta să o găsească pe Cory în camera ei, cu ușa închisă împotriva oricărei intruziuni, dar se dovedi că era în sufragerie. Aceasta se desprinsese de lângă fereastră când intră Isobel, așa că se putea ghici că îl urmărise și ea cu privirea pe Jamie.

Câteva clipe Isobel crezu că fata ei se va încăpățâna și nu va vrea să-i vorbească, dar, deși știa că ea nu era vinovată pentru minciunile lui Cory, se hotărî să treacă peste asta și să se poarte frumos. Se vedea însă că fata depășise momentul de furie și, deși arăta încă ofensată, deschise ea discuția.

— A plecat?

— Jamie? zise ea cu nonșalanță.

— Îhm, mormăi Cory agățându-și degetele de cureaua blugilor. Ce mitoan!

Isobel o privi încruntată.

— Știi bine că nu-i așa.

— Ba poate că e. Dar ce ți-a spus după ce... după ce am... începu ea pe un ton defensiv.

— După ce ai șters-o în casă? o completă Isobel fără insinuare în

glas, iar Cory se îmbufnă. A spus doar că nu-i pasă dacă știi sau nu să înoți. Și mi-a mai zis că e băiatul lui Clare. Presupun că știi.

— Mare scofală, pufni Cory. N-o să aibă mai mulți prieteni pe chestia asta. Dar Rafe Lindsay e unchiul lui, reluă ea după o pauză. Asta știai? zice că locuiește într-un castel.

— Chiar așa? Se străduia să pară că n-o interesează problema, dar avea motivele ei să nu vrea să se lanseze într-o discuție despre binefăcătorul lor, încă nu-i spusese lui Cory despre vizita din dimineața aceea. Simțea că e mai bine să nu pomenească de treaba asta.

— Da, într-un castel adevărat! exclamă Cory și se porni să i-l descrie, cu toate amănuntele date de Jamie despre reședința ancestrală a conților de Invercaldy A zis că e foarte vechi și că până să ajungă Rafe conte era cam dărăpănat Dar cică s-a căsătorit cu o moștenitoare, vezi tu, rânji ea, exact ca în poveștile alea siropoase de dragoste pe care le citește bunica, așa că a cheltuit o avere ca să pună castelul pe picioare Sigur, făcu ca o strămbătură, nevastă-sa a murit, zice Jamie că acum doi ani, iar de atunci unchiu-său nu prea mai e din cale-afară de sociabil. Dar când are o rudă ca madam Lindsay, poți să-l condamni? Bine, eu nu i-am zis asta lui Jamie. Chiar așa proastă n-oi fi. Isobel își scutură o scamă de pe umăr.

— Dar., nu mi-ai zis cum de ai ajuns să vorbești cu el, zise ea ca să schimbe subiectul. Credeam că ți-am spus să stai în casă până mă întorc

— Știu că mi-ai spus, oftă Cory. Dar mă plictisesc de-a binelea și m-am gândit să-ți ies în întâmpinare. El – adică Jamie – se vântura prin fața clinicii.

— A, înțeleg, acum se explică. Știr, Websterii sunt bunicii lui.

— Da știam, dădu Cory din cap Dar nu cred că era prea bucuros să dea ochii cu ei. Când i-am zis cine sunt, s-a și oferit să mă ducă să-mi arate satul.

— Și nu ți-a trecut prin cap să vii să-mi spui ce ai de gând, nu? protestă Isobel. Zău, Cory!

— Păi știam că n-ai să mă lași dacă-ți ziceam că Jamie știe o barcă și că putem ieși pe lac, răspunse Cory cam indispusă. Dar să știi că nu era într-adevăr niciun pericol Doar ai auzit ce-a zis Jamie.

— Jamie e un copil.

— Dar are aproape treisprezece ani!

— Da, deci e un copil, repetă Isobel convinsă. Dar nu mai pomenesc de asta dacă promiți că nu mai faci a doua oară așa ceva.

— Bine, bine, se resemnă Cory. Apoi, când Isobel răsuflă ușurată că se încheiase discuția despre familia Lindsay, Cory adăugă:

— De pe lac se poate vedea castelul, să știi. De fapt și de-asta ne-am dus cu barca. E la capătul celălalt al lacului și are un aspect atât de romantic! Crezi că Jamie m-ar duce dacă l-aș ruga?

— Părerea mea e că mai bine ți-ai căuta alți prieteni și să-l lași pe Jamie Lindsay în pace, încercă să-i taie Isobel avântul. Știu că maică-sa mi-a fost colegă, dar asta a fost odată. Acum nu mai avem nimic în comun și cu atât mai puțin am avea ceva în comun cu familia contelui. Apoi, după ce lăsase o pauză ca să poată Cory să-i rumege cuvintele, adăugă pe un ton schimbat:

— Propun să mâncăm de prânz. Poate după aceea îmi arăți și mie împrejurimile. Apropo, ai văzut vreun magazin? Nu spun că ne strică să mâncăm doar brânză și ouă, dar eu una am o poftă nebună de cartofi copti!

CAPITOLUL 6

O treziră din nou gugustiucii, așa cum o treziseră în fiecare dimineață de când se instalase în Invercaldy. Isobel își zicea că ar fi trebuit să se fi obișnuit de-acum cu ei, dar nu o făcuse. Gânguritul lor era un sunet dulce, însă cam prea persistent, iar ea se simțea destul de stresată de toată povestea cu mutatul, astfel că o deranja orice zgomot mai neobișnuit. Din fericire, pe Cory nu păreau s-o deranjeze, poate fiindcă dormitorul ei era la parter. Isobel se văzuse nevoită să improvizeze. Fără mașină nu prea avea cum să ajungă la magazinul universal din Strathmoor, deși își notase programul autobuzelor. Îi era mai ușor să cumpere de la magazinele din sat, chiar dacă aici prețurile erau mult mai piperate. Acum își dădea seama că n-ar fi trebuit să se grăbească să vândă mașina lui Edward. Dar în Londra nu-i păruse de vreun folos, și avea ce face cu banii luați pe ea. Aici însă nu mai aveau nici pe departe cheltuielile de acolo, iar o mașină se dovedește din ce în ce mai necesară. Se întrebă dacă ar fi putut să cumpere una la mâna a doua din banii rămași din vânzarea mobilei. Poate că nu strica, totuși, să încerce să ajungă în Strathmoor, fiindcă aici era clar că nu exista un comerț cu mașini uzate.

În bucătărie observă că era cald când coborî scările, ceea ce era, evident, o îmbunătățire față de situația din prima zi. Deși radiatoarele

nu se grăbeau să se încălzească imediat cum le dădea drumul, căldura răspândită de ele contribuia la atmosfera plăcută din casă. De curând descoperise și cum să facă să rămână cald cazanul pe timpul nopții, iar acum era de-ajuns să deschidă ușița și să mai pună lemne și flăcările renășteau, vioaie.

Acum, că avea încălzire, lumină și apă caldă, Isobel nu mai avea nicio îndoială că se poate descurca perfect. Bineînțeles, avea momente când nu mai era așa convinsă, mai ales când își amintea că nu făcuse niciun demers în legătură cu școala lui Cory, iar ea începea de luna următoare să lucreze. După incidentul cu Jamie Lindsay se temuse că fata ei să nu facă cine știe ce prostie. Deja soacra ei o considera nebună că plecase din Londra, mai lipsea acum să i se întâmple ceva, cât de neînsemnat, și avea motiv să-i sară în cap și s-o califice ca total iresponsabilă.

Cory stătea la masa din bucătărie în cămașă de noapte, golind acum a doua cutie de crochete din cereale, când se auzi o mașină oprind în față casei. Fermierul care le lăsa laptele venea de obicei prin spatele casei, așa că Isobel dădu din umeri când Cory ridică spre ea o privire întrebătoare.

Acum îi părea bine că apucase să se îmbrace, fiindcă se și auzi o bătaie la ușă. Chiar dacă bluzonul roz și blugii decolorați văzuseră și zile mai bune, părul, însă îi cădea pe umeri în valuri aurii-castanii, așa că dădu un strigăt scurt și se repezi să și-l strângă în coadă înainte de a deschide ușa. Era Rafe Lindsay.

Isobel își mai adăugă niște clame în păr când deschise ușa, iar inima îi tresări ușor, dar își veni repede în fire. Își lăsase mâinile să cadă pe lângă corp, astfel încât coada nemaifiind susținută, căzu singură pe spate.

Ceea ce n-o făcea să se simtă în largul ei era că în ultimele trei zile se tot străduise să nu se mai gândească la bărbatul care stătea în fața ei. Deși nu reușise în întregime, cel puțin se convinsese că nu va mai avea ocazia să-l vadă prea curând. Ceea ce îi convenea de minune, după câte auzise despre el. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să o facă pe Clare, sau pe părinții ei, să creadă că o flatase cât de cât atenția acordată de Rafe. Era doar clar că pe el îl amuza teribil să-și scandalizeze rudele iar ea nu voia să fie obiectul manevrelor lui ostentative

— Bună ziua, zise el. iar Isobel se gândi acum cât o înfuria ideea

că îl găsea la fel de atrăgător cum îi rămăsese în memorie. În pantaloni de culoare închisă și un pulover negru, gros, cu gulerul răsucit, și o jachetă de piele întoarsă, de un roșu închis, cu fermoarul neîncheiat, avea un aer relaxat și prețios în același timp, astfel încât ea se întreba cum își închipuise oare că ar fi fost altceva decât era. Și totuși, părul era cam prea lung, iar acum faptul că știa ce știa despre el o făcea să găsească o motivație ascunsă în spatele trăsăturilor întunecate. Pe chipul lui se răspândea o anume detașare și nonșalanță, observă ea, dar asta nu-l făcea în niciun caz nesuferit.

— A, bună ziua, răspunse după câteva clipe, conștientă că fata ei stătea cu urechile ciulite în spatele ei. Vă... pot ajuta cu ceva?

Rafe o cercetă de sus până jos cu privirea, făcând-o să nu se mai poată gândi decât la coada pe care nu și-o aranjase ca lumea, așa că-i trebui un efort de voință să se abțină să verifice cât de prost îi stătea. Parcă o mânca mâna să-și țină șuvițele rebele, dar își dădu seama cât de ridicolă era făcându-și probleme în legătură cu ce gândea el despre ea.

— Mă gândeam să-mi ofer ajutorul, răspunse ei privind-o cu o ușoară ironie șmecherească. Tocmai eram în drum spre Strathmoor. Mă gândeam dacă nu ați vrea să vă iau și pe voilsobel tresări, surprinsă

— Strathmoor? îngăimă ea, în timp ce Rafe o privea amuzat pe sub gene.

— Dacă nu cumva aveți de mers în altă parte, urmă el netulburat, iar Isobel din nou se simți cuprinsă de stânjeneală. Era clar, nu prea o aranjau discuțiile cu bărbații, își făcu ea autocritica conștientă în același timp că insinuarea din glasul lui o făcuse de fapt să roșească. Puțin enervată și pe el și pe ea însăși, îi răspunse mai puțin prietenos.

— Nu cred că avem de făcut vreun drum, mulțumesc, zise ea pregătindu-se să-i închidă ușa. E drăguț că ați întrebat dar nu cred că, se cuvine.

— Nu se cuvine? În vocea lui acum se ghicea dezgustul așa că se grăbi să se corecteze:

— Vreau să zic, nu cred că ar fi o situație prea fericită, spuse repede, începând să împingă ușor ușa și făcându-se că nu aude exclamația indignată a lui Cory. Mulțumim pentru ofertă, dar... Îi zâmbi cât putea de politicoasă, însă o cizmă se trânti hotărât pe prag și o făcu să nu mai poată adăuga ceva.

— Uite ce e nu-mi pasă ce crezi despre motivele mele, zise el făcând-o să-l privească de data asta uimită. Și nu mă interesează nici ce idiot ți-a băgat în cap că trebuie să faci pe dracu-n patru să păstrezi distanța asta fără niciun rost și să te iei după nu știu ce cod nenorocit! Ochii i se îngustară, cu o strălucire nouă de tristețe și malițiozitate în același timp, ce se năștea din adâncurile întunecate ale privirii. Continuă:

— Și aș putea să-ți spun acum că, în circumstanțele astea, mai bine ai încerca să nu mă calci pe nervi. La urma urmei, și casa asta e proprietatea mea, încheie el mohorât.

Isobel împietri.

— Dacă vă închipuiți că...

— Nu-mi închipui nimic, o întrerupse el cu un aer de dezgust, sprijinindu-se cu umărul de tocul ușii. Eu zic mai bine să plec și să mă întorc mai târziu pentru a putea începe și noi o conversație de oameni normali. Sau îți sunt atât de antipatic încât preferi să iei autobuzul? Isobel se hotărî în cele din urmă să-și verifice părul strâns în coadă. Era bine prins, dar câteva șuvițe de culoarea mării i se prelingeau pe gât, însă, ridicând mâna, simțise bluza cum i se ridică ușor, lăsând aerul rece să pătrundă pe dedesubt și s-o atingă, înfrigurând-o. Se grăbi să-și tragă bluza înapoi în jos însă nu înainte ca ochii lui să fi perceput pentru o fracțiune de secundă culoarea blând trandafirie a pielii.

— Mai bine ați...

— Și ți-aș fi recunoscător să nu mă mai iei cu „dumneavoastră”, suntem de aceeași vârstă și încă nu ne-am hodorogit, spuse el privind-i mâna care ezita pe clanță. Isobel își luă în sfârșit inima în dinți.

— Mai bine intră, cedă ea, resemnându-se la gândul că, oricum, nu prea avea de ales. Și așa aerul de gheață de-acum se instalase în sufragerie și, în plus, avea senzația că n-are niciun rost să-l țină în ușă, mai ales că orice trecător putea să vadă ce se petrecea. Deși, oricum, își făcu ea socoteala, mașina lui parcată, în față era suficient de grăitoare. Dar, se mai gândi în timp ce Rafe pășea înăuntru iar ea își făcea de lucru cu încuietoarea, atâta timp cât nu era văzut nimeni nu putea fi sigur unde se afla. Doar mai câteva case aici, la capătul străzii High Street, iar el putea să fie în oricare din ele.

— Bună ziua! Cory își terminase de-acum micul dejun și, fără

aprobarea mamei, se repezise să-l întâmpine cu entuziasm pe cel care tocmai intrase. Se vedea că n-o deranjează că avea cămașa de noapte cam ponosită, sau că părul negru nepieptănat arăta ciufulit ca penele unei păsări zburlite. Se citea pe fata ei că era încântată să-l vadă pe Rafe, iar Isobel ar fi vrut să se poată purta și ea atât de dezinvolt.

— Cory, zâmbi el și se îndreptă alene spre sufragerie, pășind peste lucrurile împrăștiate în dezordine pe jos, însă dând mișcărilor o grație involuntară, cu mâinile ușor vârâte în buzunarele pantalonilor prinși într-o curea lată, părea atât de lejer și nepăsător, încât Isobel, privindu-l, se văzu nevoită să-și spună că nu trebuie să uite cine este.

Cory se așeză, cu o mișcare bine studiată, pe brațul unui fotoliu, iar Rafe i se adresă din nou binevoitor:

— Aud că ai petrecut câțeva vreme în compania nepotului meu. Mi-a zis Jamie că te-a dus cu barca pe lac și se pare că l-ai cam impresionat pe tânărul nostru.

— Chiar așa?

Cory făcea pe nevinovata, iar Isobel se minuna de duplicitatea fiicei sale. Și totuși, cine o vedea pe Cory își putea da seama imediat că se simțea flatată de un asemenea compliment. Felul în care se debarasase în grabă de prietenia lui Jamie fusese de fapt, se vede, un mod de apărare. Ei, acum suntem două, își zise Isobel cu o oarecare mândrie. Își dădea bine seama că și ea folosea anumite strategii de protecție în privința familiei Lindsay.

— Hai să zicem că întâlnirea voastră n-a trecut neobservată, spuse Rafe cu un ton care nu însemna nimic și aruncând o privire peste umăr înspre Isobel. Spune-mi te-ai văzut cu Clare, am înțeles? Era clar ce voia să spună, iar Isobel se închise în ea. Da, era clar acum de ce nu-l mai văzuseră de atunci pe Jamie, dacă totul ajunsese la urechile lui Clare.

— Eu? Păi, nu începu ea cu resemnare, însă Cory izbucni indignată.

— Ba da, mamă, cum nu te-ai văzut? se repezi ea.

Isobel își dădu imediat seama că făcuse o greșală, dar trebui să asculte neputincioasă întreaga poveste a vizitei lui Clare în noaptea în care ajunseseră în Invercaldy cu toate detaliile pe care Cory le credea mai picante.

— Așa că s-a purtat îngrozitor cu mama, încheie ea. În timp ce Isobel își făcea probleme în legătură cu ce se va întâmpla dacă Rafe va

aduce vorba de a doua lui vizită acasă la ele. Dacă îi spunea ea însăși lui Cory, acum nu s-ar mai fi făcut de două ori vinovată în fața lor. Așa că era îi era de ajuns acum ca Rafe să spună ceva despre asta și Cory avea să devină suspicioasă.

— Da, înțeleg, spuse Rafe în cele din urmă.

Simțindu-i ochii tulburători fixându-se din nou asupra ei, Isobel se simți nevoită să se îndepărteze. Acum ar fi fost prea târziu să-i mai explice de ce ținuse secretă vizita lui acolo. Era prea târziu să încerce să-l convingă că o făcuse doar pentru binele lui.

— Vă e cumnată, nu? spuse Cory pe ton de bârfă iar Isobel, văzând că fata era pe punctul de a deveni prea indiscretă, înțelese că nu mai poate rămâne în afara discuției.

— Nu cred că ne privește pe noi în ce relație este doamna Lindsay cu... cu... vizitatorul nostru, reuși să încheie, mușcându-și buzele și aruncându-i lui Rafe o privire vinovată, însă neîndrăznind să-l privească drept în ochi înainte de a se uita în altă parte. Cory, poate te îmbraci și tu ca oamenii, doar nu vrei să creadă... lumea că noi stăm toată dimineața în pijamale. Ce spui?

— Acum?

— Da, acum, zise Isobel autoritară, sperând că fiica ei nu va găsi în asta un prilej să înceapă o nouă confruntare de opinii cu mama sa. Nu se simțea în stare să-i aducă alte argumente. În orice caz, nu cu Rafe Lindsay aici, se corectă în gând. Poate alta va fi situația când îl va vedea plecat.

— Bine, gata, mă duc, păru dintr-odată Cory să accepte să fie cooperantă.

Isobel tocmai se pregătea să râsufle ușurată, când Cory se întoarse către Rafe:

— Dar vă găsesc aici când mă întorc, nu? Chiar ne luați la Strathmoor?

— Nu ne...

— Dacă vrea mama ta. Vorbiseră aproape în același timp și, deși de pe fața lui Isobel înțelesese care vor fi urmările dacă încerca s-o contrazică, fata nu era dispusă să piardă o asemenea ocazie.

— Cum să nu vrea? zise ea neluând în seamă avertismentul tăcut al mamei sale. Doamna Webster zisese că ne duce ea, ca să facă mama niște cumpărături la magazinul universal, dar nu ne-a dus. Să fie oare pentru că eu am făcut cunoștință cu Jamie? Pot să pariez că n-a

fost încântată să afle lumea una ca asta.

— Cory!! Acum supărarea lui Isobel era evidentă, însă fata ei nu se lăsa cu niciun chip.

— Păi presupun și eu că n-a fost, zise ea, făcând o mutră nevinovată. Apoi, adresându-se vizitatorului, continuă: Ne vedem mai încolo, da? Porni zglobie spre ușă, adăugând că nu stă mult. Se lăsă o tăcere stânjenitoare după ce se închise ușa, iar Isobel se gândi cât de tipic era pentru ea să se simtă jenată. Cory dăduse cu bâta-n baltă, astfel încât mama ei simți o salvare în apariția lui Bothwell, care îi veni la picioare cerând să fie scărpinită pe cap. Asta îi dăduse o ocupație, iar când se ridică din nou era mai stăpână pe sine.

— Îmi pare rău, zise ea trecând pe sub arcada de lemn și intrând în bucătărie ca să mărească distanța dintre ea și Rafe Lindsay. Cory nu trebuia să-și permită să vorbească astfel. Să fac niște cafea?

— Nu, mulțumesc, zise Rafe intrând după ea în bucătărie să privească pe geam, dându-i peste cap planul. V-ați hotărât deci să rămâneți, sau nu?

— A, spuse Isobel îndepărtându-se spre cazanul care răspândea căldură. Cred că da. E diferit de Londra, normal, dar eram pregătite sufletește. Și... lui Cory se pare că-i place. Doarme bine și mănâncă de stinge! A, și mulțumim pentru lapte, am văzut că ne vine în fiecare zi. E mult mai bine decât să trebuiască să-l cărăm de la magazin. Chiar e un ajutor. Iar ouăle sunt așa de proaspete! Și gustoase. Dacă nu suntem atente, ne mărim colesterolul de n-o să ne mai...

— De ce ești așa agitată?

— Vocea calmă a lui Rafe îi opri avântul de a spune ceva, orice, numai să-și țină mintea ocupată cu ceva. Își dăduse seama că trebuie să pară groaznic de ridicolă. Pe el nu părea să-l intereseze nimic din ce spunea, mai ales că se apucase să-i tot mulțumească pentru ceva care, în definitiv, era o favoare mărunță. Tot ce reușise să facă fusese să-i atragă atenția asupra ei, ceea ce era exact de ce se ferea mai tare.

— Nu sunt... agitată, îl contrazise ea, deși își dădea seama că n-o crede, doar că nu cred... nu cred că e bine că vă aflați aici... adică nu e o idee prea bună.

— Unu, încearcă să nu-mi mai vorbești așa de oficial și doi: de ce?

Rafe se sprijini de uscătorul de lemn, încrucișându-și mâinile la piept și privind-o cu ochi reci și scrutători. Părea relaxat, dar nu era, își

dădu ea seama simțind o anume tensiune în atmosferă fiindcă și ea se simțea groaznic fiind nevoită să-i vorbească în timp ce el era atât de prost dispus. Măcar dacă nu ar fi fost atât de conștientă că are în fața ei un bărbat, se gândi neliniștită. Dacă ar fi reușit să-și impună să vadă în el doar pe contele de Invercaldy, în loc de cineva care-i dădea fiori pe șira spinării și îi intensifica toate simțurile. Doar la auzul vocii lui simțea că-i bate inima într-un mod neașteptat, iar prezența lui avea ceva foarte masculin, cu statura vâjoasă și cu siguranța de sine pe care-o ația. Când îl privea, în minte i se învâlmășeau imagini din cele mai ciudate, multe din ele făcând-o chiar să se simtă rușinată.

— Am... vreau să spun din cauză că ești... că ești cine ești, se forță ca să pară relaxată adresându-i-se așa. Ceea ce spusese nu suna însă prea convingător, iar colțurile gurii lui Rafe se coborâră într-un gest de neîncredere batjocoritoare. Da, și gura lui era un element care o tulbura, se gândi ea, subțire și totuși atât de senzuală. Iar buza de jos era mai plină, cu o cicatrice abia vizibilă la un capăt.

— Spune-mi, îți sunt chiar nesuferit? Încercă el terenul, iar ea tresări vizibil.

— Nu vorbi prostii.

— Am spus vreo prostie? insistă el, iar ea se gândi cât de bine ar fi fost dacă ar fi lăsat-o să facă niște cafea. I-ar fi dat cel puțin o ocupație, fiindcă așa nu făcea decât să se tot împingă cu spatele în perete, cu nervozitate.

— De fapt, nu știu nimic despre tine, zise ea în cele din urmă, întrebându-se cum de ajunsese într-o asemenea situație. Era ceva de domeniul irealului. Toată conversația asta era ireală. Iar el ce aștepta de la ea să spună?

— Nu e mare lucru de știut, răspunse el dând nepăsător din umeri. Sunt necăsătorit și locuiesc în sat. Cu mama.

— Adică la castelul Invercaldy, zise Isobel încet. Asta ai uitat să spui. Ochii lui se îngustară.

— Are vreo importanță?

— Sigur că are, oftă Isobel. Și n-ai spus nici că ești văduv.

— Ia te uită, spuse el devenind încordat. Se pare că știi mai mult decât pare.

— Păi... zise Isobel încrucișându-și mâinile. Dar e adevărat, nu?

— Și?

— Și... de ce spui că ești necăsătorit?

— Pentru că sunt.

— Dar ai fost.

— Devii imposibilă, nu crezi? Dădu din umeri. Ei bine, am fost căsătorit. Care-i diferența? Isobel nu știa. Sau, cel puțin, știa, dar nu găsea cuvintele să i-o spună.

— Păi... probabil că nu-i vreo diferență, zise ea în cele din urmă, prea puțin convinsă, întrebându-se dacă nu era mai bine să-și facă cel puțin ei o cafea.

Pe care nu știa dacă era în stare s-o și bea, dar măcar putea să stea o vreme cu spatele la el.

— Și așa ne întoarcem la motivul pentru care nu vrei să accepți invitația, zise el mai calm. Fata pare convinsă că ai de făcut cumpărături în Strathmoor. Și mă gândesc că poate vrei să vezi și școala. Cory o să meargă acolo la școală, nu?

Isobel inspiră mai tare, și făcându-și curaj, se întoarse cu spatele. Sprijinindu-se cu mâinile de bufet, încercă să-și facă ordine în gânduri și să le dea o formă în cuvinte, fiindcă îi era mai ușor să-i vorbească fără să se uite la el.

— Eu... trebuie să-mi încep lucrul la tatăl Clarei, zise schimbându-și tonul și mușcându-și buza de jos. De luni mă duc, dacă nu știai. Așa că nu cred că e o idee bună să... să îi supăr pe Websteri. Nu cred că ar fi de acord dacă ar afla că ești aici, presupun. Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe, iar ea se gândi că nu-i va răspunde. Însă vocea lui, curios de reținută, răsună din nou în încăpere.

— Și ce altceva ți-au spus despre mine? Isobel îngheță:

— Mi-au... nimic, de ce?

— Nu prea vă pricepeți să mințiți, doamnă Jacobson, îi zise el ironic, iar ea înmărmuri când văzu că venise chiar în spatele ei. Putea să-i simtă respirația caldă ca o adiere pe ceafă, astfel că simți cum pielea i se umezește ușor. Nu-și dădea seama dacă era din cauza lui sau de vină erau doar hormonii ei agitați.

— Cred că-mi pot da seama și singur ce ți-au îndrugat John și Laura despre mine, spuse el enervat, apoi se opri o clipă în care Isobel se temu că avea s-o atingă și simți că sângele îi pulsează mai tare în tâmpile. Stai să văd, care ar fi cea mai blândă descriere pe care mi-ar face-o? A, sigur, sunt un excentric și beau prea mult. Am dreptate? Isobel își trase capul puțin cam brusc, încât clama pe care o prinsese în păr atât de în grabă se desprinsese și o simți atârnată lângă ureche.

— Ce faci sau ce nu faci nu mă privește pe mine, protestă ea, prinzându-și șuvițele căzute pe o parte cu un gest oarecum jenat. Iar eu nu cred că mă ajuți cu ceva dacă mă pui într-o situație dificilă cu cel care o să-mi fie șef, sau dacă... dacă îi dai speranțe lui Cory că îi vei fi vreodată prieten.

— Și de ce nu? Întrebă el, în timp ce cu degete reci o atinse pe gât în treacăt, încercând s-o ajute să-și prindă la loc clama, iar ea se trase furioasă într-o parte. Lasă-mă! aproape că-i strigă ea, iar apoi scoase fără să vrea o exclamație, văzând că lovise cu piciorul peste Bothwell, care stătuse până atunci încolăcită peste papucii ei.

Ca să nu se dezechilibreze, încercă să se sprijine cu o mână de cazan, însă de data asta țipă de-a dreptul, fiindcă o usturime puternică îi străbătu palma și degetele.

— La dracu'! Fir-ar a dracului de treabă! azvârli ea printre dinți și simți că aproape îi dau lacrimile.

Își duse la gură mâna friptă, suflând înciudată, iar Rafe mormăi ceva neinteligibil.

— Stai să văd, zise el, neluând în seamă efortul ei de a-i ascunde arsura și aproape târând-o după el spre chiuvetă, unde deschise robinetul.

Apa rece ca gheața îi produse un șoc, însă îi luă imediat durerea. Palma i se răcorea sub jetul de apă și, deși Rafe încă o ținea de încheietura mâinii, cu siguranță că nu ar fi încetat s-o țină acolo dacă el i-ar fi dat drumul. Rafe nu o făcu însă, ținând-o în continuare de mână, iar durerea cedă treptat, încât Isobel își dădu deodată seama de intimitatea poziției în care stăteau. El se afla pe jumătate în spatele ei, astfel că ea nu putea să inspire fără să-i simtă lui respirația. Din cauza umărului lui Rafe nu putea să-și miște mâna, iar jacheta i se dăduse la o parte încât îi simțea mușchii puternici ai pieptului apăsându-i spatele. Și percepea orice schimbare în respirația acum mai rapidă din cauza poziției incomode, îi simțea și inima bătând într-un ritm care i se potrivea parcă propriului ritm al inimii, la unison.

Nu, nu la unison, gândi ea cu o senzație de disconfort, inima ei bătea mai tare, prea tare, încât parcă avea o viteză de două ori mai mare decât a lui. Și fiindcă i se ridicase din nou bluza, îi simțea acum catărâma curelei pe piele. Dar cel mai mult o înfiorau apăsarea hotărâtă a coapsei și căldura emanată de corpul lui, care-i tulburau simțurile într-un fel nemaicunoscut până atunci. Iisuse, Edward n-o

făcuse niciodată să simtă în felul acesta, nu-i învinsese niciodată orice împotrivire astfel încât s-o facă să nu-și mai dorească altceva decât să se lase moale în brațele lui și să se lase pradă senzațiilor atât de plăcute care o învăluiau...

Dar nu putea să facă așa ceva. Nici n-ar fi trebuit să-i treacă măcar prin cap să o facă, își spuse într-un efort de a-și veni în fire. Ce fel de femeie era dacă își permitea să aibă astfel de gânduri atât de curând după moartea lui Edward? Poate că nu avuseseră o căsnicie prea fericită, dar fusese așa de bun cu ea! Avusese grijă de ea încă de pe vremea când era singură și aproape fără un ban și, deși pe atunci asta i se păruse doar o scuză cam trasă de păr în ce privește hotărârea de a se mărita cu el, îi fusese mereu recunoscătoare pentru asta. Șuvițele încăpățânate ce-i atingeau gâtul o readuseră cu totul la realitate și, dregându-și glasul, spuse:

— Mi s-a desfăcut părul.

— Știu. Vocea lui părea foarte echilibrată, iar Isobel făcu în acel moment lucrul pe care știa că n-ar fi trebuit să-l facă: întoarse capul către el să-l privească. Fusese o greșeală. Fața lui era aproape prea aproape, își dădu seama, în timp ce ochii lui fumurii întâlneau ochii ei de un căprui deschis. Ce incredibili ochi poate să aibă, se gândi Isobel încercând să-și îndrepte atenția în altă parte, însă expresia din privirea lui o făcu să-și țină respirația. Era o căldură blândă și totuși atât de senzuală, căutând-o pe a ei cu un fel de sexualitate amețitoare, învăluind-o fără să se poată împotrivi, conștientă totuși de flacăra care se năștea acum în inima ei. Simți că se clatină de intensitatea acelei priviri învăluitoare și își dădu seama că-și pierde controlul. Încercă să se gândească la detaliile mai puțin tulburătoare, cum ar fi curbura bine trasată a sprâncenelor sau cele câteva vagi riduri din colțul ochilor, însă nu putea să nu mai fie conștientă de faptul că o privea și de atracția cu două tăișuri pe care o exercita prezența lui lângă ea. Ce conta că nasul îi era puțin încovoiat, ca și cum ar fi avut vreun accident în copilărie, sau în colțul gurii exista acea cicatrice care acum îi părea mai adâncă? Degeaba încerca să-și concentreze atenția asupra posibilei cauze care o făcuse să-i apară pe gură, tot ce voia era să-l privească. Și să-și dea seama ce gândea el în acel moment. Iar Rafe, simțindu-i parcă amalgamul zbuciumat de emoții, veni și mai aproape; imobilizând-o de chiuvetă prin faptul că o blocase în amândouă părțile, fiindcă cu mâna liberă se întinsese să închidă robinetul. Și în timp ce ea

tresărea din nou, simțindu-i capul aplecat asupra gâtului ei, îi spuse:

— Te mai doare? În primul moment nici nu-și dădu bine seama despre ce vorbea. Vru întâi să spună că da, însă durerea vagă ce-i împânzea stomacul până înspre coapse, nu avea nimic de-a face cu palma friptă. Totuși, era o durere și asta, și la fel de inconfortabilă pentru luciditatea ei. Se învălmășea în interior și se răspândea ca un foc scăpat de sub control arzând totul în cale.

Iar când buzele lui îi mângâiară perdeaua mătăsoasă a părului, dându-l la o parte, iar vârful limbii îi atinse pielea delicată a gâtului, răspunsul veni aproape involuntar. Pentru o clipă rămase nemișcată, apoi își lăsă capul într-o parte pentru a-i lăsa cale liberă, înainte de a-și da seama ce face.

Însă seducția caldă a gurii lui era atât de diferită de orice trăise până atunci, încât se lăsă în voia acestor simțăminte.

Sexualitatea pură a sărutului îi paraliza orice gând, orice împotrivire, iar ceea ce altă dată îi trezea imaginația acum o făcea să-și caute cu disperare stăpânirea de sine pierdută. În impulsul de a-i răspunde, de a se înclina mai tare către el și de a-i lăsa mâna care acum pătrunsese încet pe sub bluză să-i exploreze partea de jos a unui sân dureros, își dădu deodată scama cu oroare ce se întâmpla. Ce naiba fac? se întrebă ea nevenindu-i să creadă, lăsându-l pe omul acesta, aproape un străin, să o atingă în acest fel care îi apărea ca un gest cel puțin de familiaritate. Și Cory era doar la câteva zeci de pași, putând să apară dintr-un moment în altul.

Și atunci îngheță deodată, cu trupul într-o mișcare de retragere, iar ezitățile anterioare transformându-se într-un zid de împotrivire. Drept cine o lua? se întrebă revoltată. Vreun soi de pradă ușoară? O plăcere ieftină? Sau o femeie singură, căutând cu disperare orice fel de gest de atenție? Da, disperată să-și aducă un bărbat în pat, își aplică amărâtă corecția în gând, folosind cuvintele pe care i le-ar fi aruncat cu siguranță Cory dacă ar fi aflat ce se petrecea. Și încă cu un bărbat care recunoscuse și singur că era un excentric și un bețiv! Poate era și acum beat. Alt motiv nu vedea pentru care contele de Invercaldy ar fi găsit-o atractivă. Doar pentru că nu se simțea în răsuflare nu însemna că nu băuse.

Însă dacă își închipuise că va avea de luptat cu el să se elibereze, greșise fără îndoială. De cum simți în ea o rezistență îi dădu imediat drumul și acum putea să se îndepărteze cât de mult îi îngăduia

bucătăria.

— Cred că... cred că ar fi mai bine să pleci, spuse încordată, încrucișându-și din nou brațele și, deși privea în altă parte, îi observă gestul disprețuitor.

— Dacă asta vrei. Vocea îi era calmă și, deși Isobel știa că ar fi trebuit să nu-i mai răspundă, o înfuria gândul că el îl considera cănu-i nevoie să-și ceară scuze.

— Ce te face să crezi că nu? Întrebă ea, luându-și inima în dinți și aruncând o privire tăioasă către fața lui întunecata Dumnezeuule! Cine te gândești că sunt? Rafe își strânse buzele

— Exagerezi acum.

— Sigur, exagerez! Vii aici neanunțat și neinvitat și te porți ca și cum faptul că stau în casa care-ți aparține într-un fel sau altul îți dă dreptul să te apropii de mine așa, iar eu sunt cea care exagerează! Îmi pare rău, dar dacă asta crezi...

— Ia nu mai spune atâtea tâmpenii! îi tăie el vorba cu duritate, iar Isobel închise gura, uimită de supărarea din vocea lui. Fir-ar să fie, s-a întâmplat ce s-a întâmplat și gata. A fost un impuls, o tendință, atâta tot. N-a fost premeditat și în niciun caz n-am avut intenția să te fac să reacționezi în felul ăsta. Credeam pur și simplu că și tu așteptai să te ating. Evident, m-am înșelat. Și acum ce vrei? Să-mi cer scuze, presupun.

Isobel simți un frison.

— Ar fi un început, măcar. Rafe se strâmbă, dezgustat, iar lui Isobel i se strânse stomacul văzând că din nou vorbește cum nu ar trebui. Cu toată indignarea ei nu putea să spună cu mâna pe inimă că nu așteptase s-o atingă. Fusese și atunci extrem de conștientă de prezența lui, cum era și acum, și se gândea că totuși o durea să vadă cum se destrăma orice șansă de a deveni prieteni.

— Foarte bine, spuse el sumbru, îndreptându-se de spate și dându-și părul pe spate cu o mișcare agresivă a mâinii, îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să-mi permit atâtea în așa scurt timp. Îmi pare rău. Isobel înghiți încurcată.

— Mulțumesc.

— Da. Cu plăcere. Însă privirea îi devenise ca o lamă de oțel, iar ea aștepta acum ca el să plece. Ceva îi spunea că făcuse o mare greșeală acuzându-l că avusese motive ascunse în ceea ce făcuse și, în plus, se temea să nu-i cedeze nervii dacă el mai rămânea prea mult pe-acolo.

— Presupun că asta înseamnă că nu veniți cu mine la Strathmoor? zise Rafe în cele din urmă, iar Isobel făcu ochii mari.

— Doar nu vrei să spui că încă mai ești dispus să mă... să ne iei până acolo?

— Și de ce nu? Pe fața lui nu se citea nicio expresie, însă Isobel se simți prost văzând că pozițiile li se schimbaseră, iar el vorbea acum de pe cea avantajată.

— Păi, încep eu ea, mă gândeam că, după câte ți-am zis, n-o să mai poți nici măcar să... mă simpatizezi. El făcu din nou o strâmbătură.

— Și asta de unde-ai mai scos-o? îi replică el văzând că ea nu mai zice nimic. Dacă te răzgândești cumva, dă-mi un telefon. Îl găsești în carte. Și dacă lași un mesaj, fii sigură că-l primesc.

CAPITOLUL 7

— Rafe, e rândul tău să muți. Vorbele lui Grace Calder, aruncate la repezeală, aveau o notă neliniștită, astfel că își dădu seama că de câtăva vreme privea în gol în loc să se uite la tabla de șah dintre ei. Ceea ce era o dovadă că se gândea în altă parte, iar Grace nu era genul de femeie care să treacă astfel de lucruri cu vederea.

— A, scuză-mă, zise el conștient de faptul că nu-i mai dăduse nicio atenție partenerei sale. Aruncă o privire pe tabla de șah și își mută regina într-o poziție prin care, la mutarea următoare, îi putea încolți nebunul. Mă gândeam, se simți dator să-i explice.

— Da, se și vede, răspunse Grace scurt, luându-i regina cu o mișcare hotărâtă și făcându-l să zâmbească încordat. Dar probabil că nu la joc, mai zise ea dând drumul reginei în grămada de piese capturate deja. Și e mat.

Rafe se uită la tabla de șah nevenindu-i să creadă. Era adevărat, în graba lui de a-i arăta lui Grace că era atent la ce făceau, îi făcuse jocul și se lăsase prins în capcană, iar expresia de pe fața lui Grace îi dovedea că și ea înțelesese acest lucru.

— Ei, să mă ia naib! zise el sprijinindu-se pe spătarul scaunului cu un zâmbet pe care-l spera spăsit. Ești prea bună pentru mine. Grace.

— Ba eu cred că nu ți-a fost mintea la joc, asta-i tot, replică ea încercând să-și ascundă iritarea. Tu ești mult mai bun la șah decât mine, Rafe, și o știi foarte bine. Erai în avantaj până nu ți-ai... pierdut interesul.

Rafe își trecu degetele prin păr. Ar fi putut să nege, dar se opri fiindcă știa că era adevărat. Cel puțin în privința pierderii interesului.

În ultimele două săptămâni îi fusese greu să își mai mențină un interes oarecare în orice privință. Și, deși știa că familia pune totul pe seama lipsei lui obișnuite de entuziasm, era conștient că starea actuală de confuzie nu avea nimic de-a face cu fosta lui soție. Ba chiar trecuseră zile bune de când nici măcar nu se mai gândise la Sarah. Iar acest lucru în sine era un motiv de îngrijorare. De atâta timp se trezise în fiecare dimineață cu sentimentul de vinovăție că, orice ar fi încercat și oricât rău și-ar fi făcut cu mâna lui era încă în viață, în timp ce soția și copilul erau morți.

Și totuși, de mai mult de o săptămână, acest sentiment acut încetase să-l mai răvășească. Bineînțeles, nici de băut nu mai bea ca înainte. Și nu se mai trezea cu amețeala agonizantă care ajunsese să facă parte din viața lui. Absența aceluia mod particular de autoflagelare era, probabil, cauza acestor stări de neliniște aproape permanentă. Însă nu putea să fie chiar convins de acest lucru. Mai degrabă ar fi zis că cineva și nu ceva era cauza. Și deși i se părea ridicol știa foarte bine și cine era acel cineva

— Mai bine hai să ne plimbăm. Din nou vocea lui Grace îl smulse din reverie, tonul ei apăsător arătând că încă era hotărâtă să-i distragă atenția de la gândurile lui. Grace era mai mult decât sinceră din fire, iar faptul că mama lui o convinsese, zicea ea, să mai rămână o vreme la ei după plecarea la Glasgow a unchiului său, sir Malcom Calder, era o dovadă că i-ar fi convenit o legătură între ei. Dar adevărul este că lady de Invercaldy ar fi fost de acord cu orice legătură care l-ar fi putut determina pe fiul ei să se poarte iar normal, se gândi Rafe cu cinism. Cu condiția să fie destul de tânără, bogată și firește nemăritată, calități pe care Grace le avea din plin.

Se întrebaseră de ce o aduseseră sir Malcom pe nepoata lui la Invercaldy. Un weekend de vânatoare, împușcături, pescuit nu păreau cea mai bună alegere pentru o tânără cu sensibilitatea lui Grace și, într-adevăr, nici ei nu o antrenaseră în vreo activitate sportivă. De altfel nu o făcuse nici Rafe, lăsându-i pe oaspeții ceilalți de la castel în grija lui Colin. El și Clare veniseră, ca de obicei, să-și intre în drepturi, așa că Rafe fusese mulțumit văzându-i cum făceau pe gazdele în absența lui.

Însă la sfârșitul weekendului se dovedise mai dificil să evite musafirii mamei sale, care încă se aflau la castel. Grace era cea mai insistentă în a-i căuta compania, așa că nu se îndoia că își făcuse

oarecare planuri să devină următoarea contesă de Invercaldy. Nu-și făcea iluzii că farmecul lui irezistibil ar fi fost motivul atracției față de el. Fusese destul de nepolitic și o făcuse să înțeleagă că nu-l interesează persoana ei. Nu avea nicio intenție să se însoare din nou ca să-și dea vreo ocazie cât de mică de a mai suferi atât, cum o făcuse la moartea lui Sarah. Dar mama lui doar la asta putea să se gândească: avea un fiu care trebuia să ducă numele mai departe.

Pe lângă asta, abia de o cunoștea pe Grace, gândi el iritat, o înfruntare vagă modificându-i linia sprâncenelor. Strânse din buze. Da, mai era cineva pe care abia o cunoștea – o femeie – dar în cazul ei nu părea să aibă importanță...

Nu-l prea bucura să-și dea seama de asta. Poate că nu uitase ultima lor întâlnire, dar amintirea aceasta nu făcea decât să-i lase o stare de inconfort. Fusese o pură nebunie din partea lui să se poarte în halul ăsta! Avea dreptate Isobel să se supere așa de tare pentru purtarea lui. Și avea dreptate să-l acuze că se folosisese de situație și să-i spună să plece din casa ei. Pe fața lui apărură o expresie de încordare. La început, își aminti, Isobel îi răspunsese. Fără să vrea își dădu seama că-l cuprinde o vagă tulburare a simțurilor. Când întoarse capul să-l privească, nu respingere ghicise el în ochii ei. Nu, nu asta, în mod sigur. Erau aprinși de o lumină nebănuită, iar când o atinsese pe gât cu buzele și simțise pe limbă gustul pielii ei, o ghicise pierzându-și controlul de emoție și respirând precipitat.

Dar ceva se întâmplase, ceva din ce făcuse el sau amintirea soțului ei poate, care o determinase să-și schimbe atât de brusc atitudinea ceea ce corespundea cu propriile îndoieli. Fusese în pericol să uite cine e și ce face, iar asta nu putea, nu trebuia, să lase să se întâmple. Mai ales cu o femeie ca ea, se gândi el exasperat o angajată a familiei! Era de-a dreptul patetic. Nici nu era o frumusețe care să-ți ia vederea, asta i-ar fi putut da o scuză pentru dorința de neiertat de a o atinge simplă în acele momente. Și nu doar de a o atinge, își dădu mai apoi seama înciudat. Pentru prima oară de la moartea lui Sarah simțise atât de puternic nevoia de a se pierde în carnea unei femei, de a se înconjura de moliciunea ei, de a găsi în căldura pufoasă a corpului ei ușurarea pe care o dorise cu atâta putere

Doamne! De ce? De ce ea? Era atât de... comună! Destul de prezentabilă, poate, dar în niciun caz o femeie fatală. Avea ochi frumoși, dar nu aveau nimic special față de ceea ce văzuse el până

atunci. Nici măcar genele nu erau prea lungi și la baza ochilor erau chiar decolorate, ceea ce le făcea mai degrabă neobservabile decât un amănunt atrăgător. Iar nasul îi era cam proeminent. Nu lung, ci drept și cam dur, despărțind oasele pomeților mai puțin ieșiți în evidență fiindcă fața îi era mai mult rotundă decât ascuțită. Gura, ei bine, nici gura nu era deosebită prin ceva. Era mare și plină, cu buza de jos mai groasă, ceea ce ar fi făcut-o senzuală dacă n-ar fi fost celelalte trăsături care, îmbinate, constituiau o față mai degrabă plăcută decât frumoasă.

Bineînțeles, părul era superb. Dar era prea lung să-l poată purta liber, așa că de obicei se vedea că-l ținea într-o coadă. Doar când îi căzuse clama îi rămăsese mai liber în jurul capului, până mai jos de umeri. Atunci ar fi vrut să-l răsucescă pe degete, să-și treacă mâna prin el și să o sărute cu el risipit pe gură. Și-l imagina împrăștiat pe pernă, iar el deasupra ei, corpul lui încordat anticipând deja ce va simți în momentul în care

— Rafael O. Doamne!

— Rafe, tu auzi ce-ți spun?

Pentru cineva căruia imaginea ei îi părea atât de banală, își amintea cam prea multe detalii, se gândi supărat. Ceea ce îi dădea un nou motiv să se ferească din calea ei. Era un pericol pentru viața lui, pentru viitorul lui, pentru liniștea lui sufletească.

— Rafe, mergem sau nu la plimbare? Tonul enervat al lui Grace îi întrerupse în cele din urmă șirul gândurilor încețoșate de simțuri, astfel că făcu un efort hotărându-se să-i răspundă într-un sfârșit. De fapt figura ei ofensată îi apărea ca o ușurare, fiindcă nu-i producea decât o curiozitate vagă. Putea să-și stăpânească orice instinct față de Grace Calder, de ce naiba nu putea s-o facă și față de Isobel Jacobson?

— Bine, dacă vrei, răspunse el, conștient că nu părea deloc entuziasmat. Însă Grace îl adusesese unde voise, iar acum era încântată.

— Vai, ce mă bucur! exclamă ea, sărind în picioare. Mă duc să-mi iau pardesiul. Nu stau mult.

— Mai bine nu te grăbi, zise Rafe sec. Însă Grace închisese deja ușa, iar el rămăsese singur în frumosul salon de oaspeți al mamei sale. Acum promisese, dar asta nu însemna că îi și făcea plăcere. Cum urma oricum să se întunece într-o oră, două, poate că n-avea să fie o plimbare prea lungă.

Se ridică așadar în picioare, pășind pe covorul care-și pierduse frumusețea de altă dată, de pe vremea când fusese făcut în Franța, cu

un secol în urmă. Camera din castel în care se afla era în general mobilată în stil francez, cu mesele și scaunele cu o curbură fină a formelor și un mic birou despre care se spunea că aparținuse chiar Mariei Antoaneta. Se spunea că fusese adus de stră-străbunica lui Rafe, cu mulți ani în urmă, chiar înainte de nașterea contesei Dowager de acum, ceea ce nu-l împiedicase să privească dintotdeauna această cameră ca aparținându-i mamei sale. Iar când îl invitase în după-amiaza aceea acolo, nu știuse de intenția ei de a-l lăsa singur cu musafira ei. Înfuriată de faptul că el se ferea mereu de mesele luate în familie, mama lui se văzuse nevoită să ia măsuri mai puțin cinstite, așa că acum Rafe stătea la fereastră privind crestele munților și întrebându-se cât avea de gând să-l mai țină în șarade de genul ăsta. Văzuse, cu siguranță, că nu-l interesa Grace și că nicio strădanie din partea ei nu putea să-l facă să-și schimbe atitudinea. Nu va mai exista o altă contesă de Invercaldy. Jamie era băiatul fratelui său așa că va fi moștenitorul titlului de noblețe.

Clare era în hol când Rafe urcă scările. După toate aparențele, abia sosisese și era pe cale de a-i da cameristei mânușile și eșarfa. Umbrele alungite se întindeau pe tavanul înalt arcuit al holului. Pe pereții de piatră ce îl susțineau se aflau agățate săbii și alte arme străvechi, iar lămpile își revărsau deja lumina ca de miere peste podeaua veche din lemn de stejar. Franjurile tapițeriilor se clătinară de curentul ce indica închiderea recentă a ușii, iar o rază rătăcită de soare cobora de la o fereastră înaltă, dând o strălucire stranie perlelor de la gâtul lui Clare.

Într-un pulover de cașmir și o, cămașă brodată, Clare arăta cât de mult îi plăcea rolul de castelană în Invercaldy, iar Rafe primi cu oarecare cinism privirea ascuțită pe care o aruncase ea în direcția lui întotdeauna se purta ca și cum nu l-ar putea suferi. Nu era de acord cu nimic din ce făcea, însă părea să-i displică și o groază de alte lucruri înainte de a se hotărî să se mărite cu fiul mai mic al contesei de Invercaldy, fusese clar pentru toată lumea că încercase tot posibilul să-l prindă în mreje pe cel mai mare. Timp de aproape un an folosisese orice modalitate care-i putuse trece prin cap și alte câteva culesese din alte minți binevoitoare în a-i oferi sfatul să-l facă pe Rafe să o bage în seamă. Abia când lumea începuse să bârfească pe seama ei, se hotărâse să se resemneze cu Colin, pretinzând că el fusese de fapt adevăratul ei obiectiv, deși toți știau că nu era așa. Dar asta fusese cu ani în urmă, iar

timpul atenuase circumstanțele în care se căsătorise. Acum toată lumea o știa cumnată a contelui, onorabila doamnă Colin Lindsay, și, deși Rafe o bănuia că încă îi poartă pică, se părea că o mulțumește și titlul pe care-l obținuse. Rafe, îl întâmpină ea acum, luându-și aerul vag de superioritate pe care-l iau adulții față de copii. Mergi undeva? Era îmbrăcat cu o jachetă groasă de piele cafenie, cu pantaloni la fel și un pulover larg și bej, așa că Rafe socoti că ținuta lui era destul de evidentă ca să mai fie nevoie să fie întrebat, dar îi făcu pe plac și îi răspunse:

— Da. Mă gândeam să facem o plimbare. Cum e afară, frig?

— Foarte, răspunse ea, încălzindu-și mâinile la focul harnic ce ardea într-un cămin atât de mare că puteau face și frigărui în el. Vine și Grace cu tine?

— Vine. Vrei să mergi și tu cu noi? o întrebă, apropiindu-se și el de foc.

— Ce spui? îi aruncă ea o privire uimită și apoi, văzând ironia din ochii lui, își reluă atitudinea rezervată Ei, nu, mulțumesc, Rafe. Mă tem că-s cam ocupată.

— Ocupată? ridică Rafe din sprânceană. Cu ce?

— Păi am venit s-o văd pe mama ta, să discutăm despre târgul de toamnă, răspunse Clare repede. Cineva trebuie să facă și lucrurile astea, iar preoteasa a intrat în spital joia asta.

— Ești atât de sufletistă, Clare, zâmbi el ironic.

— N-ai decât să-ți bați joc, dar cineva trebuie să aibă grijă să nu se piardă obiceiurile, să mențină tradiția

— Iar tu ești omul cel mai potrivit, așa-i? spuse rece Rafe. Ce păcat că n-a moștenit Colin titlul. Ai fi fost o contesă impecabilă! Ochii lui Clare străluciră.

— Îți place să râzi de mine, nu-i așa, Rafe? Vezi să nu te învingă cineva cu propriile arme. Trebuie să se fi născut și femeia care să-ți înfrângă aroganța asta nesuferită și zâmbetul ăsta de semizeu!

— Să aștepti tu mult și bine, spuse Rafe cu o violență la care nu se aștepta nici el ca și cum Clare îi ghicise cumva gândurile anterioare, și încruntându-se brusc: Păi, după tine, m-am făcut cam prea selectiv cu femeile, Clare, zise el în efortul de a-și ascunde propriile neliniști. Spune-mi, i-ai povestit vreodată lui Colin despre weekend-ul acela în Aviemore? Clare nici nu tresări.

— Nu s-a întâmplat nimic în Aviemore, insistă ea încordată, dar

Rafe n-avea de gând să o lase în pace.

— Mă tem că mai mult din cauza mea decât a ta, răspunse el cu malițiozitate și apoi, obosit parcă de schimbul de replici trecu la alt subiect. Ai mai primit vești de la Jamie?

Clare trase aer în piept, într-un efort vizibil de a-și recăpăta stăpânirea de sine.

— Adică de la plecarea lui la școală? Întrebă ea cu voce joasă. Da, ne-a venit ieri o scrisoare. Rafe dădu din cap.

— Și s-a acomodat?

— Adică de ce nu s-ar fi acomodat? Întrebă ea, reușind cu greu să-și înfrângă indignarea. Toți prietenii lui sunt acolo. Cred că e mai singur în vacanță decât în timpul școlii. Copiii din sat sunt atât de... neciopliți și neprietenosi. Rafe ezită o clipă, însă tentația era prea mare.

— Dar ce zici de Cory Jacobson? Întrebă el nevinovat. Am auzit că s-au înțeles bine. Tu și mama lui Cory ați fost prietene bune. De ce n-ar fi și copiii voștri?

Clare strânse pumnii.

— Știu ce vrei să insinuezi, Rafe, dar n-o să-ți meargă. De data asta nu mușc din momeală. Știm amândoi că acea Cory Jacobson e cu totul nepotrivită ca prietenă pentru Jamie. După spusele mamei ei principalul motiv pentru care au plecat din Londra a fost purtarea imposibilă a lui Cory. Fata era de-a dreptul groaznică: și droguri, și...

— Droguri?!

— Mă rog, ierburi de-alea ieftine, tot aia, zise Clare la fel de indignantă. Și umbla cu gașca, lipsea de la școală și naiba știe ce mai făcea. Iar, din câte-mi face impresia, nici aici nu se poartă mai bine. Rafe își pierdu deodată buna dispoziție.

— Dar de ce? Nu ți-a spus... doamna Jacobson?

— Ce să-mi spună? Nu mi-a spus nimic, clătină Clare din cap. Abia de ne-am văzut de vreo două ori de când și-a început serviciul. Dar știu că deja i-a dat un telefon directorul școlii din Strathmoor, plângându-se de purtarea lui Cory. Tata spune că după părerea lui, fata e cu totul scăpată de sub control. Rafe se încruntă și mai tare:

— De ce?

— Da cine știe? ridică din umeri Clare. Nu mă privește pe mine. Nu-mi convine să am de-a face cu ele. Tata zice că fata profită de absența mamei. Dar câtă vreme Isobel își face bine treaba...

N-o s-o concedieze, vrei să zici, spuse Rafe sardonice. Dar tu ai vreo părere proprie, Clare, sau „tata” te aduce mereu de mână? Clare rămase cu gura căscată:

— Acum de ce te legi de familia mea?

— Ce m-ar opri? Întrebă Rafe la rândul lui, încăpățânat. Familia ta nu se dă înapoi să mă critice de câte ori are ocazia.

— Și poți să-i condamni pentru asta? zise Clare puțin cam dezorientată. Nu prea le-ai dat motive să te admire în ultimii doi ani. Dacă nu era Jamie...

Se opri, însă Rafe era hotărât să nu lase lucrurile nespuse.

— Hai, dă-i înainte, zise el. Dacă nu era Jamie, ce? Ochii îi străluciră ca o lamă. Hai, Clare. Să-ți scot vorbele cu cleștele din gură? Ce legătură are Jamie cu treaba asta?

Clare dădu din mână.

— A, nu, nimic, zise ea, fără să-l privească însă în ochi. N-are nicio legătură.

— De ce nu pot eu să te cred? zise Rafe apropiindu-se mai tare de ea și ea se trezi prinsă între el și cămin, în timp ce el o privea cu ochii mici. Vrei să spui că dacă nu ar fi fost Jamie, Invercaldy n-ar fi avut urmaș, la asta te-ai referit, nu-i așa? Dar, scuză-mi indiscreția, nu asta îți și dorești?

— Ba da, i-o aruncă ea deodată, fiindcă ajunsese atât de nervoasă, încât nu-i mai păsa ce va crede despre ea. Și vrei să mai știi ceva? O să facă o figură de un milion de ori mai bună decât nenorocitul de unchiu-său! Rafe se dădu înapoi.

— Nu mai spune, zise el cu voce albă și cu o expresie calmă. Apoi continuă, ca în bătaie de joc: Așa crezi, deci. Vedem noi.

Pașii lui Grace apropiindu-se pe scări îl făcură să râsufle ușurat. Rafe nu ar fi crezut că îi va face vreodată plăcere să o vadă pe aceasta din urmă, dar simți deodată o dorință puternică de a respira aer proaspăt. Vorbele răutăcioase ale Clarei făcuseră de nesuportat atmosfera din holul imens și, deși nu era prima lor ceartă, fusese printre cele mai caustice. Problema era să nu o jignească pe Clare fără să-l rănească și pe Colin, la care ținea prea mult ca să vrea să-i pună în vreun fel liniștea familială în pericol.

— Ești gata dragă? se alintă Grace, iar Rafe se trezi fiindu-i recunoscător prima oară în viață pentru familiaritatea cu care i se adresa. O făcuse pe Clare să-i arunce tinerei o privire mușcătoare,

astfel încât remarca acesteia din urmă, „mă bucur așa de mult să te văd” veni ca nuca în perete. Ca să completeze tabloul, Rafe o luă ușor pe Grace de după umerii înguști.

— Sigur, îi răspunse el la întrebare Eu și Clare tocmai discutam probleme de familie, nu-i așa, Clare? Toți avem problemele noastre, presupun, zâmbi el doar ușor răutăcios. Apropo, Grace, știai că soția lui Colin și cu mine.

— Rafael Protestul lui Clare răsună cam exagerat, însă Rafe o privi cu inocență și continuă:

— ...suntem pasionați de schi? La revedere, Clare, mai zise și o conduse pe Grace spre ușă. Sper să nu pierzi vremea până venim noi. Clare îl privi cu răceală:

— Să pierd vremea?

— Vorbeam de organizarea târgului de toamnă, îi aminti el cu un ton glumeț. Cine știe, poate se însănătoșește preoteasa. Poate te trezești că nu mai este nevoie de tine.

În spatele zidurilor ce împrejmuiau grădina castelului se întindeau până departe pășunile ondulate, întâlnindu-se în zare cu munții. Domeniul Invercaldy fusese cândva atât de mare, încât nu putea fi cuprins cu privirea. Dar acum, taxele și moartea mai multor generații își spusese cuvântul. Cu toate acestea, pentru Rafe era încă o plăcere să-și admire ținuturile, dar mai ales se simțea fericit aici, pe domeniul care, în fapt, îi aparținea. Nu-l supăra faptul că acum ravenele și ascunzișurile de pe poteci mai serveau doar la vânătoarea de căprioare, deși cândva se prindeau cerbi și mistreți în desigurile pădurii și unde acum abia de mai întâlneai câte un iepure rătăcit. În râu se găsea cândva somon și nici de la vânătoare nu te întorceai cu mâna goală, fiindcă mișunau vietăți de toate soiurile.

Luă cu el doi câini din haită în drum spre ieșire, iar iscusitele animale plecară nerăbdătoare înainte. Aerul era tare și mirosea dinspre locul unde se perpelea vânatul, iar Rafe își vârî mâinile în buzunare, continuându-și gândurile.

Nu știa nici el de ce simțise nevoia să-i arunce vorbele acelea lui Clare. De știut știuse întotdeauna că fratele și cumnata lui sperau ca Jamie să-i ia cândva locul. Și asta va fi chiar mai curând decât ar fi trebuit, dacă el continua să-și distrugă ficatul cu băutura. Ce îl deranjase fusese atitudinea ei. Tactica ei răuvoitoare de a-l încolți îl făcuse până la urmă să-i spună ce credea. Era atât de snoabă. O

prefăcută și o interesată. Iar el voise să-i taie din elan și ea înțelesese perfect la ce se referea.

Grace încercă să-l ia de mână, dar el își găsi salvarea aplecându-se și ridicând un băț de jos, pentru a-l arunca în fața câinilor să-l prindă, evitând astfel o intimitate nedorită. Adevărul era că remarcă lui Clare despre Isobel și Cory îl scosese din sărite. Despre defectele lui era obișnuit să se vorbească. Se întâmplase de atâtea ori. Și era obișnuit să i se reproșeze tot felul de lucruri. Dar modul atât de disprețuitor în care vorbise ea despre Isobel îl făcuse să-și piardă cumpătul. Iar acum îi era greu să-și revină. Pământul de la picioarele lor era noroi. Înaintând așa pe sub coroanele stejarilor și platanilor care împrejmuiau această parte a lacului, frunzele foșneau sub pașii lor. Vântul ce însoțise ploile din săptămâna care trecuse lăsasera copacii aproape golași, iar Grace începu să se plângă că ghetetele ei nu sunt impermeabile.

— N-am putea lua Roverul până în Strathmoor să luăm cina? sugeră ea dezvăluindu-și astfel intențiile pe care le avusese de la bun început. Aici e așa noroi. Și mi-e și frig.

— Nu cred că și câinilor le-ar surăde o plimbare cu mașina, răspunse Rafe indispus, iar Grace îi aruncă o privire rănită, făcându-l să se gândească mohorât că nu fusese cea mai bună zi a lui pentru a-și face prieteni și a influența oamenii din jur. Clare, probabil, n-o să-l ierte pentru ce-i spusese, iar Grace își va exprima protestele în fața mamei lui. Lătratul câinilor era o distragere binevenită, se părea că dăduseră peste ceva interesant între trestii de pe malul lacului. Abandonă orice tendință de a se conforma dorinței lui Grace și se grăbi într-acolo. Pe măsură ce se apropia, începu să vadă spinarea unui animal plutind lângă mal și, gândindu-se că o fi vreo căprioară înecată sau o vidră moartă, fluieră câinii fiindcă nu voia să se apuce să-i aducă vreun cadavru în putrefacție așteptând să-i și răsplătească pentru asta. Dar ei nu-l luară în seamă, așa că îi spuse lui Grace să-l aștepte acolo și își făcu drum prin trestii. Noroc că își luase cizmele de cauciuc, se gândi, văzând că cei doi câini continuau să facă gălăgie pentru a-i atrage atenția asupra descoperirii lor. Avea să-i pună în lesă, să le taie din avânt. Animale proaste, le înjură enervat. Îi văzu plini de noroi pe labe și uzi până la piele.

Și atunci ființa de la mal se mișcă. Pentru o clipă Rafe se gândi că fusese din cauza valurilor, sau poate îl înșelau ochii în întunericul ce

începuse să coboare. Era aproape noapte, la urma urmei, iar cerul se întuneca acum mai repede decât înainte. Însă auzi deodată un geamăt abia perceptibil și își dădu seama cu o cutremurare că era o voce umană. Nu-i mai păsa acum de pantalonii de piele udați de mersul prin apă, așa că o luă prin păpuriș, trăgându-și picioarele din noroi la fiecare pas. De acum era și el în pericol, fiindcă se putea afunda în mâl. Tot ce putea presupune era că persoana respectivă își pierduse echilibrul și căzuse în lac.

Corpul era ghemuit, iar Rafe fu nevoit să intre mai adânc în apă pentru a-i putea veni cumva în ajutor. Îi era teamă că oricine ar fi fost, nu mai era total conștient, și se gândea la pericolele șocului termic în momentul în care ridică trupul amorțit dintre trestii. Era Cory.

Simți greutatea în brațe și văzu cât de ușoară era, când capul fetei căzu pe mâna lui. Fața ei, palidă și mânjită cu noroi, era ușor de recunoscut chiar și în lumina care abia de mai persista, iar ochii clipiră și se îndreptară încet spre el.

— Rafe? se auzi vocea ei pierită și el se gândi cu amărăciune cât de ironic era faptul că ei îi venea atât de ușor să-i spună pe nume, iar mamei sale nu.

— Cory, îi spuse el liniștitor, apoi le dădu un ordin scurt câinilor să plece, în timp ce o aranja mai bine la pieptul lui. Era udă până la piele și Rafe simțea umezeala pătrunzându-i și lui prin jachetă. Doamne, ce făcea fata acolo? Nu ar fi trebuit să fie la școală, sau cel puțin în drum spre casă la ora asta a după-amiezii?

— Mi-e frig, spuse ea, și, ca pentru a-l convinge, începu să tremure, făcându-l să-și dea seama cât de rece îi era, simțindu-i pielea ca gheața. Putea acum foarte ușor să facă o pneumonie sau cine știe ce, își zise cu un sentiment de neputință, ieșind în sfârșit din apă.

— Cine e? Ce s-a întâmplat?

Întrebările lui Grace sunau doar pe jumătate îngrijorate. Principala ei preocupare părea faptul că plimbarea îi fusese ratată de niște câini și un individ pe jumătate înecat care ar fi trebuit să se gândească ce face înainte de a cădea în lac.

— E Cory, zise Rafe fără să i se adreseze cu adevărat. Cory Jacobson, completă, conștient însă că numele nu-i spunea nimic lui Grace. E udă learcă, zise și tăcu o clipă. Pe toți dracii, ce naiba să fac?

— Pune-o jos, înainte să-ți strice bunătate de haină. mormăi Grace nemulțumită. Pentru Dumnezeu, cine e Cory Jacobson asta, Rafe?

Și ce legătura are ea cu tine?

Rafe ofulgeră cu privirea.

— Deci, după tine, ce ar trebui să fac? Să o las aici să moară de frig, de pneumonie, asta vrei? E un copil Grace, fir-ar să fie. E înghețată, e speriată, și așa de departe de casă.

— Ce, e problema mea? pufni Grace. Și nici a ta nu e, cred eu. Cine e? O fată din sat? Și părinții ei? Lor nu le pasă pe unde umblă și ce face? Nu vezi ce i se poate întâmpla?

— Cred că nimeni nu știe unde e, zise Rate mohorât, gândindu-se la ce îi spusese Clare în după-amiaza aceea. Își închipuia ce putea să simtă Isobel când va afla despre povestea asta. Și gândul la Isobel îl făcu să conștientizeze faptul că, în timp ce stătea acolo certându-se cu Grace, se făcea din ce în ce mai frig. Asta îl făcu să se hotărască. Va trebui să o ia la castel. Cum îi spusese și lui Grace, fata era prea departe de casă, iar cu mașina însemna să parcurgă cele cinci mile și ceva pe drumurile prost asfaltate. Fără să mai vorbim de posibilitatea ca Isobel nici să nu fie acolo, iar casa să fie încuiată, încât Cory ar trebui să mai petreacă încă un sfert de oră cu hainele ude, fără să aibă nimic altceva cu ce să se îmbrace. Acum era important să-și scoată ce avea pe ea și să facă o baie fierbinte. Nu mai era vreme să se gândească dacă făcea bine sau nu. Fără să mai spună ceva, porni în grabă spre castel. Grace și cei doi câini urmându-l. Era serios de mers de acolo de unde o găsisese pe Cory și până la porțile castelului și, deși Rate considerase că era perfect în stare să ducă treaba la bun sfârșit, când ajunse acasă îi tremurau mâinile de-a binelea.

Era uimitor cât de grea devenise fata pe măsură ce înaintau, iar faptul că era când conștientă, când nu, îl făcea să i se pară că duce în brațe o moartă. Spera doar să nu fie vorba de așa ceva. Isobel își pierduse deja soțul cu un an în urmă și n-ar fi suportat să o piardă și pe fata ei.

CAPITOLUL 8

Isobel stătea lângă Rafe pe scaunul plușat din fata Range Reverului și încerca să se oprească din tremurat. Era o senzație cumplită să se simtă atât de răvășită. Spera ca măcar el să nu observe cum îi tremurau genunchii sub curbura luminată abordului mașinii. Uite ce se întâmplă dacă-mi iau fustă în împrejurări ca asta, gândi ea prosteste. Cu blugi sau alți pantaloni nu s-ar fi observat așa de tare cât era de tulburată. Însă la clinică se îmbrăca numai în fustă. Așa prefera

doctorul Webster și, pe lângă asta, se vedea mai bine când își punea halatul alb pe care el cerea angajaților să-l poarte.

Era în halat când intrase Rafe în cabinet. Crezuse întâi că e un pacient, așa că ieșise din biroul ei pregătită să-i spună că doctorul Webster era plecat să trateze pe cineva acasă. Avusese un șoc teribil când văzuse cine venise. Era ultima persoană pe care se aștepta să o întâlnească acolo.

Prima reacție fusese de panică; panică pentru că se speriasse că venise pentru ea. Atât de tare se străduise să-și țină gândurile departe de el și să-și bage mințile-n cap. Și totuși, când îl văzuse acolo, în cabinet, toate strategiile îi fură reduse la zero.

Până atunci nici măcar nu-și dăduse seama cât își dorise de fapt să-l revadă. Sau cât de vie îi rămăsese în minte imaginea lui. Chipul său neted îi era dureros de familiar și, în cămașa și pantalonii negri, cu geaca verde-măslinie de pânză tare atârându-i descheiată, era tot atât de fascinant cum îi rămăsese în minte. Câteva clipe trebui să se chinuie să-și țină simțurile în frâu și, ca orice femeie, îi părea rău că nu se gândise să-și aranjeze fusta înainte de a intra. Și nu-și făcea iluzii că albul impecabil o avantaja. Îi făcea fața mai palidă, golind-o de toată căldura, iar părul adunat într-un fel de coc la baza gâtului o făcea atât de banală și o îmbătrânea.

Nu că și-ar fi făcut singură complimente zicându-și că lui Rafe i-ar putea place multă vreme de ca Deja erau două săptămâni de când venise în acea dimineață în casa ei. Dar nu dăduse vreun semn că ar vrea să o vadă din nou. Ba chiar se arătase total dezinteresat de persoana ei, și tocmai se străduia să se convingă că era bucuroasă că, oricare ar fi fost părerea lui Cory, ea nu voia să se implice într-o relație de orice fel cu el, când totul se năruise într-o clipă prin prezența lui acolo.

Cory avusese un accident. Nu pățise nimic, suferise doar un șoc, recapitulă în gând. Dar totuși o luase la castel. O găsiseră udă până la piele și doar pe jumătate conștientă, la marginea lacului și Rafe era de părere că trebuia chemat doctorul Webster să o vadă de îndată ce se afla unde anume se duse. Dar deocamdată venise să o aducă pe ea

Când auzise despre ce e vorba, Isobel parcă primise o lovitură. Nu țipase, nu plânsese, nu scosese niciun sunet, însă abia de se mai ținea pe picioare, încât reacția promptă a lui Rafe o salvase să nu cadă grămadă pe podea. Se repezise să o susțină, așezând-o pe cel mai

apropiat scaun, apoi o chemase pe sora Fuller să aibă grijă de ea.

Isobel înțelesese că Rafe se aștepta ca aceasta din urma să-i dea un calmant, însă ea refuzase să ia ceva. Un pahar cu apă băut la repezeală în timp ce Rafe o puneă în temă pe sora Fuller cu ce se întâmplase, fusese tot ce acceptase să înghită. Când el se întorsese din nou către ea, era deja în picioare

— Sunt gata, îi spusese, descheindu-și în grabă halatul, iar Rafe și asistenta schimbaseră niște priviri complice. Probabil că amândoi o compătimeau, se gândi acum Isobel privind panglica parcă nesfârșită a șoselei, lucind în lumina farurilor. Se știa doar că în general avea necazuri cu fata ei, iar ea își dădea seama că un copil-problemă nu era deloc privit cu ochi buni, în Invercaldy. Pe acolo oamenii și așa aveau tendința să manifeste suspiciune față de străini, iar accentul diferit și numele le îndepărtau de restul lumii fără să fie nevoie de întâmplări ieșite din comun.

Era unul din motivele pentru care Cory se adapta atât de greu la școala din Strathmoor, își spunea ea cu încăpățănare. Se dovedise că era o așezare foarte conservatoare și era și de așteptat ca fata ei să iasă în evidență. Cory era orice, dar ștearsă nu era, o informase zilele trecute domnul Dougall.

Iar acum treaba asta! Isobel începu din nou să tremure, ca de frig, deși avea un pardesiu gros și mașina lui Rafe era încălzită bine. Ce-i mai dăduse lui Cory prin cap să facă? După câte știa Isobel, plecase în dimineața aceea cu autobuzul către școală, ca de obicei. Dar se vede că nu fusese așa. Dacă o găsiseră după-amiază, înseamnă că nici nu fusese la școală.

— Ți-e cumva rău? Vocea lui Rafe era șoptită și îngrijorată, dar Isobel nu se amăgea că era mai mult o îngrijorare formală. Trebuie să fie sătul de familia Jacobson, se gândi amărâtă. De când veniseră, îi aduseseră numai bătaie de cap.

Chiar și Clare, în care sperase că are o prietenă, se dovedise o fire alunecoasă. Când intra în clinică, ceea ce se întâmpla foarte des de altfel, se purta cât putea de frumos cu asistenta, iar pe ea o trata cu indiferență. Mai ales că arbora în continuare acel aer de superioritate cu care le întâmpinase în prima seară, iar faptul că-l determinase pe directorul școlii lui Cory să o sune pe Isobel la clinică pentru a se plânde de purtarea fetei nu-i prea convenise domnului Webster. Își strânse genunchii unul lângă altul, cu palmele între ei, apoi spuse:

— Și de ce a fost dusă Cory la... la castel? N-ar fi fost mai simplu să o aduceți acasă?

— Nu. Răspunsul lui Rafe fusese scurt și ea își zise că se arăta de-a dreptul nerecunoscătoare sugerând că toți ceilalți nu se gândeau deloc la binele lui Cory.

— Pentru că pentru că era mai aproape castelul de locul unde a fost găsită? se aventură ea, pe un ton conciliant Ce... cum crezi că a ajuns acolo?

Rafe îi aruncă o privire întrebătoare, iar Isobel se strânse în ea. Nu-i vedea prea bine expresia feței, dar îi ghicea o oarecare iritare. Spera să nu-și închipuie că ea îl suspectează că ar avea ceva de-a face cu accidentul lui Cory.

— Era atât de udă și înghețată și în pericol să facă pneumonie sau șoc termic sau amândouă, spuse el încordat. Mă tem că nu mi-am pus prea serios problema în legătură cu felul în care a ajuns acolo.

— Adică, zise Isobel înghițind în sec, tu ai găsit-o?

— Da, eu, zise el nevăzând relevanța faptului în sine. Are importanță? Isobel își mușcă buzele.

— Doar în măsura în care... în care n-am apucat să-ți mulțumesc, se bâlbâi ea simțindu-se penibil, iar Rafe, cu un oftat, luă o mână de pe volan și i-o puse pe picior, în semn de consolare.

— Acum nu-ți cere nimeni să-ți stea gândul la mulțumit, îi spuse direct, degetele lui puternice începând să-i frământa genunchiul tremurând. La naiba, Isobel, nu trebuie să-mi mulțumești. A fost pur și simplu un noroc că ne-am gândit să ne plimbăm pe malul lacului. Dacă n-am fi luat câinii cu noi, mă îndoiesc că am fi văzut-o.

— Doamne, bine că s-a întâmplat așa, zise Isobel râsuflând cu ușurare. Dar nu înțeleg ce făcea acolo. La ora aceea ar fi trebuit să fie încă la școală.

— Dar cine știe? zise Rafe retrăgându-și mâna, iar Isobel simți ceva de necrezut, un regret răspândindu-se odată cu îndepărtarea mâinii lui.

— Nu era într-o stare în care să-i putem cere explicații când am găsit-o. Dar unul dintre vânători zice că a găsit o barcă în stufăriș ceva mai devreme, în după-amiaza asta. El se gândea la braconieri, dar nu văzuse pe nimeni în zonă. Isobel tăcu ochii mari.

— Crezi că a fost pe lac cu barca?

— E posibil. Rafe încetini și intra printre cei doi stâlpi de piatră

ai porții și, în timp ce umbla la schimbătorul de viteză, ochii lui Isobel fură din nou atrași de eleganța mâinilor lui subțiri. E o nebunie își zise, dar simțea nevoia să-i ia mâna în mâna ei și s-o țină așa ca pe singurul lucru stabil într-o lume atât de schimbătoare. Dumnezeu, se gândi, n-ar fi trebuit să vină la Invercaldv vreodată! Și nu doar din cauza lui Cory. Chiar ea era acum în pericol.

— Eu îți sugerez să o lași pe Cory aici la noapte, spuse Rafe după un timp, iar Isobel trebui să-l privească din nou

— S-o las aici? Îngână ea cu voce albă. Eu... dar de ce?

— De ce nu? Îi întoarse el vorba și, doar pentru o clipă, ea se gândi că-l supărase din nou. Când am plecat să te iau, doamna Fielding, adică menajera, a primit instrucțiuni să aibă grijă de o baie fierbinte pentru Cory și s-o bage în pat. Nu cred că e o idee strălucită să o iei acum de unde este. Cel puțin nu până mâine dimineață. E destul spațiu pentru toată lumea, adăugă el cu o încordare în glas. Poți să rămâi și tu cu ea, dacă vrei.

— A, nu. Isobel părea foarte hotărâtă în privința asta, iar Rafe îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Bine, asta tu o hotărăști, mârâi el. Dar dacă te răzgândești, spune-i cameristei, da?

O pusese la punct cam prea dur, însă Isobel era prea amărâtă ca să se mai simtă ofensată.

— Nici nu m-am... hotărât încă dacă o las pe Cory aici, răspunse ea calmă, însă palmele umede dovedeau că nu era atât de stăpână pe sine. Sunt recunoscătoare pentru ofertă dar...

— Să știi că sunt destule camere și paturi, i-o tăie el sardonice. Nu e o tactică pentru a te aduce la mine în pat. Iar mama e și ea acasă, cu o musafiră de-a ei. Și să nu mai vorbesc de diverșii angajați gata să-și bage nasul! Isobel tresări, încurcată.

— Nici nu mă gândeam...

— Ei, nu! Schimbă din nou viteza, iar privirea ei fu atrasă involuntar spre mușchii puternici subliniați de croiala pe picior a pantalonilor. Coapsa i se mișcă, flexibilă, când apăsă pe frână, iar amintirea modului cum o încolțise în bucătăria casei ei, a felului cum simțise atingerea lui când era atât de aproape în spatele ei, deveni deodată o imagine vie în mintea ei.

Chiar se întâmplase acest lucru? se întrebă ea derutată. Sau a fost doar în închipuirea ei? Era greu să facă o asociere între acest

străin nervos și sarcastic și bărbatul tulburător care-i trezise instinctele și-i dăduse simțurile peste cap, înfierbântându-i sângele în vine. Și totuși acesta era cuvântul pentru el. Tulburător, și el însuși tulburat. Imprevizibil, cum o avertizase doamna Webster. Greu de încadrat în vreo regulă și cu un caracter mult prea complex pentru ca ea să-l poată înțelege.

— Să știi că ești în siguranță, spuse el acum, iar ea se întreabă dacă nu-i ghicea cumva gândurile. Rafe rânji, apoi adăugă cu sadism.

— Dacă nu mă înșel... au trecut de-acum niște săptămâni bune de când nu te-am mai asaltat și violat, se pare. Isobel se îndreptă de spate.

— Nu vorbi aiurea! exclamă ea nervoasă, iar el pufni pe nas!

— Atunci nu mai vorbi nici tu aiurea! îi replică în timp ce în luminile farului apărură zidurile unei clădiri de piatră. Văd că te porți de parcă ai fi înspăimântată ca nu cumva să sar la tine.

— Nu-i adevărat! Isobel era de-a dreptul indignată, dar el nu o asculta.

— Am ajuns, spuse el în loc să-i răspundă, iar ea, simți din nou un val de panică ridicându-se în ea, în timp ce treceau pe sub o arcadă a unui perete ce fusese cândva o parte din zidul de apărare al castelului. Deși Isobel își spunea că nu se află în dispoziția necesară pentru a admira peisajul, jocul de lumini în care era scăldată fațada cenușie era greu să treacă neobservat, iar frumusețea dură a clădirii din fața ei era prea evidentă ca să nu-i trezească interesul. Timpul și lipsa de îngrijire făcuseră ca zidul interior de apărare să ajungă o ruină, iar piatra golașă a stâlpilor se înălța pe cerul înserării cu o nepăsare rece față de grijile umane.

În ceea ce fusese o fortăreață nu locuia nimeni, observă imediat Isobel și, privind mai atentă, văzu și niște găuri în zidul de piatră. Unele creneluri erau dărâmate, iar păsările și plantele agățătoare făceau ca totul să pară vechi și parcă ieșit din timp. Era ceva de o frumusețe cutremurătoare, de parcă se afla față în față cu eternitatea.

Lângă fortăreață se mai afla o clădire, la fel de veche socoti Isobel, însă într-o stare mult mai bună. Era legată de cealaltă printr-o galerie lungă, însă, judecând după ferestrele lungi și lipsa oricărui zid de apărare, se vedea că nu era menită să reziste în fața atacurilor.

Amintindu-și apoi ce îi spusese Jamie lui Cory despre soția lui Rafe, Isobel simți o strângere de inimă. Din câte povestise băiatul,

castelul fusese renovat cu banii ei, încât trebui să-și amintească de faptul că cei doi se căsătoriseră, poate, din alte motive decât din dragoste. Era posibil ca Rafe să-și fi iubit soția; dacă se gândea la purtarea lui după moartea ei, o iubise cu siguranță. Dar onoarea și prestigiul familiei – și acumularea materială – erau transmise din generație în generație, iar acesta era lucrul cel mai important. Dragostea, de fapt sexul, putea fi cumpărată, însă nu se moșteneau, și era ceva mult mai ieftin decât o căsătorie.

Aproape că nu-și dădu seama când Range Roverul se opri, devenind conștientă abia când portiera se deschise și o mână osoasă se oferă să o ajute să coboare. Nu era mâna lui Rafe, iar ea se uită peste umăr neliniștită. Însă el nu mai era în mașină, iar în momentul când pași pe pământ puțin nehotărâtă îl văzu așteptând-o la câțiva pași.

Faptul că scaunul înalt din față îi făcuse fusta să se ridice dezvelindu-i partea de sus a picioarelor îi dădu o senzație penibilă, așa că se grăbi să se aranjeze. Nu însă înainte ca Rafe să-i fi văzut cu un sentiment de plăcere, juponul micuț. Îi zâmbi și o apucă de braț mai jos de umăr, împingând-o ușor spre intrarea în clădire.

— Vezi am avut dreptate, zise el zeflemitor, în timp ce ea îi mulțumea jenată bărbatului care-o ajutase să coboare din mașină. De fapt tu ești o puritană, mai spuse el nevrând să ia în seamă încercarea ei de a se elibera de mâna lui, iar zâmbetul îi deveni mai larg. A, uitam, el era Cummins. Unul din cei mai vechi din personalul castelului. La început de tot a fost valetul tatălui meu, cu decenii în urmă. De fapt, el e la Invercaldy de mai multă vreme decât mine.

— Domnule conte! Se opriră amândoi, iar Isobel constată, cu un fel de șoc, că majoritatea oamenilor i se adresau de fapt așa, încât uită să mai profite de momentul lui de neatenție ca să se elibereze.

— Mai aveți nevoie de Range Rover în seara asta, domnule conte? Întreabă Cummins cu respect, iar Rafe se uită în jos spre Isobel cu o privire întrebătoare.

— Păi noi... eu am să merg acasă, spuse ea grăbită, conștientă de importanța întrebării. Nu avea nici cea mai mică intenție să rămână la castel. O va vedea pe Cory, se va asigura că e în stare să facă drumul până acasă, apoi vor pleca amândouă.

Dar n-avea să fie așa de ușor. De cum o văzu pe fiica ei, Isobel își dădu seama că subestimase gravitatea situației. Rafe avea dreptate. Nu era bine să o ia pe Cory în starea în care se afla. Fata avea o febră atât

de mare, încât Isobel se gândi că era de mirare că nu-și pierduse cunoștința de-a binelea. Îi puse mâna pe frunte și simți cât de tare ardea, iar pielea îi era moale și umedă.

Faptul că fata era conștientă se datora mai mult stării de agitație provocată de mediul cu totul nou în care se afla decât propriei strădanii de a rezista fizic temperaturii ridicate. Transpirase din plin și doar faptul că știa unde se află o mai liniști pe Isobel cât de cât. Chiar Rafe părea îngrijorat de starea ei de febra și începu să vorbească în șoaptă cu femeia care avusese grijă de Cory, iar Isobel se așează pe marginea patului.

— Spune, nu-i așa că-i grozav aici? Primele cuvinte ale fetei fuseseră o ușurare pentru Isobel, care uită de toate reproșurile pe care i le pregătise în drumul dinspre sat, așa că luă mâna mică în mâinile ei reci.

— Așa-i că e? o aprobă ea, uitându-se fugar în jur la camera luminată de două lămpi. Își dădea seama că fata ei avea într-adevăr de ce să fie așa de impresionată. Numai dimensiunile încăperii erau îndeajuns de impunătoare pentru cineva obișnuit cu modestele camere dintr-o casă normală, deși totul îi lua ochii, chiar și patul imens cu margini sculptate și patru stâlpi, susținând un baldachin de catifea.

— Să știi că mă simt bine, mai spuse Cory, în timp ce Isobel îi dădea șuvițele umede de pe frunte cu o mână ușor tremurândă. Doar că mă simt așa de fierbinte! Și bătrâna cine e? auzi, a vrut să-mi facă baie! I-am zis că nu-s copil mic. Doar știi să mă spăl și singură. Isobel se uită peste umăr la femeia în vârstă cu care stătea de vorbă Rafe, sperând că nu auzise vorbele puțin flatante ale lui Cory. Doamna Fielding, cum îl auzise pe Rafe spunându-i, era singura persoană, în afara lui Cummins, pe care o mai văzuse acolo de la venirea la castel. Rafe o adusese direct în camera unde stătea Cory.

— Unde-i Jamie? întrebă deodată aceasta, strângând-o pe mama ei de mână, iar Isobel se încruntă.

— Jamie?

— Da. Am vrut să-i spun. Am vrut să-i arăt că știu și eu să vorbesc la fel de bine ca el, îmi spusese că nu mă pricep. Auzi, a zis că fetele nu-s la fel de puternice ca băieții. Dar n-are dreptate, nu-i așa, mamă? Și eu am tot atâta forță ca el. Sau, mă rog, aveam, până nu. Se opri brusc, iar Isobel simți nevoia să se întindă și ea pe pat, într-atât de

slăbită era deodată.

— L-ai văzut pe Jamie? murmură ea sprijinindu-se într-o mână.

— A, nu azi, zise Cory repede. Tu n-ascuți ce spun? Acum am plecat singură cu barca. Am vâslit și eu, cum vâslea el. Doar că nu puteam să țin vâslele să stea fix în cârlige, apoi s-a întâmplat ce știi și tu.

— Dar nu știu ce s-a întâmplat, spuse Isobel cu vocea tăiata, fiindcă povestea Corei o îngrozea. Gândul că fata ei fusese pe lac, fata ei care nu știa să înoate, în apa aceea adâncă. Se cutremură, dar Cory era prea prinsă de povestire ca să observe expresia de pe fața mamei sale.

— Așa că a trebuit să înot, știi? zise ea, de parcă era vorba de o mare realizare. Chiar am înotat. Nu ai fi crezut că pot, nu? Ei, uite că pot. Am dovedit-o, întrebă-l pe Rafe. O să-ți spună că așa e. Isobel dădu din cap, îngrozită. Parcă își pierduse și glasul. Faptul că fata mai era în viață era chiar o minune. Cum putea acum să o mai certe pentru nesocotință, când era o problemă de viață și de moarte?

— Isobel... Mâna lui Rafe pe umăr, cum de știuse că era mâna lui și nu a doamnei Fielding nu voia să se gândească acum, veni ca o consolare absurdă, iar ea se întoarse cu ochii cuprinși de lacrimi către fața lui negricioasă.

— Da? Nu îndrăzneă să mai spună ceva, de teamă să nu izbucnească în plâns, însă el o trase de umăr, făcând-o să se ridice ascultătoare și să-l privească în față.

— Doctorul e pe drum, zise el cu blândețe, iar ea își concentra privirea pe gâtul lui lăsat liber de gulerul neîncheiat al cămășii, expunând o porțiune triunghiulară de piele brună. Era mai sigur pentru ea să-i privească pieptul păros decât acei ochi care acum erau mai calzi ca niciodată. Era mai în siguranță gândindu-se la culoarea cămășii lui decât să se întrebe cum ar fi dacă și-ar îngropa fața pe pieptul lui puternic.

— Ai... ai reușit să iei legătura cu el? întrebă încet, iar Rafe aprobă din cap.

— Doamna Fielding tocmai îmi spunea că a dat de el în Dalbaig Vine cât de repede poate, nu cred să dureze prea mult

— Slavă Domnului. Isobel ar fi vrut să-i mulțumească, dar era prea obosită și tresată, iar când Cory începu din nou să vorbească se întoarse imediat spre ea. Totuși cuvintele fetei erau acum mai mult mormăite și, cu toate că încerca să dea la o parte plapuma de pe ea, nu

mai era în întregime conștientă. Se vedea bine că era epuizată. Isobel spera doar că nu era ceva mai grav de atât. Acum ridică ochii spre Rafe și el apucă mâna care se îndreptase către el.

— Liniștește-te, zise el cu voce caldă și, aproape involuntar se pare, îi duse degetele la buze. N-am să las să ți se întâmple nimic. N-am să las să vi se întâmple nimic, mai spuse iar privirea i se întunecă. Isobel deschise gura, mohorâtă.

— Rafe...

— Ce se-ntâmplă, Rafe? Vocea stridentă venea dinspre ușă, iar Isobel se întoarse într-acolo cu un aer vinovat, dându-și seama după tonul și înfățișarea femeii că nu era doar o servitoare. Îmbrăcată într-o rochie de seară neagră și elegantă, cu un șirag de perle la gât și un șal de mătase pe umeri, împrăștiată în jur mândria și indignarea ce părea să facă parte din ea, iar lui Isobel nu îi fu greu să își dea seama că era mama lui Rafe. Își retrase imediat mâna din mâna lui Rafe și apoi se dădu înapoi înspre pat aproape instinctiv, ca pentru a o apăra pe cea care stătea întinsă acolo, ca și cum simpla ei prezență o ascundea privirii pe fata ei. Doar lucirea din ochii contesei Dowager era de ajuns să o facă să-i înghețe sângele în vine și se întrebă ce îi spusese Rafe când o adusese pe Cory în brațe la castel.

— Mamă, o întâmpină el acum. Auzindu-l, Isobel își dădu seama că nu era câtuși de puțin tulburat. Dimpotrivă, o privea pe mama lui cu un fel de îndrăzneală provocatoare, iar contesa își făcu de lucru aranjându-și șalul pe spate, înainte de a continua, cu încordare în glas:

— Cât mai durează toată povestea? Rafe dădu din umeri, băgând mâinile în buzunarele jachetei pe care încă nu se gândise să și-o scoată.

— O să știm mai sigur când vine Webster, răspunse el calm, iar Isobel rămase impresionată de aerul nepăsător.

Încă mai simțea vibrația atingerii buzelor lui pe pielea degetelor ei. Era încă îngrozită că se gândise la el în aceste momente, când toată atenția ar fi trebuit să-i fie concentrată asupra lui Cory. Își dusesse mâinile la spate, ca într-un gest de apărare a propriei atitudini necontrolate. Nu se simțea vinovată doar pentru că fuseseră întrerupți de lady Invercaldy. Ținea mai mult de pierderea stăpânirii de sine.

Dar Rafe se purta ca și cum nu se întâmplase nimic neobișnuit. Ca și cum faptul că mama lui îl surprinsese sărutând mâna unei străine era absolut obișnuit în casa lor. Nici măcar nu părea să-i pese ce gândea mama sa. Fiindcă Isobel nu simțea că are vreun drept să fie

aici.

— A, ea e doamna Jacobson, mamă, zise el în cele din urmă, întorcându-se din nou spre Isobel cu o anume încordare. Dar bănuiesc totuși că ți-ai dat seama.

— Doamna Jacobson? Contesa Dowager nu își luase un ton prea politicos, iar Isobel n-o putea învinovăți pentru asta. Îi răspunse cu un „Doamnă contesă” nu prea convins, sperând că i se adresase cum trebuie. Dar nu era acum momentul să-și facă griji și cu asta. Rafe îi observase încurcarea și Isobel se temea ca nu cumva să comenteze în vreun fel. O prezentare atât de neavenită? nu putea să-i facă o impresie prea bună contesei, încât își dorea acum să-și poată lua fata și să plece cât mai repede de acolo.

— Deci, ce se întâmplă după ce își dă Webster părerea? întrebă acum Lady Invercaldy, iar Isobel își dădu seama că nici ea, nici Rafe n-aveau să-i replice cum ar fi trebuit, fiindcă era și doamna Fielding de față.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Rafe liniștit. Eu unul nu-s doctor, mamă. Am făcut și eu ce-am crezut.

— Cum faci mereu, adică. În vocea mamei lui se ghicea acum altă nuanță, însă, deși își luase o expresie plină de reproș, trecu pe lângă doamna Fielding și se apropie de pat. Stătu câteva clipe acolo, privind-o pe fata care zăcea, roșie și neajutorată, cu capul pe perne, apoi se întoarse cu privirea de vultur către Isobel.

— Vă dați seama că incidentul a avut o întorsătură cât se poate de fericită, doamnă Jacobson? întrebă ea cu răceală măsurându-i din ochi fusta scurtă și șifonată și puloverul bleu din angora, cu o vagă urmă de dispreț. Dacă fiul meu nu o găsea, fata dumneavoastră ar fi murit, după toate probabilitățile.

— Știu, zise Isobel, fiind conștientă că ar fi trebuit să folosească și titlul de noblețe, dar nu o făcuse, fiindcă întreaga poveste începea să devină prea mult pentru ea, iar ostilitatea femeii de lângă ea era picătura care umplea paharul. Îmi pare rău.

— Vă pare rău! găsi în sfârșit aceasta din urmă prilejul să ajungă unde voia. E cam târziu acum să vă pară rău, nu găsiți, doamnă Jacobson? Cred că acum ați face mai bine să vă întrebați ce căuta acolo. Nu trebuia să fie la școală? Adică, bănuiesc totuși că merge la școală, nu? Nu vă asigurați că ia autobuzul în fiecare dimineață?

— Mamă, ajunge. Vocea lui Rafe fusese destul de blândă, însă

expresia feței sale o făcu pe mama lui să se întrerupă din vorbit. Așa că, aruncând o ultimă privire spre fata din pat, se îndreptă spre ușă. Însă, trecând pe lângă fiul său, se opri să mai facă o remarcă răstită:

— Cred că ar fi fost mai prudent din partea lui Clare dacă s-ar fi gândit la lipsa de experiență a doamnei Jacobson în privința vieții într-o comunitate izolată, spuse ea apăsând pe ultimele cuvinte. Nu putem să ne asumăm noi răspunderea pentru fiecare accident care se petrece pe domeniu.

Isobel tresări violent văzându-se acuzată pe nedrept de ceva care nici nu-i trecuse prin cap până atunci, însă înainte de a putea spune ceva în apărarea sa, Rafe o luă pe mama lui de o mână și o împinse pe ușă afară.

— Mamă, nu văd ce te interesează pe tine toată problema asta îi spuse agresiv, iar din ochi îi promitea parcă o intervenție mai violentă dacă i s-ar mai fi dat o nouă ocazie.

De ce nu mergi să iei cina cu Grace? Eu am să mănânc ceva mai încolo, după ce văd ce spune Webster. Grace! Cine era Grace? Isobel se disprețui pentru îngrijorarea subită, așa că se întoarse pe călcâie pentru a se trezi față în față cu doamna Fielding, care o privea fix. Abia de-i dăduse vreo atenție menajerei, dar acum era conștientă de aprobarea reținută din ochii acesteia. Și de ce s-ar fi uitat la urma urmei în felul acesta la ea? Oare îi părea pur și simplu rău pentru ea, pentru ce i se întâmplase lui Cory? Sau erau alte sentimente care o făceau să simtă nevoia unei comunicări tăcute? Curiozitatea, poate? Sau mila? Sau îi părea cumva rău de ea, văzând cum Isobel încerca din răspuțeri să-și ascundă reacțiile legate de Rafe?

— Puteți pleca, doamnă Fielding, îi spuse acum Rafe, reîntors în cameră. Dar când ajunge Webster, conduceți-l aici.

— Da, domnule. Menajera își înclină capul, după ce o salutase cu un gest politicos și pe Isobel, apoi ieși. Nu închise ușa de tot o trase după ea, lăsând-o să se închidă singură, iar Isobel își dădu imediat seama că rămăsese singură cu Rafe în condiții pe care nu le putea descrie decât ca familiare. Și nepotrivite cu statutul ei, se gândi ea cu tristețe. Era sigură că mama lui Rafe nu ar fi fost de acord să-i vadă singuri.

— Cum se simte? Aparent nepăsându-i ce ar putea gândi familia lui despre el, Rafe veni lângă ea. În timp ce ea îi aruncă o privire îngrijorată.

— Nu nu prea știu, zise după un moment de ezitare. Cred că tot are febră, frisoane, și nu este prea conștientă de ce se petrece. Se concentra asupra lui Cory, știind că ea ar fi trebuit să-i rețină atenția în întregime, însă își aminti îndată de faptul că și el avea motive de îngrijorare, fiindcă, de fapt, el fusese cel care o găsisese.

— Nu prea i-a convenit că menajera a încercat să-i facă baie, zise ea.

— A, dădu Rafe din cap și întinse o mână pe fruntea lui Cory pentru a vedea cât de fierbinte mai era văd că are febră destul de mare. Dar cred că am găsit-o la timp N-ai de ce te teme. Cum am spus, n-am să las să i se întâmple nimic rău.

— Cum poți fi așa de sigur? Aproape că se forțase să vorbească, dar dacă își închipuia că asta ar fi putut risipi intimitatea bizară care se născuse între ei, se înșela. În loc să se supere, Rafe își îndreptă imediat atenția de la Cory la ea și, înainte ca Isobel să-și dea seama, se trezi cuprinsă în brațele lui.

— Așa simt eu, îi spuse el liniștitor, așezându-i capul pe umărul său.

Intenția lui fusese pur și simplu să o încurajeze, știa asta. Voia să o îmbărbăteze, iar ea ar fi exagerat dacă s-ar fi gândit că avea altceva în plan însă când degetele lui lungi începură să i se joace pria păr. Începu din nou să simtă furnicături pe șira spinării, iar când închise ochii apropierea lui începu să o învăluie alungându-i toate reținerile

— Dar., n-ai cum să știi, insistă ea, încercând să se agațe de ultima fărâamă de rațiune. Însă buzele ei începură să alunece de-a lungul gâtului puternic și simți deodată gustul tare al pielii lui atât de masculine.

— Ba știu, o contrazise el abia murmurat mișcându-se astfel încât îi cuprinse șoldul între coapsele lui puternice. Ai încredere în mine, adăugă el, mângâindu-i cu o mână gâtul pe sub părul des. O sărută pe creștetul capului, iar ea își dădu seama că răsuflarea lui devenea precipitată, ca și a ei. Curând o să apară și doctorul și dacă e nevoie de ceva, orice, voi avea grijă eu să nu-i lipsească.

— Dar de ce faci toate astea? Încercă ea să se împotrivească, nu fiindcă s-ar fi îndoit de el, ci pentru a-și menține atenția asupra realității. Se simți împresurată de corpul lui, de căldura trupului său și de vaga realizare a faptului că și el transpirase. Chiar și acel miros aspru era amețitor și îi simți excitația trădată de o mișcare în zona

coapselor.

Știa că ar fi cazul să se desprindă, trebuia să se desprindă de el înainte ca altceva și mai nebunesc să se întâmple însă încă nu se îndura. Era ca și cum se aprindea un foc undeva, în interior, se gândi ea molatec în timp ce Rale îi mângâia lobul urechii cu degete aspre, întâi fusese o scânteie, dar prinsese viață și, înainte de a-și da seama ce se întâmpla, îi scăpase de sub control.

Iar când degetele lui îi alunecară sub bărbie, trăgându-i fața înspre a lui, nu se împotrivi deși știa ce urma, deși știa ce se aștepta de la ea în acel moment nu mai putea judeca, iar când îl simți aplecându-se peste fața ei și desfăcându-i buzele moi, simți că aproape o lasă genunchii.

— Și de ce n-aș face-o? îi simți ea răsuflarea îmbătând-o încât avu senzația că nu la întrebarea ei îi răspundea acum, ci la propriile întrebări interioare.

— Eu... Cory s-ar putea trezi, spuse ea înecată de emoție, însă cuvintele îi pieiră de pe gură când îl simțise invadând-o cu buzele și limba. Cu o blândețe care-i făcea inima să bată nebunește, iar sângele se precipita în temple, fierbinte, în timp ce sărutul lui se prelungea și devenea mai dur, transformând mai mult într-o victimă neputincioasă decât într-un participant, i se învârtea capul, în timp ce instinctul i se avânta către țeluri necunoscute de rațiune. Tot ce putea să facă era să-l însoțească dincolo de realitate, în lumea în care nu mai există nicio urmă de control și rațiune.

Și apoi Cory scoase deodată un sunet, iar totul reveni învârtindu-se la realitate, însă Rafe nu-i dădu drumul imediat.

— Mai târziu, spuse el șoptit, sprijinindu-și o clipă bărbia de fruntea ei. Și înainte ca ea să conștientizeze sensul acelei remarci, adăugă.

— Acum scuză-mă. Cred că a venit Webster.

CAPITOLUL 9

De-acum se luminase bine de ziuă când Isobd deschise ochii. Soarele pătrundea printr-o crăpătură în perdea, iar ea stătu câteva momente întinsă, întrebându-se de ce nu auzea gugustiucii. N-o mai treziră ca de obicei și, de fapt camera întreagă părea ciudat de tăcută și străină. Și deodată își aduse aminte unde era. Și de tot ce se întâmplase în seara trecută. O, Doamne! Cory fusese găsită, pe jumătate înecată, în lac, iar Rafe însuși fusese cel care o găsisese.

Clipi de câteva ori, înghiți și își ridică mâna grea încă de somn să vadă cât e ceasul. Îi păru ciudat că trebuie să-și dea mâneca puloverului la o parte ca să poată vedea și în timp ce se străduia să conștientizeze cât e ora, simțea disconfortul bluzei mototolite pe corp. Era aproape opt așa că se ridică, amețită, din pat însă o privire înspre oglinda mare de Veneția o făcu să se oprească din mișcare, fiindcă intenționase să se îndrepte spre ușă, cu gândul să se asigure să starea fiicei sale nu se înrăutățise între timp. Imaginea din oglindă, ce o înfățișa cu părul ciufulit și cu hainele în dezordine, era descurajantă. Nu se putea plimba prin castel în halul ăsta ca și cum ar fi la ea acasă. Oricât de îngrijorată ar fi fost trebuia să facă un efort să se aranjeze mai întâi.

Și asta nu avea să fie prea ușor, își dădu seama, căutând zadarnic cu ochii o perie de păr sau un pieptene. Și deși când se întinsese în pat fusese sigură că nu va adormi se vede că nu rezistase și căzuse într-un somn lung până dimineața. De aceea arăta acum atât de jalnic. Măcar să-și fi dat jos puloverul și cămașa și să-și fi împletit părul. Dar la patru dimineața nu se mai gândise la asemenea amănunte. Și nici nu o putea face în împrejurările respective, se gândi ea acum uitându-se în jur la toate lucrurile ce indicau un confort deosebit cu pereții acoperiți de tapiserii și patul cu baldachin, care cu patru ore în urmă trecuseră neobservate. Atunci privise încăperea doar ca pe un simplu loc unde se putea odihni, lăsând pe altcineva să o vegheze pe fata ei.

Tresări amintindu-și cine rămăsese cu Cory. Era sigur că Stela Fuller nu-și închipuise că va petrece o noapte la castel. Și doctorul Webster nu fusese foarte de acord cu aranjamentul. Prima sugestie a doctorului fusese că ar fi fost mai bine să o ducă la infirmeria din Strathmoor. Era în favoarea chemării unei ambulanțe, ca să se spele pe mâini de responsabilitate. Ceea ce ar fi însemnat să o ducă de la castel, își aminti Isobel oftând. Era clar că Websterilor nu le convenea situația respectivă.

Și cine le putea reproșa ceva? se gândi, mușcându-și buzele. Dacă ar fi fost vorba de hotărârea ei și doar a ei, probabil că ar fi fost de acord în cele din urmă. După câte se întâmplaseră în seara aceea, voia cu disperare să plece din castel. Nu-și putea da seama care era jocul lui Rafe, însă știa că până la urmă va avea de suferit.

Dar, bineînțeles, Rafe avusese ultimul cuvânt. După ce ascultase

cu atenție vorbele doctorului, îi spusese că nu se putea să o ducă pe Cory de acolo. Era bolnavă și, cu medicamente puternice și îngrijire specială, nu exista niciun motiv pentru care nu și-ar fi putut reveni și acolo în scurt timp. Era tânără și rezistentă și, pe de altă parte, era sigur că Isobel ar fi fost mai mulțumită să o știe pe fata ei mai aproape. Bineînțeles că era, se gândi ea, deși erau și alte locuri unde ar fi putut s-o aibă aproape. Acasă, de exemplu. Așa că, de cum se simțea cât de cât mai bine, avea să o ia oricum acasă.

Dar deocamdată nu putea face nimic. Chiar dacă asta îi crea probleme cu Websterii. Nu era chiar atât de naivă să creadă că nu se vor auzi vorbe pe seama lor. Clare oricum va fi prima care se va arăta indignată și, de obicei, protestele ei se răspândesc peste tot ca fulgerul. Însă în seara trecută totul se încheiase așa cum voise Rafe când doctorul Webster se împotrivi ca sora Fuller să stea cu fata, zicând că poate nu-i convenea să vină de acasă în miez noapte, Rafe spusese că poate foarte bine să găsească o asistentă particulară. Și adăugase chiar că, dacă doctorul Webster credea că nu se descurcă în situația de fată, putea să apeleze la serviciile altui doctor. Așa că, aruncând paie pe foc pusese capăt unei discuții care nu ducea nicăieri.

În plus, doctorul Webster era într-adevăr destul de experimentat ca să facă față situației. Lucrase ani de zile în spitale din Anglia și Scoția și întâlnise tot soiul de boli și răni. Isobel nu se îndoia că fata ei era pe mâini bune. Dacă aceste mâini erau convinse sau nu că era datoria lor să facă acest bine, asta era altă problemă. Și cel puțin Stella Fuller nu avusese nimic de comentat.

Isobel își petrecuse orele de până la patru dimineața lângă asistentă, privind-o pe Cory cum doarme. Era un somn binevenit, deși temperatura fetei era încă motiv de îngrijorare, dar Stella era o persoană minunată. O asigurase că antibioticele pe care le lăsase doctorul înainte de a pleca la următorul lui pacient vor face febra să scadă în cele din urmă, în cât timp se va întâmpla asta, nu putea spune. Dar tot ce se putuse face fusese făcut. Nu ar fi câștigat nimic făcându-și întruna griji fără motiv.

Știa că așa era, însă tot nu putuse să își înfrângă îngrijorarea. Nici acum nu putea înțelege de ce plecase Cory pe lac. Și urmările acestei întâmplări erau ceva la care nu voia să se gândească.

Știa și că ar trebui să-i dea un telefon doamnei Jacobson. Mama lui Edward ar trebui să afle de accidentul nepoatei sale, însă ideea de

a-și declara neputința în situația de față doamnei Jacobson, o descuraja total. Bătrâna ar fi luat probabil primul tren spre Scoția și vechile incriminări ar fi luate de la capăt.

Ar fi vrut să-l lase pe Rafe să o pună la punct și pe soacra ei. Era clar că i-ar fi venit mult mai ușor decât îi venea lui Isobel. Doamna Jacobson era, în felul ei, la fel de snoabă cum era Clare. Era chiar posibil să-i ierte greșelile lui Isobel dacă Rafe o invita la castel. O idee prostească, se gândi, neliniștită. Nu putea să aștepte ajutorul lui Rafe în orice problemă avea. Poate că mama lui nu fusese chiar atât de deplasată în afirmații, la urma urmei. Poate că ea, Isobel, chiar lăsa impresia că aștepta mereu ajutorul lui. Și nici măcar nu-l prea mai văzuse de la plecarea doctorului, își aduse acum aminte, căutându-și pantofii și pășind pe covorul gros, îndreptându-se spre fereastră. În cameră era cam frig, deși nu așa cum era la ea în casă dimineața, însă își simțea picioarele înghețate. După venirea doamnei Fuller, presupusese că Rafe plecase să se culce. Abia când îl văzuse din nou, după câteva ore, încă îmbrăcat și cu o umbră de barbă pe linia obrazului, își dăduse seama că se înșelase.

Și se supăraseră, își aminti. Se supăraseră că Isobel își petrecuse cea mai mare parte a nopții pe un scaun care nici măcar nu se putea numi confortabil și se supăraseră fiindcă nimeni nu se oferise să-i aducă ceva de mâncare. Sora Fuller își luase, firește, cina acasă, înainte de a pleca la castel, însă Isobel venise direct de la clinică.

Dând draperiile la o parte, se întrebă ce gândea Stella despre relația dintre el și ea. Se vedea că nu e doar formală și, pentru cineva obișnuit să-i privească pe cei din familia Lindsay cu un respect indestructibil, era probabil cel puțin curioasă. Se bucura într-un fel că Rafe sfârșise prin a chema un servitor să o conducă în această cameră de oaspeți. Putea să-și imagineze la ce s-ar fi gândit Stella dacă s-ar fi oferit s-o ducă el însuși.

Dar ea nu voise să o lase pe Cory, chiar și așa. Și de aceea schimbul de cuvinte care urmase între ea și Rafe fusese mai mult o controversă. Ca să-i mai potolească avântul de a face atâtea pentru ea, refuzase să bea din ceaiul pe care i-l trimisese în cameră și nu se atinsese nici de sandvișurile de pe farfurie. Acum se uită la tava rămasă plină și își spuse că probabil nu realiza nimic cu un astfel de gest.

Nerăbdătoare, abia se uită spre priveliștea oferită de lacul

mângâiat de razele soarelui și la munții roșiatici înainte de a se îndepărta de geam, cu gândul să găsească baia. O a doua ușă, în afara celei pe unde intrase în noaptea aceea, îi inspira ceea ce căuta și, deși o deschise cu circumspecție, văzu că era chiar ce-și închipuise.

Găsi imediat o perie și un pieptene, și răsuflă ușurată. După ce-și dădu cu apă pe față și își clăti gura, se apucă să-și perie în grabă părul, înainte de a-l împleti într-o coadă groasă. Cu hainele nu era mare lucru de făcut, dar cel puțin acum arăta mai îngrijită. Spera ca măcar pe contesa Dowager să nu o întâlnească. Își dădea seama că n-ar fi fost o întâmplare prea fericită.

— Cafea, domnule conte? Rafe deschise ochii pe jumătate și se întrebă de ce se vânzolea Cummins deasupra lui ca un corb căutând o pradă. Îl durea capul și când încercă să se miște spinarea protestă cu o înțepătură puternică în regiunea lombară. Se simțea înțepenit și amorțit și nici nu era în apele lui.

Scoase un mormăit, iar Cummins o luă drept un semn că nu-l auzise.

— Vă întrebam dacă vreți niște cafea, domnule conte repetă el cu răbdare. Nu e decât opt și un sfert, dar mă gândeam că vă interesează să aflați că domnișoara Jacobson pare să se simtă ceva mai bine în dimineața asta.

Domnișoara Jacobson. Isobel? Nu, Cory.

Rafe făcu un efort și se ridică în capul oaselor, descoperind că se afla de fapt pe scaunul de piele din biroul lui. Acum se explică durerea de cap și înțepeneala groaznică din oase, dădu el din cap ca pentru sine. Dar măcar nu era mahmur. În ciuda tentației, reușise să nu pună un strop de alcool în gură noaptea trecută.

— Mulțumesc, spuse el acum, întrebându-se de ce nu pusese Cummins pur și simplu tava pe birou și nu plecase. Bătrânul ar fi trebuit să-ți dea seama că nu era una din diminețile lui cele mai bune. Deși, în cazul acesta, motivele nu erau foarte clare.

— Da domnule conte, zise Cummins, lăsând tava jos, apoi se îndepărtă, cu mâinile împreunate peste burta ușor proeminentă. Mulțumesc, domnule conte. Rafe reuși să se adune, ridicându-se cu chiu și vai într-o poziție mai confortabilă și, trecându-și mâna peste bărbie, gura îi adoptă o poziție întrebătoare. Faptul că servitorul era încă acolo, era în sine ceva neobișnuit, chiar prea grăitor și înainte de a se întinde să ia ceașca se uită bănuitor la el.

— Ei? Cummins oftă.

— E totul pe placul dumneavoastră, domnule conte? întrebă politicos, iar Rafe se stăpâni să nu-i zică vreo două.

— E-n regulă, zise uitându-se nepăsător la tava de pe birou. Nu-ți face griji, Cummins, mă simt bine. Sunt treaz, crede-mă. Și poți să-i spui doamnei contese că vin și eu curând la micul dejun. Așa că nu-ți face griji.

— Nu-mi fac griji, domnule conte, răspunse Cummins rămânând nemișcat și evident ofensat de remarca lui Rafe. Și mă bucur să aud că vă simțiți bine, având în vedere ce noapte agitată ați avut. Mă... doar mă gândeam că poate vreți să știți că doamna contesă Dowager tocmai vizitează pacienta. Și cred că e încântată și dumneaei de starea fetei. Acum discută cu doamna Fuller dacă e posibil să fie continuat tratamentul acasă la doamna Jacobson.

— Ce spui? Acum Rafe se trezi de-a binelea, iar Cummins se dădu un pas înapoi, puțin dezorientat.

— Ziceam că.

— La dracu'! am auzit ce-ai spus. Rafe se ridică acum în picioare, simțind cum îi trosnesc încheieturile și strâmbându-se fiindcă îl apucase o durere ascuțită în șira spinării

— De ce nu mi-ai spus asta de la început? strigă el, înjurând din nou. Și de când vizitează mama pacienții pe care de fapt vrea să-i vadă plecați?

— Păi eu de asta am venit, domnule conte, zise Cummins aplecându-se ușor de spate. Am venit imediat să vă spun.

— Da, bine. Ai dreptate, zise Rafe, deși în tonul lui nu era nimic conciliant, iar expresia feței îi arăta doar o enervare încăpățânată. Iar eu sunt un nerecunoscător și...

Se opri, dându-și seama că n-ar fi fost prea potrivit să-și verse toți nervii pe Cummins.

— Acum, dacă-mi dai voie, am să las licoarea asta apetisantă pentru mai târziu. Mă cheamă datoria, cum se spune. Nu putem să o lăsăm pe mama să facă o impresie proastă musafirilor, nu? Tonul zeflemitor nu se potrivea cu vorbele care ar fi trebuit să fie cât se poate de formale, însă Cummins știa că nu trebuie să se certe cu el. Tânărul conte, cum încă îl mai numeau angajații, nu putea să-i sufere pe cei înceți la minte și adevărul era că numai o persoană de genul ăsta s-ar fi amestecat în ceea ce îi făcea pe toți să spere într-o schimbare în bine a

lui Rafe.

De fapt nu-i prea păsa ce gândeau alții despre el. Se îndreptă spre coridorul îngust, luând-o apoi pe scările acoperite cu mochetă, până la etajul următor. Era prea preocupat să ajungă mai repede sus și să vadă ce avea contesa de gând vorbind în lipsa lui cu doamna Fuller. Chiar credea că putea să le convingă pe cele două să plece fără să-i spună și lui? se gândea oare că-i va fi ușor, de vreme ce el era atât de greu de abordat dimineța? Rafe pufni pe nas, nervos. Era vina ei dacă își închipuia așa ceva. Probabil că nici nu observase cât de puțin băuse în ultima vreme. Fusese prea preocupată cu manevrele legate de Grace și de el.

Auzi voci înainte de a ajunge în fața ușii deschise a camerei unde stătea Cory. Voci ridicate, și n-ar fi fost de mirare să fi fost vorba de sora Fuller și de mama sa. Dar recunosc fără dificultate și vocea lui Isobel, încât avu o strângere de inimă dându-și seama, cu o senzație neplăcută, că era vorba de instinctele de protecție maternă.

Întră în cameră și se opri lângă ușă, contemplând scena cu ochi critici. Erau toate acolo: mama lui, asistenta și Isobel, iar două dintre ele erau prinse într-o ceartă care n-avea cum să-i facă vreun bine pacientei.

Isobel se înroșise la față, își dădu el seama imediat, iar ochii îi căzură fără să vrea pe trăsăturile ei, acum necontrolate. Cu ochii strălucind, poate chiar din cauza lacrimilor, cu obrajii netezi cuprinși de o roșeață evidentă, din când în când ducându-și mâinile la față, era altfel decât când o văzuse seara trecută, dar totuși o recunoștea atât de bine. Gura generoasă era deschisă și vulnerabilă, iar buza de jos, pe care o alintase cu buzele lui, era mușcată din când în când de șirul de sus al dinților. Își împletise părul, dar se vedea că nu avusese răbdare să-l pieptene cum trebuie. Șuvițele de păr galben-marونیu îi atârnavă pe lângă tâmpile și firișoare catifelate îi înconjurau gâtul, ca într-un dans. Rafe simți că i se strânge stomacul. Era adorabilă, se gândi uimit. Pentru el cel puțin, era absolut și incredibil de adorabilă! Și totuși nu era nimic izbitor la ea. Părul aproape șaten, ochii mai mult verzi decât căprui în dimineța asta, o figură mai mult confortabilă decât sofisticată. Ce putuse să găsească la ea? Nu-și dădea seama. Nici nu voia să se gândească la asta. Dar orice ar fi fost, orice ar fi avut Isobel, o găsea cu totul irezistibilă. Căldura ei și feminitatea îl amețeau așa cum nu reușise nicio femeie înaintea ei. Nici măcar Sarah... Dar asta

de-acum era prea mult. Prea mult să vrea să aibă de-a face cu asemenea gânduri, să accepte. Îi părea rău pentru ea, dar atâta tot, își spuse cu încăpățănare, fără să-și dea seama că cele trei femei din cameră ar fi putut crede că expresia de pe fața lui se datora altor cauze. O sărutase... dar se îndoia că fusese primul care să o facă după moartea soțului ei. Faptul că avusese impulsul de a-și potoli simțurile în extazul oferit de moliciunea caldă a corpului ei ținea absolut de partea lui instinctuală. Stătuse prea mult timp fără o femeie. Își lăsa libidoul înfometat să-i pună stăpânire pe rațiune.

Cuvintele folosite acum de mama sa îi spuneau prea puțin. Lucruri ca „să profitați” sau „așa o presupunere nerușinată nu reușeau să-l aducă cu picioarele pe pământ. Câteva clipe stătu așa, nemișcat, lăsând sentimentele pentru Isobel să-l cotopească. Apoi, strigătul ei „E nedrept!” îi străpunse deodată gândurile.

Dar, înainte de a putea interveni, Cory o făcu în locul lui. Se simțea vizibil mai bine în dimineața asta, fiindcă roșeața bolnăvicioasă care-i colorase obrajii dispăruse și, deși era cam palidă, în ochi îi răsărise o lumină plină de viață. Stătea întinsă pe pat, ascultând-o pe mama sa cum încerca să se apere în fața contesei de Invercaldy și simțindu-se, după toate probabilitățile perfect în postura de centru al atenției.

Curios, își dădu seama că starea ei nu-l bucura. Da, îi părea bine că boala lui Cory nu devenise un pericol real, de dragul lui Isobel, dacă nu de altceva. Dar faptul că mama lui avea ocazia să-și manifeste nemulțumirile îi dădea un sentiment extrem de neplăcut de frustrare.

— Bună! Salutul adresat de Cory, deși cam slab, le atrase atenția celorlalte persoane din cameră. Deși sora Fuller nu participase la dispută, se uită speriată la Rafe, care stătea ostentativ în prag. Chiar și mama lui părea cam derutată de brusca diversiune, iar Isobel își strânse brațele la piept într-un gest de defensivă.

— Ce naiba se petrece aici? Rafe își dădu seama că întrebarea lui sunase nedorit de răstit, dar imaginea feței chinuite a lui Isobel îl răscolea pe dinăuntru. Până atunci nu se considerase eroul binefăcător al nimănui, dar acum simțea că ar fi luptat și cu diavoli iadului ca să-i apere demnitatea.

Nu că ar fi putut-o descrie pe mama lui ca pe o diavoliță, admise el cam neconvins, văzând-o cum își ia poziția ei țeapănă și se întoarce să-l înfrunte. Chiar și la ora asta a dimineții părul îi era coafat cu grijă,

iar rochia de mătase și perlele erau impecabile. Era o aristocrată în toată puterea cuvântului, așa cum își apăra punctul de vedere, și l-ar fi intimidat și pe el cândva cu atitudinea ei de superioritate disprețuitoare

— Nu cred că e cazul să-ți folosești aici limbajul acesta de bodegă, Rafe, spuse ea pe un ton care nu admitea contrazicere. Dacă ai dureri de cap, du-te și tratează-ți-le în altă parte. Doamna Jacobson și cu mine discutăm despre însăănătoșirea fetei.

— Așa? zise Rafe netulburat de încercarea ei de a-l îndepărta.

— Da zise contesa și, pentru a nu-l lăsa să contracareze, ridică mândră bărbia. Ești cam... obosit, Rafe, mai spuse folosind bineînțeles, un eufemism pentru dezgustător, își dădu el seama. Poate e mai bine să mă lași pe mine să pun lucrurile la punct. Sunt sigură că domnul Webster va fi de acord cu mine, a fost de fapt o furtună într-un pahar cu apă. Rafe se sprijini cu spatele de tocul ușii, dându-și seama cât de prost se simțea Isobel, dar era hotărât să nu cedeze. Această confruntare cu mama lui mocnea de mai multă vreme și nu era dispus să se lase dominat.

— Ce anume? întrebă el, aruncându-i lui Cory o privire complice. Luminează-mă, mamă. Cu ce vrei să fie Webster de acord? Mama lui strânse din buze.

— Sunt sigură, că știi foarte bine la ce mă refer, Rafe. De asta ai și venit, nu-i așa? Îmi închipui că cineva – Cummins, cine altul – și-a luat libertatea de a te informa despre discuția mea cu doamna Jacobson. Îmi imaginez că ți-a spus și că fetița asta, făcu ea un gest nervos către Cory, nu e atât de bolnavă cum s-a crezut. Așa că, după cum vezi, nu ai niciun motiv să n-o lași să plece la casa domnișoarei McLeay să-și revină complet. Două-trei zile de odihnă și va fi ca nouă.

— Ba nu. Rafe se desprinsese din cadrul ușii, îndreptându-se spre pat. Îi aruncă, lui Cory un zâmbet fugar și apoi se uită drept în ochii mamei sale.

— Și acum e casa doamnei Jacobson, zise el. Nu a domnișoarei McLeay. Apoi, întorcându-se iar spre Cory, o întrebă:

— Deci, cum te simți?

— Cum adică nu? izbucni cu voce spartă mama lui împiedicându-l să audă ce spunea Cory. Cu o brutalitate care nu-i stătea în fire, îl apucă de braț și-l întoarse cu fata spre ea.

— Am stabilit, mai spuse ea, toate astea împreună cu doamna

Jacobson și e de acord cu mine. Pur și simplu nu se... cade să mai stea aici.

— Am spus nu, zise Rafe calm, deși în vocea lui se simțea enervarea. Azi-noapte Webster a zis că o să știe mai bine ce-i de făcut peste patruzeci și opt de ore. Așa că eu am de gând să respect indicațiile lui, oricât ai încerca tu acum să-l convingi de alte lucruri. Lady Invercaldy făcu un gest de mânie

— Of, ești beat! exclamă ea sperând ca asta să-l pună la punct, ca o măsură extremă. Se uită cu furie spre fiul ei și când văzu că nu-l impresionează, o luă spre ușă.

— Mai vorbim noi, Rafe, îi aruncă ea, iar asta era o amenințare clară, nu o promisiune. După ce își mai vii în fire după ieșirea ei, se lăsă o tăcere grea. Rafe își dădu seama că doamnei Fuller îi venea să intre în pământ, iar Isobel acum arăta și necăjită, și furioasă în același timp și avea dreptate, se gândi el cu părere de rău. N-o mai văzuse niciodată pe mama lui purtându-se atât de absurd. Dorea de-a dreptul cu disperare să le vadă pe cele două afară din castel. Dar de ce? Ce-i făcuseră de se purta așa cu ele?

— Nu-i prea suntem la inimă, nu?

Cu nepăsarea ei obișnuită față de codul manierelor elegante, Cory mai atenuă din tensiunea din atmosferă, iar sora Fuller profită de ocazie și se strecură, neobservată, în încăperea alăturată. Abia când se închise ușa, Rafe își dădu seama de mișcarea ei, dar, judecând după expresia de pe fața lui Isobel, nu fusese o mișcare prea bine venită.

Se sili să-și îndrepte atenția spre Cory și îi zâmbi.

— Pe mine e supărată, nu pe voi, o asigură el blând, străduindu-se să ia un ton cât mai normal. Dar tu chiar că arăți mai bine în dimineața asta. Când te-am găsit, parcă erai un șoarece murat. Cory râse, dar înainte de a putea spune ceva, Isobel interveni.

— Vreau să o duc pe Cory acasă, zise ea cu hotărâre în glas, iar protestul indignat al fetei îl ajută pe Rafe să o contrazică.

— Nu cred că e înțelept, începu el, gândindu-se că-i părea rău că nu apucase să se bărbiească, fiindcă îi văzu privirea scrutându-i fata umbrită. Dar se îndoia că ar fi avut alt efect în afară de propria liniște sufletească în ceea ce privește imaginea lui în fața ei.

— Nu mă interesează ce crezi tu, răspunse ea. Rafe se gândi în treacăt cât de departe ajunseseră în ultimele douăzeci și patru de ore. Isobel se înroși, ca și cum gândurile ei erau îndreptate spre același

lucru, apoi continuă repezită:

— Vreau să o iau pe Cory acasă acum, azi. Eu n-am cerut nimănui să o aducă aici și deci nu cred că are nimeni dreptul să mă acuze de a fi „profitat de o cunoștință trecătoare”. Ea, și era evident despre cine vorbea, ea spune că mi-am închipuit prea multe, că n-ar trebui să iau în serios nimic din ce ai spus și că faptul că o țineți pe Cory la castel poate să lase servitorilor cine știe ce impresie greșită.

— Isobel...

— Așa că îți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru Cory, insistă ea, nelăsându-l să intervină, știu că, se opri ea o clipă ca pentru a se redresa, știu că fără tine ar fi fost cu mult mai gravă situația. Adică, zise ea văzându-l că ridică din sprâncene, ar fi putut să moară! Dar n-a murit. A supraviețuit, iar pentru asta îți sunt foarte recunoscătoare. Dar nu mai e absolut niciun motiv ca ea să nu vină cu mine.

— Ei, hai, mamă! o privi Cory cu un dezgust nedisimulat. Nu-i face jocul! Asta și vrea, nu-ți dai seama? Se simte călcată pe coadă că lui Rafe îi place mai mult de noi decât de împiedicata aia de Grace.

— Cory! strigă Isobel cu oroare. Cere-ți scuze imediat, se grăbi ca să adauge, făcând un gest de jenă teribilă cu mâinile. Însă, deși pentru el contau mai mult sentimentele lui Isobel decât ale fetei sale, Rafe nu găsi de cuviință să i se alăture de data asta.

— N-are nicio importanță, spuse el, gândindu-se cât de mult ar vrea să o ia în brațe pe femeia dezorientată și să o facă să-l privească îmi închipui că a auzit o parte din discuția dintre mama și Grace când am ajuns aici ieri seară. Mă tem că are dreptate. Mama crede că poate să-mi controleze viața după bunul ei plac. Ei bine, nu poate, spuse el strângând din dinți.

— Chiar și așa...

— Chiar și așa, nimic, zise el pierzându-și răbdarea. Nu-i plăcea că o vedea atât de îndârjită să îi iasă totul cum vrea ea. De fapt, nici el nu-și dădea prea bine seama de ce era atât de încăpățânat să nu o lase să o ia pe Cory, însă asta simțea că trebuie să facă. În acel moment nu avea deloc chef să se ghideze după logică, așa că vocea îi devenea mai tăioasă când urmă:

— Vrei să-ți asumi responsabilitatea unei eventuale reveniri a bolii?

— Asta-i o exagerare!

— Oare? Poate era, într-adevăr, dar refuza să accepte acest

lucru.

— Acasă cine o să aibă grijă de ea? Sau vrei să lipsești de la serviciu ca să stai tu cu ea? Întrebă el, în căutare de argumente. O văzuse că ezită. Chiar fără să-i privească fața chinuită, o vedea schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul și frecându-și mâinile una de alta.

— Cory n-are nevoie de cineva care să stea cu ea în permanență, zise ea în cele din urmă, însă în ochi îi sclipi o urmă de lacrimă când îl privi. Nu e decât o răceală!

— Și dacă nu e? Isobel respiră adânc, iar căldura răspândită de trupul ei îi invada deodată nările lui Rafe. Era ceva atât de pregnant, încât simțea că nu-și mai poate ascunde sentimentele. Ochii lui se îmblânziră și se îndreptară către deschizătura nesigură a buzelor ei, cu o nuanță de intimitate care nu lăsa loc nici unei îndoieli. Pentru o clipă, nesfârșită parcă, simți în ea forța uimită a unui răspuns mut și atunci știu că amintirea serii trecute rămăsese vie în mintea fiecăruia dintre ei. Tentația de a-și vedea împlinită dorința răspunzând propriilor ei dorințe era aproape de necontrolat, iar Rafe simțea reacția involuntară a corpului său cu o conștientizare pur fizică. Dar apoi că își întoarse privirea și, ca și cum nevoia de a rupe vraja era disperată, îi cedă, în sfârșit.

— Bine, spuse ea, și se vedea că e la capătul puterilor. Bine, dacă domnul Webster crede că așa-i mai bine, Cory poate să mai stea aici până mâine. Dar eu, eu trebuie să plec acum.

CAPITOLUL 10

Rafe o duse pe Isobel acasă după ce doctorul făcuse o nouă vizită la castel, de data asta nu în Range Rover, ci într-o mașină mai mică, însă cu aceeași formă, așa că putu să-și distragă atenția privindu-i alcătuirea interioară. Avea o cutie de viteze cu patru opțiuni și un mecanism de reglare automată. Potrivită de minune cu o șosea de țară acoperită cu frunze aduse de vântul nopții și crăpată din loc în loc, gândi.

Rafe nu părea dispus să continue discuția anterioară. Acum că-și ieșise totul așa cum a dorit, părea perfect mulțumit să-și concentreze toată atenția asupra conducerii autovehiculului. De parcă nici nu existase acel moment în camera unde stătea Cory, acea clipă de atracție totală pe care o intuise și din partea lui. Acum părea rece, îndepărtat, imun în aparență față de tensiunea nervoasă pe care o

simțea ea. Pentru el era totul un joc, se gândi, pe care pentru cine știe a câta oară îl juca, nu cu ea ci cu mama lui.

— Mă întreb dacă Webster se așteaptă ca tu să vii azi la lucru, zise el deodată, iar Isobel se simți mândră în sinea ei pentru fața indiferentă pe care o întoarse spre el.

— De ce nu? Era o întrebare fără rost, iar mușchii contractați ai feței lui arătau că aceasta era și părerea lui.

— În locul tău m-aș duce să mă odihnesc, îi spuse ca și cum nu-i auzise întrebarea.

Arăți așa de obosită. Și... nervoasă. Cory o să se facă bine, îți promit. Ai auzit ce-a spus Webster. E mulțumit de starea ei.

— Crezi? întrebă ea, dându-și seama că nu reușea prea bine să-și stăpânească emoția. Atunci n-ar fi fost mai simplu să mă lase să o iau acasă? Rafe lăsă să-i scape un oftat.

— Am crezut că am stabilit că...

— Vrei să spui că tu ai stabilit, nu eu, răspunse Isobel, lovită de nepăsarea din glasul lui. Nu mă încântă deloc să te folosești de Cory și de mine... de Cory și de mine.

— Era bine prima dată, zise el fără răutate, iar ea se înroși apoi continuă:

— Să ne folosești ca pioni împotriva mamei tale. Știu că de fapt nici tu nu vrei cu adevărat să stea Cory la castel. Cel puțin nu acum, când e și iubita ta acolo. E doar o tactică de a-ți enerva familia...

— Nu am nicio iubită. Rafe îi răspundea, cum se aștepta, la altceva decât îi cerea, lăsând-o pe moment fără replică. Apoi întoarse privirea spre geam și spuse:

— Ba ai.

— Nu am, îți spun, se încăpățână el, apăsând pe frână și, deși Isobel își petrecuse drumul așteptând cu nerăbdare să se vadă ajunsă acasă, acum se uita în jur cam nemulțumită că se vedea acasă.

Ajunseseră însă, iar Rafe opri în fața casei. Isobel privi ferestrele tăcute cu un sentiment apropiat de disperare. Nu avea niciun motiv. Chiar dacă în momentul acesta Cory nu era cu ea, avea să fie curând. Doar fiindcă soarele intrase într-un nor întunecat iar cerul devenise apăsător, nu avea motiv să se simtă atât de mohorâtă. Dar, cu toate acestea, când Rafe opri motorul și deschise portiera, îi păru rău că se arătase atât de răutăcioasă. Ultimul lucru pe care-l voia era o nouă controversă cu el, mai ales acum, că nu mai era nimeni în jur să-și dea

părerea.

— Eu... îți mulțumesc, zise ea pe neașteptate, luându-i-o înaintea și deschizând portiera de pe partea ei, apoi ieși înainte ca el să apuce să se ofere s-o ajute. Pentru că m-ai adus acasă, completă ea, masându-și ușor un umăr. Adică, pentru tot. Îmi pare rău dacă îți par nerecunoscătoare.

— Chiar îți pare rău? Rafe se sprijini de botul mașinii, jucându-se cu cheile, iar ea. nesimțindu-se în stare să îi replice, o luă încet pe poteca ce ducea spre ușă Spre ușurarea ei găsi cheia imediat așa că descuie și apoi se întoarse spre el.

— La ce oră să vin mâine după Cory? La nouă e prea devreme? La zece?

— Vedem noi, zise Rafe desprinzându-se de lângă mașina și venind spre ea. Intrăm puțin?

— Dar eu eu trebuie să merg la lucru! Era doar o eschivare nereușită, știau amândoi asta.

— Mai târziu, spuse el, trecând pe lângă ea și deschizând ușa. Hai înăuntru. Vreau să văd dacă totu-i în regulă.

— Asta pot s-o fac și eu. Isobel se străduia să-și păstreze calmul, dar îi venea greu cu el atât de aproape încât îi putea simți răsuflarea umedă în obraz. El își dădea seama de deruta ei, se gândi ea nemulțumită. Doamne, de ce-i făcea una ca asta? Și, aparent fără să-și dea multă osteneală.

— Vrei să-ți spun ce pot eu să fac? Întrebă el privind în jos spre ea, iar ei începu să îi fugă pământul de sub picioare. Hai, intră, Isobel, înainte de a-mi da ocazia să-ți arăt.

Isobel trecu prin hol și merse drept în bucătărie, găsindu-și de lucru la cazan ca să-și regăsească cumpătul. Spre ușurarea ei, mai găsi ceva jar, așa că puse câteva surcele și hârtie, suflă până văzu că ia foc, apoi mai puse câteva lemne și se ridică, luând ibricul din bufet.

— Cafea? Întrebă ea stăpână pe sine, conștientă că el închisese ușa de la intrare, traversase sufrageria și stătea acum cu un umăr sprijinit de arcada de lemn ce despărțea cele două încăperi. Nu se putuse gândi la altceva să îi spună, încerca să-i găsească o scuză pentru că intrase după ea în casă. Și așa nu mai aveau ce să-și spună Totul fusese spus deja.

— Dacă vrei. Acceptase prea puțin entuziasmat și, deși nu se simțea în stare să susțină o discuție, Isobel se sprijini de uscător și

vorbi.

— Nu te interesează părerea mea, așa-i? îi spuse încordată. În momentul acesta... în momentul acesta mingea e în terenul tău.

— Care mingea?

— Asta, zise ea arătând cu mâna în jur. Faptul că ești aici Cory, la castel.

N-a fost alegerea mea, nu?

— Nu, zise Rafe îndreptându-se. Nu, ai fost chiar prea clară în privința asta.

— Ei, și la ce te așteptai?

— Mă așteptam să avem și noi o discuție normală, măcar o dată. Ca între prieteni.

— O discuție... spuse ea și se opri. Știi că nu putem fi niciodată prieteni.

— Se vede că nu putem, strânse el din dinți. Și e vina ta sau a mea?

Isobel simțea că i se aprinde fața.

— Nu e vina nimănui, spuse ea simțindu-se, fără să vrea, rușinată. Pur și simplu nu, nu se poate.

— Fiindcă mama a spus ce a spus?

— Nu. Eu... mă rog, da. Poate că...

— Sau din cauză că azi-noapte s-au întâmplat niște lucruri?

Isobel înghiți în sec.

— Nu s-a întâmplat nimic azi-noapte, spuse ea jucându-se cu un prosop de bucătărie Noi... tu... eu am fost dusă de val. Rafe se strâmbă.

— Și mai departe nu poți ajunge, nu?

— Rafe...

— A, ți-ai amintit cum mă cheamă.

— Cum aș fi putut să uit? murmură ea neliniștită și înainte ca el să poată profita de ocazie, continuă repede:

— Cât despre Cory...

— Ce te-a făcut să crezi că aș avea o iubită? întrebarea o luă pe neașteptate și câteva clipe se uită la el fără să spună nimic.

— Păi... ce importanță are?

— Are pentru mine. Rafe se juca cu catarama curelei care îi alunecase ușor mai jos de mijloc. Văzând că ea nu vorbea, îi zise:

— Spune ceva. Isobel își mușcă buzele, dându-și seama că ochii îi rămăseseră pe degetele lui care se jucau cu catarama, lungi, senzuale,

atrăgându-i atenția asupra pantalonilor strânși pe picior.

— Cory... Cory spunea de o anume Grace, spuse ea în cele din urmă, nefiind dispusă să admită că devenise curioasă din clipa când el pomenise acest nume în fața mamei lui. Cine e Grace?

— Grace? făcu el impasibil. Păi, să-mi aduc aminte. Se mută de pe un picior pe altul și, în această mișcare, conștient sau inconștient, micșoră distanța dintre ei.

— O cheamă Grace Calder și e nepoata lui sir Malcom Calder. Sir Malcom este, era un vechi prieten al tatălui meu. Și mai mult nu cred că știu despre ea, zise el dându-și părul pe spate gânditor, încruntându-se. Evident, își bătea joc și fiindcă acum era doar la un pas de ea, Isobel se feri să mai vorbească prea tare:

— Dacă așa spui tu...

— Nu mă crezi? zise el întinzând o mână spre o șuviță mătăsoasă aurie, așezându-i-o după ureche. Isobel, Isobel, ce mă fac eu cu tine? Isobel spuse, cu răsuflarea întretăiată.

— N-am zis că nu te cred.

— Nu, eu am spus.

— Știi ce vreau să spun, zise ea lipindu-se mai tare de uscător. Sunt sigură că știi exact ce vreau să spun. Se uită la ea cu o intensitate bruscă în priviri.

— Poate că de data asta știu. Tăcu o clipă, iar mâna îi alunecă pe lângă ureche mângându-i obrazul până la linia fremătătoare a gâtului și pieptului. Degetele atinseră ușor unul din sâni într-o intimitate ce părea neintenționată, apoi mâna se retrase.

— Problema e, ce aștepti tu de la mine să-ți spun?

— Nimic, zise ea înecată, simțindu-și gura uscată. Nu vreau... nu cred că ar mai trebui să spui nimic.

— Nu? spuse el cu privirea pe linia pieptului ei a cărei mișcare abia vizibilă o trăda. Ești sigură?

— Doamne! Cu un geamăt disperat, Isobel își coborî bărbia. Acum nu-l putea privi. Chiar faptul că se afla aici, că îi răsturna cu ușurință planurile, o făcea să-i fie teamă și știa, fără putință de tăgadă că el era conștient de vulnerabilitatea ei.

— Ce-i cu tine? Era prea aproape, iar ea nu avea unde să se retragă. Cu mâinile sprijinite de uscător, de-a o parte și de alta a ei, Rafe îi făcea orice încercare de îndepărtare imposibilă. Deși întrebarea lui era destul de nevinovată, Isobel nu știa cum s-o ia.

— Tu ești de vină, zise ea încordându-se mai tare, refuzând să-i accepte blândețea. Cred că, ar fi cazul să pleci.

— Nu asta vrei să spui, zise el, iar Isobel recunoscu în sinea ei, înspăimântată, că așa era, însă insistă:

— Ba da! Isobel se vedea încolțită și încerca să-și concentreze atenția asupra vârfului ghetei lui, care ieșea în evidență sub curbura puternică a piciorului lui.

— Spune-mi... spune-mi te rog când pot veni după Cory. Am să... chem un taxi. Clare... Clare spunea ceva de un anume domn... MacGregor...

— La naiba cu Clare, zise Rafe încet dar cu ciudă, cu o mână strecurându-i-se pe sub bărbie și ridicând-o cu blândețe. Te temi de mine, Isobel? Asta e? o întrebă el mângâindu-i cu degetul mare buza de jos, cu o mișcare plină de senzualitate. De cine ți-e teamă? De mine? De tine însăși? Acum urma s-o sărute din nou. Știa asta. În ochii lui apăruse privirea aceea, acea căldură pasionată care îi trimitea în sânge un val fierbinte, pulsându-i în tâmpile și coborând în stomac de unde se răspândea înspre coapse. Voia să se îndepărteze de el, însă el acum se aplecase asupra ei, iar corpul ei vibrând îi trăda excitarea adusă de apropierea trupului lui. Rafe își depărtase picioarele pentru a-și ține echilibrul și acum Isobel putea să îi simtă palpitația masculină lipită de corpul ei.

— Stai, nu-ți fie teamă de mine, șopti el, în timp ce îi umezea buzele. Și apoi, ca și cum nu mai putea rezista ispitei, îi zdrobi gura cu gura lui cuprinsă de o febră pasională. Avea buzele fierbinți și flămânde. Cu limba încerca să pună stăpânire pe ea, fără să găsească împotrivire. Atingerea umedă și catifelată găsea răspuns în simțurile ei gata să se supună invaziei mângâietoare. Era cu totul amețită și uimită și îmbătată, înecată în senzualitatea lui, dar imens de fericită.

Cu un geamăt neputincios, își trecu brațele pe după gâtul lui. Degetele i se împletiră în păr, de unde își dădu imediat seama ce voiseră să facă din clipa când îl văzuse prima oară. Părul lui Rafe era des și moale și plin de viață sub atingerea mâinilor ei îl simțea printre degete în timp ce îi mângâia pielea capului și îl trase mai tare înspre ea, deschizând mai tare gura pentru a-i accepta invazia senzuală.

Pentru câteva clipe lungi și pasionate, uită de toate promisiunile pe care și le făcuse și își dădu frâu liber instinctului. Nimeni, nici măcar Edward, n-o făcuse vreodată să simtă ceea ce simțea cu Rafe. Era ceva

magic. El, Edward, îi spunea întotdeauna că e o femeie prea sentimentală, îi zicea că e dulce, dar pasivă – ceea ce nu era adevărat. Rafe o excita într-un mod pe care nici nu-l visase, iar pentru vraja acestei nebunii era dispusă să își lase conștiința să alunece în vid.

Mai târziu avea să se îngrozească de propria nerușinare. Se întrebase dacă nu cumva Edward bănuise de ce era ea în stare și nu vrusese s-o lase să-și dea seama. Dar nu!

Dorințele lui Edward se potriveau cu firea lui, moderate, nepretențioase. Nu era el genul care să-și piardă controlul, să fie tentat să facă dragoste cu ea în bucătărie!

Dar când Rafe îi căutase lobul fin al urechii, prinzându-l între dinți, înainte de a coborî pe gât în jos, ea nu se împotrivi. Când îi desfăcu părul cu mișcări tandre, lăsându-l să alunece în toată splendoarea lui pe umeri, îl lăsă să facă ce voia. Era ceva extrem de senzual în atingerea buzelor lui de părul ei și respirația lui înăbușită de plăcere îi trimitea furnicături de-a lungul spinării.

Era prea amețită ca să mai poată face altceva decât să se lase în voia lui, iar când mâna lui i se strecură pe sub bluză scoase și ea un geamăt ușor. Voia să-i simtă atingerea. Voia să-l simtă mângâindu-i sânii dureroși și să-l lase să-i frământă cu palmele. Îl dorea. O. Doamne. Îl dorea într-adevăr, îl dorea mai mult, cu mult mai mult decât dorise vreodată pe cineva, însă, în cele din urmă, conștientizarea propriei vulnerabilități o readuse, la început cu împotrivire, cu picioarele pe pământ. Își dăduse seama că, dacă ea nu-l oprea, el singur nu avea de gând să se oprească. Avea acum senzația că se folosea de ea doar pentru a-și potoli vreo dorință disperată și, deși era flatată la gândul că el o dorea, se temea în adâncul sufletului că nu era de fapt așa.

Și, Dumnezeu! erau chiar în dreptul geamului de la bucătărie. Dacă venea cineva la ușa ei, nici n-avea cum să nu-i vadă. Chiar voia să-i distrugă reputația, folosind-o ca substitut pentru femeia pe care o iubea de fapt? Bârfele s-ar fi răspândit cu iuțeala fulgerului. Nu doar o străină, ci și o nerușinată pe deasupra.

Dar nu era așa, se gândi supărată, trecându-și o mână peste față. Și totuși, cu puloverul ridicat și cu sutienul descheiat, iar fusta mototolită în sus pe coapse, cine ar fi putut-o numi altfel? Așa că îl împinse cu mâinile strânse pumn, fiindcă măcar unul dintre ei trebuia să-și vină în fire și să reacționeze. Trebuia să-și dovedească sieși că femeia pe care o iubise Edward nu era această dezvățată cu ochii

sălbatici.

Ochii lui Rafe străluceau, umezi, și protestă vag văzându-se adus brusc la realitate. Ce ar fi făcut, se întrebă Isobel, dacă ea nu l-ar fi oprit? Chiar ar fi făcut dragoste acolo, sprijiniți atât de puțin elegant de uscătorul pentru vase? I se făcu pielea de găină, mai mult de repulsie față de propriile reacții decât față de ale lui. Sau poate ar fi urcat scările cu ea în brațe, spre dormitorul de sub streășină, acel dormitor virginal, pe care era sigura ca domnișoara McLeay nu-l întinase niciodată. Ideea de a împărți patul cu Rafe, patul pe care de-acum îl privea ca pe al ei personal, era pe atât de revoltătoare, pe cât de tulburătoare. Când murise Edward fusese convinsă că nu va mai vrea să împartă patul cu nimeni, niciodată. Chiar gândul că o putea face cu Rafe era o trădare a tot ce crezuse până atunci.

Acum se retrase de lângă el, își strânse părul la spate cât de cât, își trase puloverul și merse să închidă aragazul, unde apa fierbea în legea ei. Bothwell stătea pe pervazul exterior al ferestrei, iar Isobel se întrebă prostește ce-o fi gândind despre ei. Capul blănos arăta indignat și stropsit, așa că se întrebă dacă nu cumva stătuse acolo toată noaptea. Cel puțin, pisoiul nu putea să spună cuiva ce văzuse, se consolă ea în gând, deschizând ușa să-l lase să intre. Cât de dependent era de oameni, se gândi, mai mult decât oricare dintre noi.

— Conduci? În timp ce Isobel se întorsese înapoi să nu-l privească în față, Rafe se sprijinise de chiuveță. Spre deosebire de ea, el nu dădea atât de clar de înțeles ce făcuse cu câteva momente în urmă, iar dacă genele îi atârnavă mai greu decât de obicei și vorbele lui aveau o incoerență abia observabilă, Isobel se îndoia că altcineva și-ar fi dat seama ce era cu el.

— Dacă știi să conduc? îl îngână ea acum, asigurându-se că rămăsese o distanță între ei. Păi de ce vrei să știi?

— Să înțeleg că da? zise el liniștit, băgând o mână în buzunarul jachetei. Rafe se îndreptă de spate și, cum Isobel îi pândea orice mișcare, îi observă imediat ușoara undă de ironie care-i străbătu fața.

— Deci poți să folosești Shogūn-ul, nu? adăugă el, îndreptându-se către arcada de lemn. Lăsa pe una din multele măsuțe ale domnișoarei McLeay un set de chei.

— Îți sugerez să te întorci pe la șase jumătate.

— Să mă întorc? Isobel își dădu seama că vorbele ei păreau stupide, dar nu se putuse opri. Despre ce naiba vorbea?

— La castel, îi explică el netulburat, iar ochii îi erau acum pe atât de reci, pe cât fuseseră înainte de fierbinți. Poți să ne însoțești la cină. Știu că oricum, Cory s-ar bucura să te aibă lângă ea și poți s-o mai lași pe doamna Fuller să se odihnească. Isobel făcu ochii mari.

— În seara asta?

— Atât știi să spui? o repezi el. Nu, adăugă el pufnind nervos. Măine dimineață. N-am zis așa? Vii la cină, cum spuneam, îți petreci noaptea... Isobel înghiți.

— Asta nu se poate!

— De ce să nu se poată?

— Pentru că nu se poate. Lui Isobel nici nu-i venea să creadă că Rafe putea măcar să sugereze așa ceva. Se bâlbâi:

— Eu... mama ta...

— Mama mea n-are nimic de-a face cu asta, zise el pe un ton de gheață. Nu poți sta aici, adăugă el, dând din umeri. Prin urmare, asta e soluția cea mai potrivită.

Bineînțeles că nu era așa. Asta nici măcar nu se putea numi soluție și își dădu seama că, dacă n-ar fi fost atât de nerăbdătoare să-l vadă plecat, ar fi putut să i-o spună. Dar fusese într-adevăr nerăbdătoare, chiar plină de nervozitate din cauza prezenței lui acolo. Și îi fusese și teamă. Nu doar de puterea pe care o avea asupra ei, ci de propria ei slăbiciune. Chiar și atunci, purtând acea discuție ciudată, se simțise din nou în pericol.

Faptul că se grăbise să-și aranjeze hainele pe ea nu-i ajutase la nimic. Pieptul o durea iar lâna moale a puloverului o irita. Oare el știuse asta? se întrebă. Își dăduse oare seama cât era de încordată? Se simțise de parcă i se jupuisese pielea, iar carnea moale de dedesubt era cumva pedepsită.

Când îl văzuse ieșind în sfârșit din casă, începuse să tremure atât de tare încât nici nu conștientizase faptul că pe masă rămăseseră cheile lăsate de el. Abia atunci își dădu seama ce însemnase de fapt întrebarea lui iar denumirea de Shogun căpăta înțeles imediat. Bineînțeles, înșfăcă atunci cheile și se duse după el dar era prea târziu și când îl văzu așezat pe bancheta din spate a Range Roverului înțelese că acesta fusese planul lui de la început.

Se simți prost când își dădu seama că Range Roverul avea un șofer. Se întrebă o clipă dacă nu cumva omul venise până la ușă fără să fie auzit. Dar apoi alungă repede acest gând. Rafe era contele de

Invercaldy. Nimeni, cu atât mai puțin șoferul, nu și-ar fi permis să-și ia asemenea libertăți. Pe lângă aceasta, mașina fusese parcată pe stradă mai la vale. Așteptase răbdător, se gândi ea mai liniștită dar cu oarecare sarcasm, dispus să stea acolo oricât ar fi avut stăpânul lui chef să-l lase să aștepte.

Ceea ce însemna că mașina mai mică îi era la dispoziție toată ziua. Nu că ar fi avut intenția să o folosească. Nu la început, în orice caz. Abia când ajunse la clinică, pe jos, iar doctorul Webster insistă să îi lase ziua liberă, își dădu seama de avantaje.

Doamna Webster nu se arătă încântată de decizia soțului ei. Fiindcă trebuise să-i țină locul Stellei Fuller în absența acesteia, nu era prea înțelegătoare.

— Cum ai putut să o lași pe Cory să se plimbe de capul ei pe domeniu și să creeze asemenea probleme? întrebă ea supărată. Poate Clare a făcut o greșală când ți-a propus slujba. Un copil ca al tău e obișnuit se vede, cu străzile orașului. Pericolele de acolo sunt și ele serioase, nu mă îndoiesc, dar măcar nu afectează lumea din jur.

Care lume din jur, vru să întrebe Isobel, dar apoi înțelese. Contesa Dowager nu era singura care se opunea oricărei relații între ea și Rafe. Ar fi vrut să le poată spune că nu ea fusese cea care dusesse mai departe acea legătură începută aproape întâmplător între ea și Rafe. Dar în acel moment avea alte lucruri mai presante pe cap întâi trebuia să-i dea telefon doamnei Jacobson. Apoi, va merge până la Strathmoor. Era și ea o dată liberă și se hotărî să îi cumpere lui Cory mâncărurile preferate de la magazinul universal, acum, că avea ocazia. Cum era de așteptat, doamna Jacobson primi vestea accidentului lui Cory chiar cu mai puțină înțelegere decât oricine. Nici măcar faptul că nepoata ei era acum în îngrijire la castelul Invercaldy nu o mai îmbuna. Nu avu niciun scrupul în a o învinui pe Isobel pentru ce se întâmplase și cu toate asigurările pe care și le dădu aceasta, rămase convinsă că fata era pe patul de moarte.

— Mâine ajung acolo, o anunță ea, iar Isobel nici nu avu curajul să se gândească la posibilele consecințe ale unei astfel de vizite. În ultimele trei săptămâni ajunsese, de altfel, la concluzia că erau și lucruri mai rele decât protecția exagerată a doamnei Jacobson. Iar acum își dorea chiar o protecție împotriva insistențelor lui Rafe.

Totuși, reuși să o facă să-și amâne vizita pentru altă zi. Până ce nu primea asigurarea doctorului Webster în privința lui Cory, nu putea

fi sigură că fata ei putea fi adusă acasă chiar a doua zi. Și până nu venea, îi spusese ea bătrânei doamne, nu era frumos din partea lor să pretindă contelui și familiei lui să găzduiască un val de vizitatori în castel.

Bineînțeles, doamna Jacobson îi obiectase cum că bunica lui Cory nu era „un val de vizitatori”, dar înțelesese logica din argumentele ei.

— Vezi doar să faci tot posibilul să ai grijă de ea cum trebuie și să te asiguri că-i pe mâini bune, spuse ea în cele din urmă. Cory nu e un copil oarecare. E nepoata mea.

Isobel se îndoia că asta spunea mare lucru mamei lui Rafe sau Websterilor, însă perspectiva serii care urma o făcu să-și îndrepte gândurile pe alt făgaș. Orice ar fi zis Rafe, ea nu putea crede că familia Lindsay o va primi cu brațele deschise la masa lor. Era doar una din provocările lui Rafe, iar ea era din nou pusă în situația de a deveni țapul ispășitor. Cu toată hotărârea de a nu se mai întoarce la castel, Isobel se trezi din nou acolo la șase și jumătate. Parcă Shogün-ul la intrare, neștiind unde să-l pună în altă parte, apoi răsuflă oarecum ușurată când o văzu pe doamna Fielding ieșindu-i în întâmpinare.

— Fata dumneavoastră vă așteaptă, doamnă Jacobson, spuse ea politicos, iar Isobel ghici că primise ordin să se asigure că venirea ei acolo nu deranja treburile casei. Lăsați mașina unde este, mai spuse menajera. Lucas sau altcineva o să vină să o ducă la garaj mai târziu. Și, ca și data trecută, Isobel nu văzu pe nimeni în drum spre camera lui Cory. Holurile erau întunecate, iar lămpile aruncau doar o lumină palidă, cu umbre lungi pe pereții înalți. Tot pe pereți atârnavă portrete sumbre ale generațiilor de mult apuse, iar Isobel simți că încep să o doară ochii în timp ce o urma pe doamna Fielding pe coridor. Chiar faptul că picturile acelor scoțieni în costume de epocă îi aminteau cumva de Rafe îi crea un sentiment de disconfort. Figurile nemișcate aveau o răceală neprietenosă și nu aveau căldura aceea pe care o simțea în caracterul lui. Cory o aștepta, așa cum îi spusese și camerista și, în timp ce mânca dintr-o friptură de vită în sânge, din care Isobel văzu că fata ei se înfrupta cu mare poftă, aceasta îi spuse că de fapt și ea ar fi bucuroasă să meargă acasă. Fusesse, după câte se părea, o zi lungă pentru ea, iar Cory se plictisea de obicei repede când nu avea ceva de făcut. Îl văzuse și pe Rafe, îi spuse ea, ceea ce îi dădu mamei un frison de neliniște, însă în afară de el n-o mai vizitase nimeni, cu

excepția asistentei și servitoarei.

— Aici n-au televizoare în dormitoare, mai spuse, după ce o cameristă luă tava de pe măsuță. Poți să-ți închipui așa ceva? Cu toți banii lor și nu au niciun teletizor! Isobel nu putu să nu zâmbească.

— Nu toată lumea e dispusă să-și petreacă timpul liber cu ochii într-o cutie, zise ea. Mai sunt și altele pe lumea asta.

— A, da. Sigur, se strâmbă Cory. Reviste, presupun. Doamna Fielding mi-a adus niște reviste, dar și alea erau așa de politicoase! Toate despre cai, câini și pești! Mă gândeam și eu că au „Vogue” sau „Tatler”. Sau chestii de-astea.

— Probabil că au, zise Isobel morocănoasă, ghicind că mama lui Rafe n-ar fi fost pentru nimic în lume dispusă să-i alunge plictiseala lui Cory cu reviste de-ale ei. Oricum, mâine te iau acasă. Și poimâine vine bunica în vizită.

— Chiar? sări Cory în sus de bucurie, iar Isobel fu nevoită să recunoască în sinea ei că, în ce o privea pe fiica ei, venirea mamei lui Edward însemna dulciuri și cadouri și un aliat atunci când era certată.

— Și cât stă? întrebă Cory.

— Păi... nu prea știu, zise Isobel gândindu-se că ar fi vrut și ea să știe. Vedem noi.

După o clipă de tăcere, zise:

— Acum, vrei să-mi spui și mie de ce nu te-ai dus ieri la școală?

— Pentru că nu m-am dus, dădu Cory din umeri și apoi continuă, pe un ton răutăcios. Dar văd că te-ai gătit în seara asta. Mergi undeva?

Isobel oftă. Chiar se întrebasese cât timp îi va lua lui Cory până să observe că era îmbrăcată mai special. Rochia neagră de catifea croită strâns pe corp era destul de simplă, dar mânecile lungi o avantajau, iar faptul că era scurtă îi puneă în evidență picioarele.

— Sunt, adică am fost, invitată să iau cina cu... contele și familia lui, recunosc ea încet. Acum spune-mi, de ce nu erai la școală, în loc să te aventurezi singură cu barca pe lac?

— Ești invitată la cină aici?! strigă Cory cu o uimire neprefăcută și, deși Isobel știa că se eschiva din nou să-i răspundă la întrebare, nu putea s-o învinovățească pe fată că avea aceeași reacție pe care o avea și ea în sinea ei.

— Da, spuse ea controlând cu mâna să vadă dacă părul îi stătea prins bine. Îl împletise și îl strânsese într-un coc pentru seara asta. Era

o pieptănătură mai sofisticată decât cea pe care și-o făcea de obicei și spera ca asta să-i dea încredere în ea.

— Păi m-a invitat contele, zise ea. Nu ți-a spus?

— Nu, răspunse Cory cu o tresărire. Deci de asta și-a băgat nasul pe-aici miorlăita aia de Grace!

— Grace? înghiți Isobel în sec. Vreau să zic, domnișoara Calder?

— Da o știi?

— Știu... despre ea, admise Isobel nu prea încântată. Nu voia să-și dezvăluie sentimentele, dar nu se abținu să nu întrebe:

— Și ce-a vrut?

— Păi, una, alta... Isobel se gândi că fata ei își intra iar în piele. În ochii ei se ghicea acum un interes speculativ

— De fapt a întreb de tine. Habar n-am de ce. Isobel își umezi buzele, nervoasă.

— Adică despre ce... ce anume despre mine?

— Unde locuiești, dacă ești căsătorită, câți ani ai, dădu Cory din umeri. I-am spus că Rafe e prieten cu noi. Și e, nu? Altfel de ce te-ar fi invitat la cină? Chiar, de ce?

Isobel și-ar fi dorit să aibă răspunsul la întrebarea asta.

— Cred că pur și simplu i-a părut rău pentru mine, zise ea în cele din urmă, întrebându-se dacă nu cumva chiar acesta era adevărul...

CAPITOLUL 11

Rafe stătea în fereastră deschisă, lăsând aerul rece al serii să-i mai aline durerea de cap. Nu băuse, mai bine zis nu mai mult decât ceilalți. Un whisky înainte de cină, două pahare de vin la masă și un brandy după, toate acestea nu erau de ajuns pentru a-i provocareo indispoziție. Cândva, poate, ar fi fost, dar în ultimii ani devenise chiar renumit prin faptul că putea să bea singur o sticlă de whisky, iar ce mai sorbise ici și colo în seara asta nu se apropia nici pe departe de acest record.

De fapt, nici nu simțise nevoia să bea. Faptul că avusese de furcă cu Grace și cu mama lui îi dăduse o ocupație îndeajuns de solicitantă și, deși Isobel făcuse tot ce putuse să arate că se simte bine, el știuse însă că nu era așa.

Și acesta era de fapt cauza pentru care îl dureau capul. Oricâte scuze ar fi căutat să-și găsească, oricât își spunea că înflăcărarea pentru această Jacobson nu era decât un foc de paie, ceea ce simțea îi

spunea altceva.

Problema mai gravă era că o dorea. Chiar și acum, stând aici, cu un vânt rece bătându-i în față, o dorea. Doar gândindu-se la corpul ei cald și învăluitor, la părul de mătase care îi cădea până aproape de șolduri, simțea o durere vagă în abdomen. Atinsese părul acela, îl răsucise pe degete, îl umezise cu buzele și își închipuia cum ar arăta răsfirat pe o pernă. Și nu pe orice pernă, își zise încordat, iar trupul i se cutremură fără voia lui. Pe perna lui, în patul lui. Da, o voia acolo, goală, lângă el. Simți o contracție involuntară și nedorită, așa că se văzu nevoit să-și dea drumul la curea. Își scosese înainte și jacheta, iar acum se descheie și la primul nasture de la cămașă, își mai reveni puțin, iar pe față îi apărură o strămbătură, dându-și seama ce i se întâmpla. Cel puțin nu mai era nimeni în jur, ca martor al frustrării lui. Ce naiba era cu el? Nu mai simțise niciodată așa, nici măcar când se căsătorise cu Sarah. Oricum, el știuse întotdeauna că relația lor era mai mult cerebrală decât fizică și, deși dusesese o viață nu prea cuminte înainte de căsătorie, fusese convins că ce trăise lângă Sarah îi era de ajuns.

În plus, chiar simpla idee că Sarah i-ar fi permis atâtea câte îi permisesse Isobel în ziua aceea, în bucătăria ei, era o absurditate. Ar fi fost o insultă adusă sensibilității ei. Fusese o doamnă în adevăratul sens al cuvântului. Dacă s-ar fi purtat cu ea așa cum se purtase cu Isobel, s-ar fi simțit jignită, umilită. Orice fel de senzualitate o făcea să se simtă penibil, așa că el se învățase repede să nu-și arate adevăratele porniri.

Dar o iubise, își spuse încăpățânat. La naiba, o mai iubea și acum. Se lăsa condus de partea întunecată a caracterului lui, îngăduia unei pure atracții fizice să îi înăbușe sentimentele cele mai delicate.

Supărat, închise fereastra în fața întunericului de afară și începu să meargă cu pași lenți prin cameră. Se purta ca un adolescent căruia i s-au aprins urechile, se gândi în ciudat.

Nu se gândea decât cum s-o aducă pe Isobel în pat. Dacă voia atât de mult o femeie, de ce nu mergea pur și simplu la Glasgow să-și găsească una?

Dar știa că nu l-ar fi satisfăcut o relație sexuală întâmplătoare. Era disperat să aibă o femeie, dar nu orice femeie. Fiindcă, dacă ar fi fost așa, Grace l-ar fi atras demult. De când plecase unchiul ei, făcuse tot posibilul să-i stârnească interesul. Bineînțeles, miza ei era mai mare,

dar nu avea nicio garanție că-i va merge.

Și totuși, după seara asta, chiar și ea trebuie să fi înțeles cum stăteau lucrurile, își spuse nemulțumit. Cel puțin mama lui își dăduse seama demult, era sigur de asta. De aceea insistase atât să o vadă pe Cory plecată de la castel și fusese atât de furioasă când aflase că Isobel va veni la cină.

— Să știi că vorbesc serios când spun că trebuie să-ți vii în fire. Rafael ăi strigase ea, tremurul ușor din voce trădându-i enervarea extremă. Nu-i de ajuns că Webster și asistenta lui vin și pleacă la orice oră din zi și din noapte? Trebuie să o distrăm și pe maică-sa? E chiar nevoie să-ți amintesc, Rafe, că aceasta e totuși casa mea?

— Și a mea, dacă nu mă înșel, îi răspunsese el pe un ton neutru, conștient că la replica asta mama lui dăduse puțin înapoi. De ce n-aș putea să invit și eu o musafiră dacă am chef? Mai schimbăm puțin rolurile, că până acum te-ai tot ocupat tu de aceasta pentru mine!

— Dacă ar fi o musafiră cum trebuie aș fi foarte de acord, îi replicase lady Invercaldy. Da, crezi că nu-mi dau seama ce-i în capul tău, Rafe? E modul tău de a te răzbuna pe mine că am invitat-o pe Grace să mai stea câteva zile, nu-i așa? Foarte bine, dacă aceasta te deranjează, am s-o rog să plece.

— Grace nu e problema mea, îi aruncase Rafe la rândul lui. Dacă ar fi măcar atât de simple lucrurile, se gândi acum. Ar fi vrut să-i poată spune cineva ce anume avea Isobel Jacobson de-l făcea să-și piardă mințile în felul acesta.

— Ei bine, ești cu totul iresponsabil, declarase mama lui în cele din urmă. Și, orice ai spune, știu că am dreptate. Nu pot să cred că te interesează într-adevăr doamna Jacobson. O folosești doar ca pe o armă împotriva mea.

Rafe oftă, golindu-și plămânii și rămânând o clipă așa. Probabil că avea dreptate mama lui, se apostrofă el. Luă fotografia fostei soții de pe măsuta de lângă pat, unde o ținea întotdeauna, și privi intens imaginea ei plină de blândețe. Interesul pentru Isobel nu era real, își dădu el asigurări. Era doar o aberație. Un inconvenient minor. Aceasta era singura femeie pe care o iubise vreodată. Și totuși”.

Bătaia la ușă îl opri brusc din meditație. Se uită în grabă la ceas și văzu că trecuse deja de unsprezece. La ora aceasta era într-adevăr neobișnuit să-l caute cineva.

Explicația posibilă a acestei bătai îl făcu să-i bată inima mai

repede. Cory, se gândi speriat. Trebuie că era Cory. La urma urmei starea ei putea să se și agraveze. Îi spusese doamnei Fielding să-l cheme dacă apare vreun motiv de îngrijorare. Puse fotografia înrămată la locul ei, traversă încăperea și deschise ușa cu un gest hotărât. Pentru o clipă îi trecu prin minte că poate era Isobel, însă, privindu-și cizmele înaintând pe covor, alungase gândul cu îndărătnicie. În primul rând nici nu știa unde e camera lui... Era Grace. Rafe strânse în mână clanța ușii, conștient că simțea o dezamăgire frustrantă, aproape nedorită. Orice și-ar fi impus să gândească, faptul că era altă femeie, și nu Isobel, invadându-i teritoriul, îl lăsă cu un sentiment de gol și de vulnerabilitate. Chiar distructiv, se gândi cu o strângere de inimă. Era aceasta o nouă strategie a mamei lui? Dacă da, atunci mai bine ar profita de ea.

Dar știa că nu o va face. Nu putea. Oricât de ispititoare ar fi fost ideea de a face invers de cum se aștepta mama lui, nu avea nici cea mai mică dorință să se culce cu Grace, condiționat sau necondiționat. În plus, își dădu seama din ce în ce mai supărat, mama lui nu era genul care să încurajeze asemenea purtări. Grace venise deci din propria inițiativă, îmbrăcată într-o rochie de satin negru. Dar de cum aceasta deschise gura, el își dădu seama că, indirect, tot mama lui era în spatele vizitei inopinate.

— A, Rafael exclamă Grace, privirea luminându-i-se la vederea lui, cu evidentă aviditate, înainte de a privi peste umărul lui în cameră. Speram să nu te fi culcat încă.

Se uită din nou la el și Rafe își dădu seama că nu se putea să nu fi observat că era pe jumătate dezbrăcat.

— Plec mâine dimineață, zise ea apoi, și voiam să-mi iau la revedere.

— La revedere? răsună ca un ecou vocea lui Rafe, mai întrebător decât intenționase. Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat și deruta îi era evidentă.

— Da, la revedere, răspunse Grace aproape în șoaptă cu o mână urmărindu-și provocatoare linia gâtului către deschizătura în V a rochiei. Acolo degetele zăboviră, în spațiul dintre sânii mici, apoi înfruntă privirea uimită a lui Rafe.

— Știu că uneori pleci foarte devreme, așa că mi-era teamă să nu te pierd mâine, zise ea. Rafe reuși să-și mascheze surprinderea spunând și el un adevăr în care credea doar pe jumătate.

— Cam bruscă hotărârea, nu? protestă el politicos. Credeam că nu te grăbești să te întorci la Glasgow.

— Păi, încep Grace în timp ce degetele începeau să alunece pe sub marginea rochiei, mă gândeam că te-ai bucura să mă vezi plecată. Elizabeth mi-a spus că ești cumva încurcat cu doamna Jacobson, iar eu nu vreau să-ți stau în cale. Vreau să spun că la început nu mi-a venit să cred. Adică, de când a murit Sarah, ai fost aproape inabordabil. Dar poate chiar ți-ar prii o legătură în momentul acesta. Și după seara aceasta... Rafe își încleștă maxilarul.

— Când ți-a spus mama că sunt, „încurcat” cu doamna Jacobson?

— Ce contează? zise Grace privind din nou peste umărul lui în cameră, pentru ca apoi să revină pe fața lui întunecată. Ochii ei spuneau mai mult decât insinuarea din voce.

— De ce nu mă inviți înăuntru, schimbă ea deodată tonul, să discutăm acolo? Pe coridor e cam rece și, după cum vezi, rochia mea e cam subțire.

Rafe o privi enervat și apoi ochii lui percepură o altă mișcare. Mai era cineva acolo, la capătul coridorului. La început o suspectă pe mama lui care, la urma urmei, putea să fi venit să vadă dacă el se prinsese în momeala pe care o aruncase mai devreme. Persoana se trase imediat înapoi, de cum își dădu seama că a fost observată.

— Ce naiba...? Cu o înjurătură, Rafe o dădu într-o parte pe Grace și o luă într-acolo pe coridor. Devenea tot mai convins că era mama lui și aceasta îl înfuria groaznic. Cum îndrăznise, în primul rând, să discute cu Grace despre ce făcea sau ce nu făcea el? Cum îndrăznise să-l acuze de iresponsabilitate și apoi să insinueze că interesul lui pentru Isobel era trecător și în același timp sordid? Faptul că el însuși făcuse o deducție similară înainte, nu-i veni acum în minte. Modul cum încercase să privească atracția lui pentru Isobel era lăsat în urmă în mintea lui, așa cum era în momentul acesta și femeia rămasă în ușa camerei. Era furios și îi era ciudă, astfel că abia aștepta acum să spună tot ce avea pe suflet, chiar dacă ar fi însemnat s-o jignească pe mama lui.

Dar când ajunse la capătul coridorului, contesa nu era acolo. Umbra care se grăbi în direcție opusă la vederea lui era de fapt chiar a lui Isobel și nu îi fu greu să-și dea acum seama că ea și nu mama lui o văzuse pe Grace în fața camerei sale.

Avu o reacție rapidă și fără ezitare. În ciuda eforturilor de a se

convinge că Isobel nu însemna nimic pentru el, că efectul pe care prezența ei îl avea asupra simțurilor lui era fizic și nimic mai mult, la vederea panicii de pe fața ei i se tăiară picioarele. Putea să-și dea seama ce-și închipuia ea acum, după ce o zărise pe Grace, aproape dezbrăcată, așa că nu se putu opri și o strigă pe nume.

Isobel se opri, însă din felul în care-și ținea spatele puțin aplecat când își întoarse capul către el, își dădu seama că nu era bucuroasă că trebuia s-o facă. Pe fața ei se citea faptul că se simțea umilită și supărată și, deși făcea un efort să pară sigură pe ea, privirea îi era absentă și dezorientată.

— Mă căutai? Întrebarea lui Rafe nu era adresată prea blând, așa că își dădu seama că nu va primi răspunsul așteptat.

— Eu... cred că am luat-o pe un coridor greșit, murmură ea prea puțin convinsă, încetinindu-și pașii cam fără voia ei. Rafe o admiră pentru hotărârea cu care voia să-l contrazică.

— Am fost doar să văd cum îi este lui Cory, spuse ea umezindu-și buzele. A adormit.

— A adormit? zise Rafe încercând să recâștige terenul pierdut. N-ar fi trebuit să fii și tu în pat? Credeam că dormi.

— Da, zise Isobel puțin tristă. Sunt sigură că așa credeai. Rafe aruncă o privire în spate. Și apoi, liniștindu-se la gândul că Gracenu-i putea auzi, spuse ceva de care se miră și el.

— De ce nu vii să vezi unde dorm eu? Iar răspunsul lui Isobel veni prompt, cum era de așteptat.

— Nu cred că vreau.

— De ce nu?

— De ce nu? îl îngână ea și el își închipui că își căuta cuvintele. Păi... nu crezi că o vizitatoare e de-ajuns?

— N-am chemat-o eu pe Grace încoace, îi răspunse el încet. Iar când Isobel ridică neîncrezătoare din sprâncene, se simți ușor iritat de faptul că trebuia să ia o poziție defensivă față de ea.

— Să știi că e adevărat ce-ți spun, zise el cu insistență în glas, spunându-și că n-avea de fapt niciun rost, însă neputând să se oprească. Doamne, Isobel, îți închipui că ar fi rămas în ușă dacă eu aveam nevoie de compania ei? A apărut doar cu vreo două minute înainte de a-ți... rătăci tu drumul. Ironia din vocea lui era clară.

— Aceasta e adevărul, încheie el. Isobel privi în direcția celeilalte femei cu ochi cercetători, ca și cum dintr-acolo putea să vină

o lămurire asupra spuselor lui Rafe.

— Mă rog, zise ea neconvinsă, e posibil.

— Mulțumesc, zise el zeflemitor.

— Dar... spuse ea cu privirea oprindu-se asupra curelei desfăcute și Rafe se întrebă cum de ochii ei aveau un efect atât de înnebunitor. Trebuie să recunoști că am motive să mă îndoiesc.

— Tocmai mă pregăteam să mă culc, zise Rafe exasperat nu atât de minciunile pe care se vedea nevoit să le spună, cât de faptul că ea nu-l credea. Trebuie să vorbim, continuă el, coborând vocea. Te rog. Isobel îl privi neliniștită.

— Nu acum.

— De ce nu acum?

— Domnișoara Calder...

— S-o ia naiba pe domnișoara Calder! îi răspunse Rafe repezit și o prinse pe Isobel de încheietura mâinii. Isobel...

— A, pe mine să mă scuzați! exclamă Grace sarcastic pe un ton care nu-i putea ascunde furia. Tânăra se opri lângă ei. Fără ca Isobel și Rafe: să-și dea seama, se îndreptase spre ei din capătul holului, iar Rafe își dădu imediat seama că ar fi trebuit să aștepte să o vadă plecată înainte de a-și da frâu liber sentimentelor.

— Bine, ne vedem mai încolo, dragă, zise Grace, luându-și o poziție în care rochia neagră îi dezvelea un umăr. Văd că acum ai mâinile ocupate. Vezi, să fii cuminte, bine?

Privirea ei poposi asupra feței înroșite a rivalei sale, apoi merse mai departe pe culoar, iar Rafe știu înainte să o audă ce avea să spună Isobel.

— Eu trebuie să plec...

— De ce? Isobel ridică ochii în sus, exasperată.

— Știi de ce, îi spuse ea repede în timp ce Grace le arunca o ultimă privire disprețuitoare, înainte de a dispărea în camera ei. Aceasta... aceasta nu se cade.

— Nici ce s-a întâmplat azi dimineață nu se cădea în mod special, îi spuse el serios, luând o poziție defensivă care nu-l putea ajuta cu nimic. Isobel, continuă el mai repede, am nevoie de tine! Vorbesc sincer. Am nevoie de tine. Nu... nu-mi întoarce spatele acum. Măcar vino să bei cu mine un păhărel.

N-ar fi trebuit să-i cedeze. Știa aceasta. Dar, câtă vreme era vorba de el, se părea că nu era în stare să facă altceva. Și de ce? Pentru

că îl credea că avea nevoie de ea? Pentru că-i părea rău că-și pierduse soția și că avea atâtea griji și responsabilități? Nu!

Dacă era cinstită, trebuia să recunoască față de ea însăși că legătura ei cu Rafe Lindsay venea din nevoia ei în aceeași măsură ca din a lui. Oricât încerca să-și găsească scuze, nimic nu schimba faptul că evenimentele din seara aceasta se datorau mai mult slăbiciunii ei decât a lui.

Nu avusese intenția să cerceteze castelul. Nu voise decât să se întoarcă în camera ei și să încerce să doarmă. Nu că i-ar fi fost prea somn după cele două ore penibile petrecute în compania lui Grace și a mamei lui Rafe. Dar de acum aceasta trecuse și a doua oară probabil că nu va mai avea de suportat o astfel de experiență. Tot ce voise să facă fusese să verifice dacă totu-i în regulă cu fata ei și apoi să se retragă la culcare. Nici nu-i trecuse prin cap să se aventureze prin castel.

Sau îi trecuse? Trebuia să admită că se întrebasese pe unde era dormitorul lui Rafe. Camera în care o găzduiau pe ea era frumoasă și confortabilă își spusese, așa că era foarte normal să se întrebe cum putea să arate camera unui conte. Dar când ieșise din camera lui Cory, pașii i se îndreptaseră aproape fără voia ei în direcția opusă. De fapt făcuse câteva zeci de pași pe covorul moale al coridorului până să-și dea seama ce făcea. Și apoi, ei bine, tentația de a continua era prea mare, așa că doar momentul în care îi văzuse pe Rafe și Grace la ușă își dăduse seama unde o dusesse curiozitatea.

— Mi-e teamă că pot să-ți ofer doar o băutură locală spuse Rafe din spatele ei, iar ea se întoarse cu o privire puțin confuză ca să-l vadă întinzându-i un pahar mare fără picior.

— A, nu... nu beau whisky, protestă ea, însă el îi puse paharul în mână.

— Fă o excepție, spuse el liniștit ducând el însuși un pahar la gură și privind-o peste marginea lui. Îmi pare rău pentru seara aceasta, adăugă. N-a ieșit cum aș fi vrut.

— Nu, presupun că n-a ieșit zise Isobel mirosind suspicioasă paharul și gustând. De fapt a ieșit cum mă așteptam, mai zise ea strâmbându-se după ce înghițise băutura.

Rafe dădu din umeri.

— Dacă n-ar fi fost Grace acolo...

— Mama ta ar fi reacționat la fel, îl asigură Isobel sec Așa cum ar reacționa și dacă ar ști că sunt aici, acum. Se uită o clipă în jur la

încăperea decorată într-un mod surprinzător de spartan.

— Acesta-i dormitorul tău, nu? Chiar dacă suntem amândoi în brăcați, dacă mama ta ar... Rafe scoase un oftat...

— Ce-ar fi să luăm discuția de la început? spuneam că îmi pare rău pentru seara aceasta. Sincer. N-aș fi vrut să te simți prost. Voiam doar să te am lângă mine.

Isobel îi aruncă o privire suspicioasă:

— Și în compania a încă două persoane care din diverse motive, sau poate din același motiv, se corectă ea, nu mă pot înghiți?

— N-ar fi trebuit să fie așa, o privi Rafe puțin nervos. Azi dimineată...

— Mai bine să uităm ce-a fost azi dimineată, îl întrerupse Isobel scurt, luând apoi o gură prea mare de whisky și aproape înecându-se. Se îndepărtă și așeză paharul pe masă, pentru a nu-și mai da ocazia să facă încă o dată greșeala aceasta, apoi se întoarse spre el, hotărâtă.

— Nu crezi nici tu ce spui, îi zise Rafe punând și el paharul pe masă, iar această mișcare simplă, dar grăitoare, o făcu să înghețe.

— Ba cred, se grăbi ea să-l asigure, înainte de a-l lăsa să-i vină idei. Deși tu ai altă părere, eu nu sunt una din femeile acelea care, pentru că le-au murit bărbații, caută desperate atenția altora. Eu... pentru mine aspectul fizic al căsniciei noastre n-a fost... n-a fost niciodată atât de important.

— Te cred. Acceptarea lui laconică a contrazicerii ei o făcu să clipească, dar apoi, temându-se să nu-l audă făcând și vreo altă remarcă, se grăbi mai departe:

— Și... și nu mă interesează să am... să am relații cu tine. Rafe își micșoră ochii, iar felul cum se mărea astfel intensitatea privirii întunecate o făcu să dea înapoi.

— Ți-am cerut eu așa ceva? o întrebă el, iar vocea lui rece avea ceva amenințător.

Dacă-mi amintesc bine, te-am invitat aici la un pahar. Nimic mai mult. Nu ți se pare o propunere nevinovată? Isobel își frământa buzele într-o agitație tăcută. Apoi, fiindcă oricum nu avea prea mult de pierdut, exclamă.

— Nu-i adevărat și știi foarte bine! Nu m-ai chemat aici doar să bem un pahar. Știm amândoi, așa că de ce nu încetezi cu șaradele? Rafe ridică din sprâncene:

— Și atunci de ce ai acceptat invitația? zise el foarte calm iar

Isobel, dându-și deama că nu se gândise înainte de a vorbi, rămase fără replică. Încercă să recâștige terenul pierdut.

— Am... păi, fiindcă te-am crezut, la început, minți ea stânjenită și știind că el nu credea o iotă. Uite, mai bine aș pleca acum, până nu începem să spunem lucruri pe care nu le credem nici noi.

— Sau înainte de a face ceva necugetat, nu? zise Rafe liniștit, iar ea dădu repede din cap, oftând. Chiar dacă de fapt este ceea ce vrem amândoi? Isobel intră în panică.

— N-am spus aceasta.

— Nu?

— Nu, doar ți-am explicat. Am crezut că ai înțeles, zise ea ezitant.

— Ce să înțeleg? Simți că încep să-i ardă obrajii își mușcă buzele

— Păi... când ți-am spus că aspectul fizic al căsniciei mele cu Edward nu era... nu era important, ai spus că mă crezi.

— Și? Isobel clătină enervată din cap.

— Acum o faci înadins.

— Nu fac nimic înadins, spuse Rafe băgându-și mâinile în buzunare și uitându-se deliberat, se gândi Isobel, la modul precar în care erau încheiați pantalonii Te cred că relația ta cu fostul soț nu se baza prea mult pe aspectul fizic

— De ce? înghiți Isobel în sec. Poate vrei să spui că nu am destulă experiență?

— Ceva de genul acesta. Răspunsul lui o înfurie și se întrebă de ce. Ar fi trebuit să se aștepte la aceasta. Era, într-adevăr, lipsită de experiență, dacă se gândea bine. N-ar fi putut spune că avusese cu Edward o relație pasionată. Fuseseră în primul rând prieteni și abia pe planul doi iubiți. O situație care-i convenise foarte bine până acum

— Țin să te informez că eu și Edward am avut o căsnicie foarte fericită, îi spuse înțepată.

— Chiar așa?

— Da, spuse ea strângând din pumni. Și doar pentru că soția ta...

— Las-o pe Sarah în pace! În glasul lui era o amenințare clară, dar Isobel obosise să-i mai primească amenințările.

— Și de ce aș face-o? răspunse ea enervată. Și ea e moartă, îmi pare rău pentru ea, dar prefer să fiu acuzată că sunt frigidă decât excentrică! Iar pentru tine e o simplă scuză și o eschivare politicoasă, fiindcă de fapt e ceva care te depășește!

— Taci!

— A, spuse Isobel ridicând din sprâncene. Tu poți să râzi cât vrei de mine, dar eu nu...

— Am zis să taci! strigă el și înainte ca ea să se poată bucura de victorie, întinse brusc o mână și o apucă de încheietură, trăgând-o înspre el. Taci, repetă de data aceasta mai încet, apăsându-i buzele cu degete tremurătoare pe care apoi, cu un geamăt înăbușit, le înlocui cu buzele lui.

Isobel îl împinse instinctiv cu mâinile duse la pieptul lui însă doar pentru o clipă, căci mâinile nu mai voiau să reacționeze. Nu că ar fi avut vreun rost, se gândi ea obosită, n-ar fi reușit să-l îndepărteze. Forța ei nu se putea compara cu a lui, iar cuvintele ei, se vede, îl provocaseră într-atât încât acum nu mai era cale de întoarcere.

În plus, în timp ce gura lui furioasă o răscolea pe a ei, iar mâinile tremurânde îi desfăceau părul, nu mai simțea acea dorință încăpățânată de a-i rezista. Cu toată sinceritatea trebuia să recunoască acum că aceasta își dorise de când îl văzuse în fața ei la cină în seara aceea, când orice privire de-a lui îi trezise o senzație de sfârșeală în stomac. Încercase să nu se uite la el mai ales că mama lui și Grace le urmăreau orice mișcare. Dar foamea de el fusese o necesitate fizică, așa că nu fusese în stare să-și ferească mereu privirea de ochii lui aprinși. Iar acum acea foame fusese înlocuită cu o dorință pe care încerca să o potolească, dar oricât de strâns o îmbrățișa Rafe, simțea că tot nu e de ajuns, chiar dacă o mână a lui îi strângea mijlocul, lipindu-și trupul cald de al lui. Oricât se împleteau degetele lui în părul ei lung. Nu era destul, nu erau îndeajuns de aproape. Voia să-l simtă și mai aproape, fără bariera stânjenitoare a hainelor ce îi separau. Își trecu palmele peste pieptul lui, simțindu-i mușchii fremătători. Pe sub mătasea subțire a cămășii, pielea era ușor acoperită de fire moi, iar lui i se tăie respirația când îi simți degetele descheindu-i și descoperindu-i pielea umedă. Se desprinse ușor de buzele ei și scoase un sunet găfâit, sărutându-i gâtul fin și curba obrazului. Dar când ultimul nasture se descheie, astfel încât mâinile ei nu mai întâlneau obstacole, gura lui o căută din nou pe a ei, cu o disperată convingere că nu datora nimic gândurilor sale de remușcare, ci datora totul simțurilor arzânde. Pătrunse mai tare cu limba în gura ei, posesiv și posedat, iar răspunsul ei instinctiv fu întâmpinat cu un nou geamăt de plăcere.

Acum începură să se miște și mâinile lui, senzuale, mângâindu-i

curba spatelui, înainte de a o ridica și a o lipi de el. Prin acțiunea lui, Isobel ajunse să-l simtă palpitând de dorință, cald și instinctiv își coborî mâinile acolo unde, pe abdomen, cureau stătea gata desfăcută.

— Doamne! se înecă el, în timp ce simțea mâinile ei inocente provocându-i acea senzație amețitoare, care-l făcu să o dorească și mai tare. Se năpusti mai cu putere asupra corpului ei, iar gura lui o căută cu și mai multă senzualitate pe a ei, în timp ce mâna ei frământa spatelul și picioarele li se împleteau.

— Fir-ar să fie, Isobel, nu-ți dai seama ce îmi faci, murmură el când o simți frecându-se de piciorul lui și, uitându-se în ochii lui văzu că-i dispăruse răceala, înlocuită de întunecimea emoțiilor învălmășite pe care nici ea, nici el nu și le mai puteau ascunde

— Știi, spune-mi că știi, mai spuse el, privind-o cu un amestec de tristețe și frustrare. Dacă nu vrei să-ți fac și eu același lucru, mai bine ieși de aici. Acum!

— Dar aceasta vrei să fac? întrebă ea cu vocea întretăiată și răspunsul îl știa deja. Nu-i mai păsa ce-l provoca să facă. Nimic din ce trăise alături de Edward n-o pregătise pentru ce se întâmpla acum, pentru dorința plină de durere pe care o simțea în brațele lui Rafe, iar ideea de a-l lăsa aici și de a se întoarce singură în camera ei nici măcar nu mai merita luată în considerație.

— Știi ce vreau, zise acum Rafe, iar tremurul din vocea lui îi trăda pierderea stăpânirii de sine și, deși știa prea bine ce însemna aceasta, Isobel simți nevoia să-l împingă dincolo de limită.

— Vrei să fiu... Sarah? se aventură ea, dorind acea ultimă confirmare, iar el protestă încet înainte de a-și apropia din nou fața de a ei.

— Nu! mormăi el respirând repede. Sarah niciodată... niciodată n-a fost ca tine!

Și, cu un geamăt, o luă în brațe și se îndreptă cu ea spre pat...

CAPITOLUL 12

Rafe se trezi cu un simțământ ciudat de fericire Pentru câteva minute stătu așa, întins, bucurându-se de acea senzație și de neobișnuită limpezime a minții, însoțită de perfecta sănătate a trupului, fără să-și lase gândurile să îi întrerupă starea de beatitudine. Se simțea puțin înțepenit, poate, și avea o durere vagă în zona lombară, dar asta nu-l deranja. Îi era destul să știe că nu se gândise la fosta soție de cum deschisese ochii, iar soarele trimițându-și razele prin perdea

era acum o bucurie și nu o acuzare.

Însă, inevitabil, motivele pentru care la fereastră nu erau trase draperiile începură să-l frământă. Valetul le trăgea întotdeauna și, dacă acum erau date la o parte, înseamnă că fusese acolo să le tragă. Dar când? Și de ce? Și de ce nu acoperise fereastra înapoi cu ele? În ciuda senzației de amorțeală, își forță creierul să facă legăturile necesare.

Și deodată se luminează. Cam prea devreme pentru precara lui liniște sufletească. Deci tocmai stătuse la fereastră în seara trecută, înainte de a fi auzit-o pe Grace bătând la ușă. Și înainte de a-i întrerupe Isobel și de a o aduce cu el acolo... Atunci corpul i se încordă și se întoarce pe perne în partea cealaltă. Inima bătea să-i spargă pieptul, aproape cu durere, iar sângele îi năvălea în obraji. Se uită la locul gol de lângă el, fără să-i vină să creadă. Isobel, se gândi el întunecat. O adusese pe Isobel în patul lui. Clipi de câteva ori, în timp ce consternarea lăsa locul iritării. Acum oare unde era? Doamne, ce putuse să facă? Acum nu mai avea nicio speranță să se mai simtă relaxat ca acum câteva minute și, cu o înjurătură sălbatică, se ridică brusc din pat. Strânse din dinți, simțind o durere în șira spinării, ceea ce-l făcu să se miște mai cu atenție, și, dându-și seama că era gol pușcă, deschise dulapul pentru a-și lua halatul de casă. Nu însă înainte de a observa urmele de sânge de pe umeri, ca o acuzare, așa că se întoarce către oglinda înaltă să vadă dacă era într-adevăr rănit. Urmele roșiate îi readuseră în memorie unghiile lui Isobel mușcându-i carnea, zbuciumată, iar o clipă avu un sentiment straniu de mulțumire care îi aduse un zâmbet fugar pe buzele subțiri. Dar nu dură decât o fracțiune de secundă, fiindcă amintirea celor întâmplate în noaptea aceea nu putea să piară atât de ușor.

Închise ochii pentru un moment, dorindu-și să se poată gândi la altceva, dar creierul îi era prea limpede ca să se poată distrage de la ce-l frământa de fapt. Îi reveniră pe ecranul memoriei imagini vii înfățișându-l pe el și pe Isobel înlănțuiți și nu reuși să le alunge. Putea să se forțeze să nu le mai vadă, dar pasiunea acelor clipe îl stăpânea în continuare. Doamne! Deschise ochii, conștient că mâinile îi transpiraseră și îi tremurau ușor în timp ce își lega cordonul halatului. Asta îl supăra. Reușea să scape dintr-o închisoare, doar pentru a se arunca orbește în alta? Și cum putuse să facă una ca asta, cu Sarah privindu-l de pe noptieră? Luă fotografia, însă de data aceasta imaginea calmă a soției lui nu mai reuși să-l liniștească. Cu o vagă

senzație de disperare, aruncă fotografia într-un sertar, nesimțindu-se în stare acum s-o privească în ochi pe Sarah, neputând nici măcar să se confrunte cu el însuși.

Și totuși amintirea celor întâmplate în timpul nopții refuza să-i piară din minte. În ciuda sentimentului de vinovăție pentru trădarea memoriei lui Sarah, avea o teamă vagă de a n-o fi trădat și pe Isobel. Sigur, era o consolare să știe că ea era la fel de inovată de ce se întâmplase ca și el, dar oare era adevărat? Când o atinsese, nu doar în noaptea aceea, dar și cu săptămâni în urmă, știuse că ea era aproape inocentă în privința relațiilor sexuale. Da, fusese măritată și nu se considera mai neexperimentată decât alte femei măritate, dar se înșela. Orice se petrecuse între ea și soțul acela al ei, nu fusese vorba de pasiune. O iubise, probabil, iar ea cu siguranță crezuse că-l iubește. Poate chiar îl iubise, în felul ei, fu Rafe dispus să admită, deși nu preafizic din relația lor nu cunoscuse rac odată mipluurea la care ajunseseră unul în brațele într-adevăr. recunosc Rafe încântat. Și totuși aspectul pur fizic din relația lor nu cunoscuse niciodată împlinirea la care ajunseră unul în brațele altuia. Într-adevăr, recunosc Rafe vrând-nevrând, nici el nu mai cunoscuse asemenea satisfacție cu nimeni altcineva.

Dar fusese doar o satisfacție fizică își spuse, intrând nervos în baie. Și poate că acum îi acorda o importanță exagerată, fiindcă trecuse atât de mult timp de când nu mai făcuse dragoste cu o femeie. De când murise Sarah, acea parte a naturii lui umane păruse că murise odată cu ea și nimeni nu mai reușise să-i stârnească interesul. Se considerase amorțit inviolabil, până în după-amiaza când văzuse acea femeie cu trăsături rotunjite, dar destul de comune, așteptând în gara din Glasgow. Strânse din dinți. Nu era adevărat, își spuse, îi păruse rău pentru ea, atâta tot. Iar dorința de a o supăra pe mama lui îl determinase să nu mai raționeze. Faptul că îi făcuse plăcere să stea de vorbă cu ea, chiar să o zgândărească, admise el încordat nu avea de-a face cu iubirea, ci, dimpotrivă, cu dragostea fizică.

Se aplecă spre oglindă, examinându-și umbra de barbă crescută peste noapte cu mai multă grijă decât era nevoie, își simțea obrazul aspru la pipăit și continuă deliberat mișcarea palmei în încercarea de a uita cât de netedă era pielea lui Isobel. Fină și catifelată, își aminti el, încercarea masochistă de a se elibera de gândul la ea eșuând lamentabil. Fusese atât de caldă, fierbinte și prea-plină de pasiune,

înflorind la atingerea lui ca o floare în razele soarelui!

Își amintea fiecare detaliu din ce se întâmplase după ce o dusesese în pat, își amintea cum o așezase pe cuvertura de satin, de tremurul involuntar al corpului ei când îi desfăcuse rochia și când spatele ei atinsese răcoarea satinului. Își amintea cum își strecurase mâinile pe după gâtul lui, amânându-i lui Rafe efortul de a-i trage de pe brațe mânecile strâmte și, deși devenise mai nerăbdător când nu mai simțise gustul ei întrerupt de acele manevre necesare, buzele ei îl consolară imediat mângâindu-le pe ale lui și căutându-i vârful limbii, își aminti el cutremurându-se și cât de neînhibată îi păruse atunci. Bineînțeles, până la urmă reușise să-i tragă rochia în jos până la mijloc și, deși purta sutien, sânii erau plini, umflați și încordați, aproape că ieșeau din cupe. Își aminti cum nu mai reușea să desfacă încheietoarea de nerăbdare, ca apoi să simtă în mâinile tremurânde globurile grele. Apoi le cuprinsese cu gura pe fiecare în parte, sugând ca un copil din vârfurile rozalii. Doamne cât o dorise de tare. Chiar și fără curea, pantalonii erau mult prea strâmți pe el. Dar, când se trăsese înapoi să-și desfacă fermoarul, Isobel îi dăduse mâinile la o parte. Râzând provocatoare, îl descheiasă ea însăși, deschizându-i pantalonii cu grijă și luându-i sexul dureros cu mâinile mângâietoare

O făcuse atât de priceput, își aduse el aminte încordat și își simți respirația cum se accelerează iar, îi simțise mâinile atingându-l, blândă, fremătătoare, cu palme de expertă, înnebunise pur și simplu.

La dracu', strecură acum printre dinți. Se simțea excitat doar gândindu-se la tot ce făcuseră. Și la ea. Fusese atât de dulce, de plină de imaginație, gata să-i răspundă! Atât de dornică să-i facă lui plăcere. Cum ar fi putut el să ghicească ce minuni făcea modul ei nesofisticat de a face dragoste?

Dar până atunci nu avusese motive să-și bată capul cu un viitor nebulos și îndepărtat. Pentru prima oară în viață acum nu gândea, ci doar simțea, fără să vrea să aibă în vedere posibilele consecințe ale acțiunilor sale. O voia pe Isobel. Voia să facă parte din ea. Voia să se îngroape în carnea ei caldă și să-și potolească foamea dezlănțuită de ea. Își aminti cum îi dăduse rochia jos, apoi ciorapii, fără să-i pese ce făcea cu ele. Apoi își scosese propriile haine, le smulsese de pe el fără nici cea mai mică grijă să nu le rupă. Nevoia de a o avea în brațe, de a se întinde lângă ea pe pat, corp lângă corp, atingându-și pielea de a ei, fusese singurul lucru pe care-l avusese în minte. Îi păruse, doar în

acele clipe, se asigură el, că întreaga lui viață fusese numai un prolog al acestui moment. Și voia să-l prelungească, să-l simtă, să se scalde în perfecțiunea lui de netăgăduit. Și fusese într-adevăr perfecțiunea când îi simțise sâni striviți de pieptul lui, abdomenul ei moale fiind o pernă pentru coapsele lui vii în așteptare. Îi reveni în minte momentul în care ea își desfăcuse picioarele să-i facă lui mișcările mai ușoare, apoi scosese gemete de plăcere când venise cu totul asupra ei.

Bineînțeles, aceste clipe luxuriante nu duraseră mult. O dorea atât de tare, încât orice mișcare inocentă a ei îl aprindea mai tare. Chiar și așa, când se ridicase în coate să o privească nevoia de a îndulci mai mult momentul, de a-l face perfect și pentru ea, cum era pentru el, îl copleșise.

Cu tandrețe infinită, își folosisese buzele ca să-i traseze linia dinspre sâni spre abdomenul plat și apoi mai jos, către zona întunecată a firelor ondulate, până ce, cu degetele, începuse să-i exploreze feminitatea. Respirația ei întretăiată și mișcările bruște cu care îl prinsese ea de umeri îi arătaseră inocența în acest aspect al relației sexuale, apoi își aminti că îi trecuse prin minte că în această privință semăna cu fosta lui soție. Dar asta durase doar o fracțiune de secundă, își aminti el, conștient că modul cum răspundea Isobel degetelor și gurii lui era exact ce își dorise el. Gemetele ei de plăcere și încântare, felul în care-și arcuise spatele, îl prinsese de mână îl aduseseră la limita îndurării, însă când în cale din urmă își găsisese ușurarea în ea tandrețea acestor clipe făcuseră ca momentul să valoreze mai mult.

Cu toate acestea, nu putuse să nu observe vaga ei consternare când îl simțise copleșind-o. Fusese sigur că ea nu se gândise că îl poate avea atât de complet, iar faptul că-i făcuse dovada fusese o parte din plăcerea acelor clipe. Nu voise s-o facă să se gândească la fostul ei soț, dar nu-și putuse înfrâna sentimentul de mulțumire de sine și satisfacție când înțelesese că Edward niciodată nu-i inspirase astfel de reacții, iar faptul că o vedea agățându-se atât de strâns de el fusese mai mult decât își putuse imagina.

Se concentrase însă și, cu o oarecare hotărâre, se menținuse în limitele rațiunii și o lăsase cu grijă să se obișnuiască întâi cu el înainte de a face alte mișcări. În plus, puținele minute în care așteptase îi dăduseră timpul necesar să-și pună sub control emoțiile astfel că, atunci când trecuse la fapte, nu se mai comportase ca un licean care nu se poate ține în frâu. Oricum, prima dată nu fusese atât de relaxat cum

își plănuise.

După o prelungire a așteptării, emoțiile lui Isobel nu mai fuseseră nici ele controlate. Cu abandonarea ei totală, îi anihilase și lui reținerea, ducându-l până la punctul de unde nu mai există întoarcere.

Făcuseră dragoste înfometaji, fierbinte, pasionat, fiecare folosindu-se de celălalt fără limite și ajungând amândoi în punctul culminant într-un timp surprinzător de scurt. Atât de scurt de fapt, încât Rafe mai reuși să o ia apoi de la capăt, cu aceeași pasiune. Lucrul cel mai incredibil fusese că Isobel îi răspunsese atât de delicios tuturor cerințelor aproape din instinct, încât el își dăduse seama că ea nu mai avusese până atunci o asemenea experiență. Suspiciunile lui anterioare legate de lipsa ei de experiență nu erau nimic pe lângă felul cum ea ajunsese prima dată în punctul culminant. Sunetele pe care le scotea și modul convulsiv în care încerca să-și ascundă reacțiile îi dovediseră pe deplin că era o novice în ce privește plăcerile propriului corp. Nu mai era de mirare că nu voise să discute despre relațiile ei cu Edward. Acel bărbat trebuie că fusese total insensibil, nevăzând cât de dornică să răspundă era ea.

Iar el fusese prea sensibil își dădu acum seama, amintindu-și cât de furios fusese când ea îl acuzase pe el că nu avusese o căsnicie satisfăcătoare. Atunci fusese atât de enervat, de înciudat că ea putuse sugera așa ceva. Nu voise să se gândească la Sarah. Nici nu voise să-i audă numele pronunțat de Isobel. Considerase întotdeauna căsnicia lui ca pe ceva sacru. Și totuși acum se gândea dacă nu îl lovise cumva exact unde-l durea. Altfel de ce reacționase așa? Dar nu, se asigură el supărat, el și Sarah fuseseră foarte fericiți împreună. Fusese o fericire calmă, cu care puține cupluri se pot mândri. Dar, și exista un mare dar, recunosc el cu tristețe, este simpla mulțumire de ajuns într-un mariaj? În special la un bărbat și o femeie de vârsta lor. Mulțumirea nu era pentru cei în vârstă, pentru cei trecuți de flacăra și febra tinereții? Oare nu s-ar fi plictisit de Sarah, dacă nu l-ar fi incitat așteptarea copilului? Și dacă ea și copilul ar fi trăit, ar fi reușit să rămână mereu la fel de răbdător cu ea așa cum fusese până la moartea ei? Se încruntă, luând crema și frecându-și obrajii și bărbia cu ea. Era o prostie. Își lăsa imaginația să o ia înaintea rațiunii. Doar pentru că Isobel și cu el petrecuseră o noapte pasională instinctuală, acum își căuta scuze să-și justifice acțiunea. Doar ea nu fusese forțată să rămână. El nu o obligase în niciun fel și doar pentru că se dovedise mai inocentă decât își

imaginase el, nu era un motiv să se simtă vinovat pentru că o sedusese.

Nu, nu o sedusese, își spunea îndârjit, luând lama și începând să o manevreze nu prea atent. Nu putea să fie vorba de seducere la o femeie care fusese măritată mai mult de zece ani. Dacă ei îi părea rău de ceea ce se întâmplase, dacă de aceea dispăruse apoi, strecurându-se noaptea ca un hoț, atunci asta era problema ei, nu a lui. Nu-i plăcea să recunoască asta, dar poate că mama lui avusese dreptate. Poate că era timpul să-și găsească o nouă soție. Devenea de acum prea introspectiv. Fusese o vreme când nici nu și-ar fi făcut probleme în legătură cu o femeie cu care dormise o noapte, când abia o cunoștea. Nu putea să presupună că ea era îndrăgostită. Doar de la bun început, el făcuse toate avansurile. Oricum, examinându-și și tăieturile făcute din mânuirea neatentă a lamei pe obraz, mintea i se întorcea din nou la Isobel, întrebându-se de ce plecase. Își spuse că nu conta, că nu-i păsa, însă faptul rămânea același, plecarea ei îl zgândărea.

Asta îl făcea să se simtă prost, era ca și cum ei îi era rușine de ce făcuse. Doamne, știuse de la început că ea îi va aduce necazuri, din ziua când dăduse cu ochii de ea. Dar se gândise că nu pentru el ci pentru mama lui. Niciodată nu se gândise că pentru el. Când își făcuse dușul și se îmbrăcase, era deja opt și jumătate și se hotărâse să i se alăture mamei sale la micul dejun, în loc să-l mai cheme pe Cummins să-i aducă o tavă cu ceva de mâncare în biroul cu biblioteca. Perspectiva de a sta la masa cu Isobel știind amândoi ce trăiseră în acea noapte, ceea ce era încă o imagine vie în mintea lui, era și o provocare și o încercare. Și nu în ultimul rând pentru că voia să-și dovedească sie însuși că exagera importanța acelei nopți.

Dar când intrase într-una din camerele de zi, acolo unde familia își lua de obicei masa, o găsi doar pe cumnata lui. Clare își bea cafeaua, frunzărind ziarul de dimineață, iar aversiunea pe care o simțea de obicei pentru ea se atenuă din cauza îngrijorării provocate de lipsa Isobelei. Nu se putea să nu fi știut că o vor aștepta la micul dejun al familiei. Sau poate își lua masa de dimineață cu fata ei? Își dădu seama că nici nu se gândise măcar la Cory de când se trezise și n-o văzuse pe Isobel lângă el.

— Bună dimineață, spuse el scurt, observând că nici pe locul mamei sale nu stătuse nimeni și că Grace ori mâncase mai devreme, ori mâncase în pat. Văd că te-ai trezit devreme. Clare îi zâmbi formal și împături ziarul cu o precizie meticuloasă.

— Am venit cu tata, spuse ea în cele din urmă, iar Rafe se încruntă.

— Tata? o îngână el, expresia de pe fața lui oglindindu-i confuzia. Webster e la castel? Cory! S-a întâmplat ceva? se încruntă el mai tare.

— Bineînțeles că nu, răspunse Clare cu o urmă de iritare. După părerea mea, fata asta nu are nimic. Tot ce îi trebuie e puțină disciplină. Rafe strânse buzele.

— Mda. Am senzația, Clare, că nu ți-am cerut părerea, răspunse el sarcastic. Să înțeleg că tatăl tău își dă acum verdictul? Asta ar explica de ce nu e Isobel la masă, se gândi el cu ușurare

— A, l-a și dat deja, răspunse Clare aeriană, mai turnându-și cafea în ceașcă și întinzând cafetiera spre el. Vrei și tu? Mai e încă fierbinte.

— Nu, Rafe fără a căuta să fie politicos și apoi încercă să-și schimbe tonul cu unul mai civilizat. Isobel unde e? Clare duse ceașca la gură.

— S-a dus, zise simplu, dar cu o satisfacție evidentă. A plecat acum jumătate, de oră. Tata trebuia să meargă la un pacient la Dalbaig, așa că a trecut întâi pe aici. Rafe se uită la ea cu ochii mari.

— A plecat Isobel?! spuse el uimit, iar Clare dădu din cap.

— Cu tot cu fata ei. Tata a spus că de-acum e refăcută așa că nu mai avea niciun rost să stea. Au plecat cam după ora opt cum ziceam. Îmi închipui că Isobel a vrut să treacă întâi pe acasă înainte de a merge la clinică.

Rafe se îngrozi când își dădu seama de dezamăgirea cumplită care îl cuprinsese la primirea veștii. Se simțea pierdut, trădat, abandonat, sfâșiat de chinurile interioare ale amărăciunii și trădării. Dumnezeu, sigur știa că el va vrea s-o vadă în dimineața asta. Sigur își dăduse seama ce va simți el când nu o va mai găsi la castel. Măcar să fi putut sta de vorbă Sau poate prin asta voia să-i spună cât de puțin însemnase pentru ea noaptea ce trecuse?

— Pari... surprins, observă Clare, iar Rafe se întrebă dacă pe fața lui se citea deruta totală din sufletul lui

— Cum? întrebă el. Cum au plecat? Le-ai văzut când s-au dus? Clare îl privi cu o malițiozitate amuzată.

— Au luat Shogün-ul, răspunse ea. Parcă tu i-l împrumutasei lui Isobel, nu? adăugă ea nevinovată. De fapt, s-a dus și Lucas cu ele. Ca s-o

ajute pe Isobel, cu fata ei, și să aducă mașina înapoi. Rafe înjură, cu voce joasă, dar cu ciudă și, judecând după expresia de pe fața Clarei, știa exact ce era în sufletul lui. Se pare că îi plăcea să-l vadă așa tulburat și, după cât o ironizase el în trecut, n-o putea învinui prea mult pentru răutatea de acum față de el

— Da înțeleg, zise el atunci, revenindu-și oarecum și ieși din cameră cu destulă demnitate, se gândi el în timp ce închidea ușa.

— A, nu vrei ceva de mâncare? o auzi pe Clare strigând în urma lui și, deși tentația de a-și vărsa supărarea asupra ei era mare, Rafe își înăbuși pornirea.

CAPITOLUL 13

Isobel spăla farfuriile după micul dejun când auzi o bătaie la ușă.

Conștientă că sângele îi pulsa în urechi, semn că inima îi bătea nepermis de tare, stătu câteva clipe în cumpănă, știind că trebuie să răspundă și totuși disperată în dorința de a putea evita acest lucru.

Cory era încă în pat. Îi dusesese acolo micul dejun acum o jumătate de oră, spunându-i însă că dacă vrea poate să se și scoale. Casa era caldă și atmosfera plăcută și bănuia că fata ei prefera să-și petreacă ziua uitându-se la televizor decât zăcând în pat. Asta făcuse și ziua trecută, după fuga lor precipitată de la castel. Și până când Isobel găsea timp să meargă la Strathmoor și să stea de vorbă cu directorul școlii, nu avea de gând s-o trimită pe fată acolo. În plus, astăzi venea și bunica lui Cory. Doamna Jacobson va avea și ea, fără îndoială, câte ceva de zis.

Dar, oricum, nu putea să vină chiar așa de dimineață, se gândi Isobel uitându-se la ceasul de mână. Abia era ora opt și jumătate și știa din experiență că o singură persoană ar fi putut să vină la ora asta acolo. Trebuia să fie Rafe și, deși își petrecuse toată ziua trecută așteptând nerăbdătoare să-l vadă venind, el se pare că alesese calea cea mai puțin evidentă.

Trase aer în piept și se șterse pe mâini cu prosopul de bucătărie. Ei bine, tot aveau să se întâlnească odată și odată. Trebuia să fie bucuroasă că cel puțin Cory era încă în pat. Și așa îi va fi greu să-l privească în ochi, nu mai era nevoie și de curiozitatea înnăscută a lui Cory, pândindu-le orice mișcare.

Una peste alta, genunchii tot îi tremurau când se îndreptă spre ușă. Doamne, ce va face? Ce-i va spune? Ce-i spui unui bărbat care ți-a întors pe dos lumea ta stabilă și liniștită? El nu încercase să-i ascundă

faptul că atracția pentru ea era fizică și nimic mai mult. Bunule Dumnezeu, știuse la ce să se aștepte. Știuse de la început care fusese reacția lui la moartea soției. Cerule, tot ce se întâmplase fusese din cauză că ea îi pusese la îndoială calitatea relației cu Sarah. Așa că de ce nu-și ținuse gura? Doar nu era în firea ei să jignească, să apară ca un monstru. Știa asta. Dacă ar fi vrut într-adevăr, să scape de el, Rafe ar fi lăsat-o să plece.

Problema era că ea se arătase total neexperimentată în noaptea aceea. Neexperimentată în mai multe privințe recunosc ea, amintindu-și ignoranța ei în legătură cu nevoile propriului ei corp. Dar anii petrecuți cu Edward nu o pregătiseră pentru niciun fel de relație sexuală adevărată. Se gândise întotdeauna că avusese o căsnicie reușită și fusese într-adevăr, dar mai mult pentru că ea nu știuse ce ar fi trebuit să aștepte.

Crescută fără mamă, nici chiar discuțiile secrete de la școală nu îi lăsaseră o impresie prea puternică și, în multe privințe Edward nu făcuse decât să ia locul tatălui ei în ocaziile nu prea regulate când el căuta satisfacerea nevoilor fizice, o făcea repede și neimplicându-se emoțional, iar Isobel, în ignoranța ei, presupunea că era vorba de propriile lipsuri mai degrabă decât de neputința lui.

Și în plus, în anii aceia ai căsniciei, când ar fi putut să pună la îndoială acea convingere, o avusese pe Cory și asta îi fusese adevărata bucurie. Fusese, e drept, total nepregătită pentru a crește un copil și, cu ajutorul doamnei Jacobson, ajunsese să creadă că nici nu e în stare să se descurce. De aceea, ce s-a întâmplat acum două nopți fusese atât de zguduitor pentru ea, încât se grăbise să părăsească a doua zi castelul, înainte chiar ca Rafe să se trezească. Nu avusese nevoie de sugestiile insinuante ale Clarei că abuzase destul de ospitalitate. Ea însăși voise să plece cât mai repede. Voise să uite.

Își spusese că are nevoie de timp, să își pună ordine în gânduri, în sentimente, să-și revină înainte de a da din nou ochii cu Rafe. Ceea ce pentru el însemnase pur și simplu o descărcare senzorială, pentru că însemnase mult mai mult și trebuia să se gândească în liniște la ce i se întâmplase. Avea nevoie de timp; să fie singură cu ea însăși o vreme, astfel că atunci când îl va întâlni din nou să poată să-l privească în ochi și să-i vorbească. Câteva ore, se gândise în timp ce Clare aranja cu șoferul să o ducă acasă și să aducă mașina înapoi erau de ajuns. Câteva ore. Dar acum se vedea, douăzeci și patru de ore mai târziu, încă

incapabilă de a-i oferi o explicație coerentă pentru fuga ei de la castel.

Bineînțeles, se așteptase ca el să nu se împace cu ideea. Și se mira că îi luase atât de mult timp ca să protesteze și să o caute, Rafe nu era omul care să aibă prea multă răbdare, știa asta. Și îi va cere o explicație. Măcar de ar fi putut și ea să afișeze aceeași indiferență pe care Rafe o folosea ca pe un mod de apărare cu atâta ușurință.

— Dar n-ai de gând să deschizi ușa, mamă? Vocea lui Cory o readuse brusc pe Isobel pe pământ. În timp ce ea retrăia momentele fierbinți din noaptea petrecută în patul lui Rafe, Cory ieșise din patul ei și stătea acum lângă ea. Nu se îmbrăcase, era încă în cămașă de noapte. Dar ochii erau mari și străluceau de nerăbdare, iar Isobel se întrebă dacă nu cumva vizitatorul bătuse de mai multe ori în timp ce ea visa cu ochii deschiși.

— A, eu... îi zise Isobel mușcânau-și buzele, iar fața luă o figură îngrijorată.

— Ce-i cu tine? Întrebă ea mai mult curioasă, încruntând din sprâncene. Hei, nu cumva ai plâns?

— Nu! spuse Isobel acum indignată, dar când își trecu o mână pe obraz văzu că era umed. Mi-a intrat ceva în ochi, atâta tot, minți ea, îngrozită că o putea face cu atâta sânge rece. Ăă... de ce nu te duci înapoi în pat, scumpa mea? Oricine ar fi cred că nu vrei să te vadă în cămașă de noapte.

— Și de ce nu? dădu Cory din umeri, hotărâtă să nu se miște din loc. Probabil că e domnul Webster, a zis că vine în vreo două zile să mă vadă. Nu-ți amintești?

— A, a, da! zise Isobel cu vădită ușurare, și toată neliniștea îi dispăru ca prin farmec. Da, sigur, am și uitat. Se grăbi către ușă.

— Probabil că ai dreptate. zise ca Vai de mine sper că nu-și închipuie că l-am pus intenționat să aștepte

— Și de ce și-ar închipui? spuse Cory privind-o atent pe mama ei. Doar nu ți-e frică de el, mamă? Isobel îi aruncă peste umăr fetei sale o privire neliniștită și-apoi scoase lanțul și descuie ușa. Nu voia să se gândească acum la ce se referise Cory cu remarca asta obscură, dar când deschidea ușa toate îndoielile anterioare îi reveniră brusc.

— Îmi pare rău... începu ea, gata să-i ofere doctorului Webster o scuză politicoasă pentru că-l făcuse să piardă timp, dar văzu că își greșise socotelile. De cum apăsă pe clanță o mână puternică trase ușa în lături și în prag se ivi o femeie în vârstă, cu o statură masivă și

impunătoare, trăsături puțin masculinizate și părul negru împânzit de fire argintii. Păși fără să spună nimic peste prag și la vederea lui Cory, își desfăcu larg brațele și se îndreptă spre ea să o ia în brațe la pieptul generos, nu înainte de a arunca un comentariu mormăit la adresa femeilor neputincioase care nu-s în stare să fie mame

— Bunică! strigă încântată Cory, iar Isobel trebui să meargă să ridice valiza lăsată pe treapta de la intrare și să închidă ușa la de obicei, Ruth Jacobson se prefăcea că nu cunoaște regulile politetii și bunului simț. Pe de altă parte, Isobel o rugase să aștepte până azi, ceea ce femeia chiar făcuse, dar se vede că luase trenul din Fort Wiluam cu o zi în urmă, ca să poată ajunge aici cât putea de repede. Așa că era de mirare că nu ajunsese chiar la micul dejun, gândi Isobel enervată. Probabil că trebuia să-i fie recunoscătoare pentru asta.

— Ah, ce mă bucur că te văd, drăguța de tine, se miorlăia acum doamna Jacobson, ignorând-o total pe Isobel. Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, Cory. N-am zis eu că o să-i pară rău mamei tale că te-a adus într-un loc atât de pierdut în spațiu?

— Dar nu-i chiar așa de rău aici, protestă Cory, uitându-se peste umărul bunicii sale înspre mama ei cu o privire aproape defensivă. Și nu-i vina mamei că am căzut eu în lac!

— Ai căzut în lac! strigă doamna Jacobson strângând-o mai tare la piept. Doamne, îmi pierd întâi băiatul, unicul băiat, iar acum aud că nepoata mea aproape că a murit de șoc termic! Nici nu mă mir că n-a rămas din mine o umbră a celei care am fost! Cory se eliberă din brațele ei.

— Nu exagera, bunică, îi strigă ea râzând. O să încep să-mi fac probleme doar în ziua în care n-o să-ți mai placă să mănânci.

— Cory! Isobel se văzu nevoită să intervină și asta păru să-i amintească femeii că nu-și salutase nora, așa că se întoarse spre ea.

— Ei, nu contează, zise ea gesticulând larg Are dreptate Nu am slăbit niciun kilogram, dimpotrivă, mă tot îngraș. Când sunt îngrijorată mănânc, așa că am mâncat într-una de când ți-a venit ideea asta absurdă să-mi duci nepoata departe de casă și de familie. Isobel oftă.

— Asta e casa lui Cory acum, răspunse ea cu hotărâre, încercând să nu pună la inimă atitudinea soacrei sale. Și familia ei suntem amândouă, nu doar dumneata.

Ruth pufni pe nas, nervoasă:

— Poți să mai afirmi așa ceva, acum că era cât pe-aici să o

pierzi?

Isobel simți că începe să tremure.

— Nu s-a pierdut nimeni. Cory a avut un accident și cu asta gata! N-a fost vina mea.

Femeia făcu un gest de neîncredere

— Și ce s-a întâmplat de fapt? Cum a ajuns să cadă în apă? Întrebă ea, refuzând să folosească, cuvântul „lac” Tu unde erai când s-a întâmplat?

— La serviciu.

— La serviciu? zise doamna Jacobson întorcându-se iar către Cory și luând-o protector de după umeri. Și poți să-mi spui asta și să susții că nu-i vina ta?

— Da, zise Isobel privind-și fata cu neajutorare în ochi. Am... am crezut că era la școală.

— La școală!

— Da, bunică, așa e, zise Cory îndepărtându-se de ea din nou, dar de data asta cu o urmă de iritare pe față. Mama credea că sunt la școală, dar eu nu mă dusesem, zise ea plecându-și capul. Urăsc școala aia! E oribilă!

— Cory!! Isobel protestase mai mult din reflex, dar fără efect în fața privirii triumfătoare a doamnei Jacobson. Ca de obicei, mama lui Edward era fericită când putea să le învrăjbească pe cele două, iar faptul că lui Cory nu-i plăcea la Strathmoor era exact scânteia de care avea nevoie.

— Ar trebui să o lași să stea la mine, declară Ruth acum, trăgând-o pe Cory după ea și așezându-se amândouă pe sofa. Ar fi foarte mulțumită la școala Lady Eleanor. Asta voiam demult să-ți spun. Edward ar fi fost de aceeași părere. Și, zise ea strângând-o pe după umeri pe Cory, asta vrei și tu, scumpo, așa e?

Doar bătaia neașteptată la ușă împiedică discuția să devină ceartă în toată regula. Întreruperea îi dădu timp lui Isobel să adune argumente. Schimbul de replici cu mama lui Edward întotdeauna o puneă în dezavantaj, în primul rând fiindcă, spre deosebire de Ruth, ei nu-i plăcea să rănească pe nimeni.

— Scuzați-mă, zise ea și, lăsându-le pe cele două să se consoleze una pe alta, se duse să deschidă. Era Rafe. Pentru, o clipă, apariția lui o făcu să-i piară glasul. Fusesse sigură că de data asta va fi domnul Webster, iar acum vechile gânduri îi reveneau mai vii ca niciodată,

încât simți că nu-i în stare nici să se mai miște. Dintre toți cei care ar fi putut fi acum la ușă, el era cel pe care spera să nu-l vadă și își putea imagina reacția lui Ruth când Cory îi va spune cine e.

— Bună. Salutul lui Rafe era tulburător de familiar, iar Isobel trebui să-și suprime impulsul fizic de a se arunca în brațele lui. În ciuda rațiunii era un impuls mult prea puternic și se disprețuia pentru că-l simțea. Dar în situația de față părea cineva pe care se putea bizui în conflictele care-i întunecau liniștea.

Dar nu își spuse ea îndârjită. Oricare ar fi motivul pentru care e aici, nu venise să îi ofere ajutorul. Poate îl împinsese curiozitatea și nevoia de a-și liniști conștiința, alte motive nu putea să aibă. Poate voia să-i mulțumească pentru că-i fusese alături când avusese nevoie de o femeie. Acum îi era clar că ceea ce împărțiseră nu însemnase la fel de mult pentru el, altfel ar fi venit să o caute încă din ziua trecută, să se asigure că noaptea aceea nu fusese ceva de moment.

— Bună, reuși să-i răspundă în sfârșit, conștientă că acum Cory și doamna Jacobson le ascultau fiecare cuvântul. Voiai ceva? Rafe clipi derutat și în ochii lui se ghici o nuanță de anxietate adâncă. Apoi, cu un tremur ușor al buzelor, înclină din cap.

— Voiam să te văd.

— Chiar? spuse Isobel umezindu-și buzele uscate și uitându-se cam neliniștită peste umăr. Nu pot să-mi închipui de ce.

— Nu poți, nu? spuse Rafe cu o enervare clară în voce, iar ea speră să nu-i dea prin cap să spună ceva interpretabil pentru cine avea urechi să audă. Pot să intru?

— E Rafe, o auzi Isobel pe Cory explicându-i bunicii ei. Știi. Rafe e contele, adăugă ea cu o nuanță de mândrie în glas. Spune-i să intre mamă, strigă ea Vreau să i-l prezint bunicii.

— Eu... Isobel știa că nu putea să o refuze pe Cory. Pe lângă aceasta, asta era casa lui, își spuse acum cu amărăciune. Putea să-l oprească să intre?

— Păi intră, acceptă ea în cele din urmă, făcându-i loc. Mama lui Edward e aici.

— A! Expresia de pe fața lui Rafe se calmă și Isobel se gândi că el își închipuia că din cauza aceasta avusese ea ezitări. Doamne, putea oare bărbatul ăsta să fie atât de insensibil? se întrebă ea nevenindu-i să creadă. Chiar își închipuia că puteau trece peste ce se întâmplase și să continue ca înainte?

După ce puse lanțul, observă că fiica ei făcuse deja prezentările. Isobel ar fi vrut să-și poată lua haina și poșeta și să-i lase pe toți trei să se descurce fără ea. Oricum trebuia să plece la serviciu. Rafe nu se putea să nu știe asta; Oare chiar de asta venise?

— Înțeleg că dumitale trebuie să-ți mulțumesc pentru că nepoata mea mai trăiește, spuse doamna Jacobson după ce avuseseră loc prezentările, iar Rafe se mulțumi să zâmbească vag.

— A fost o pură întâmplare, vă asigur, zise el, observând din priviri că Isobel stătea nehotărâtă în ușă. Ați venit azi-noapte? Întrebă el ridicând o sprânceană.

— Nu, azi dimineață, răspunse Ruth, cu atenția împărțită între noul venit și nora ei. Cum am auzit de accidentul lui Cory, am luat primul tren de Glasgow.

— Rafe m-a cărat în brațe până la castel, povesti Cory, văzând că nu mai e luată în seamă. Apoi i-a împrumutat mamei o mașină ca să poată să mă viziteze.

— Chiar așa? răspunse doamna Jacobson cu insinuare în glas, iar Isobel înjură în gând. Dar nu ți se pare că vorbești puțin cam nepoliticos, dragă? Nu cred că domnul conte ți-a dat permisiunea să-i spui... ăă... Rafe. Îi aruncă lui Rafe o privire complice, zâmbind, dar și de data aceasta Cory avea chef să se contrazică.

— Așa-i spune și mama, zise ea, uitându-se către Isobel ca pentru a-i cere aprobarea. Și nu-l deranjează, nu-i așa, Rafe?

— Nu în mod special, răspunse el, înainte ca Isobel să-și găsească cuvintele să dea un răspuns. Deci, cum o mai duci, Cory? Văd că tot te mai joci de-a șoarecele și pisica cu mama ta. Văd că baia în lac ți-a priit, la urma urmei. Cory se umflă în pene, mândră că devenise centrul atenției, dar pe doamna Jacobson nu părea s-o amuze deloc răspunsul lui Rafe.

— Vă e așa de ușor să uitați că „baia în lac”, cum îi spuneți, putea s-o omoare? exclamă ea supărată. Dacă n-ați fi găsit-o, ceea ce a fost o minune, Isobel n-ar mai fi făcut acum pe deșteapta! Nici măcar n-a fost în stare să se asigure că fata a ajuns la școală!

Isobel simți că-i urcă sângele în obraji dar, ca și înainte, Rafe își luă libertatea să răspundă el:

— A, nu cred că directorul școlii din Strahmoor ar fi încântat dacă părinții celor cinci sute de copii i-ar da telefoane să se asigure că odraslele lor au ajuns acolo unde au spus că se duc, remarcă el sec.

Doamna Jacobson se înroși la rîndul ei.

— Nu asta sugeram eu și cred că știți prea bine, răspunse ea în timp ce Cory se comporta într-un fel de neiertat, pufnind-o rîsul. Și, după cum spune chiar ea, nici nu-i place școala aceea. Iar Isobel ar fi putut cel puțin să se asigure că a luat autobuzul.

— Cory nu mai e un copil, spuse Rafe la fel de calm, iar Isobel își dădu seama că nu-l putea lăsa la nesfârșit să vorbească în locul ei, așa că făcu un pas înainte.

— Părerea mea e că nu mai are importanță cine a fost de vină, Cory se simte bine acum, spuse ea încordată, conștientă de privirea lui Rafe asupra ei. Și asta contează, nu?

— Da, sigur, zise doamna Jacobson trăgând aer în piept. Mă întreb ce scuză ai să găsești dacă se întâmplă și a doua oară așa ceva. Isobel tresări.

— Nu se mai întâmplă.

— Nu, nu se mai întâmplă, zise doamna Jacobson ridicându-se masivă în picioare, ca și cum efortul celorlalți de a se uita în sus la ea o punea în avantaj. Pentru că o iau pe Cory cu mine înapoi la Londra, unde e locul ei. Poate să înceapă să meargă la colegiul Lady Eleanor chiar și la mijlocul trimestrului. Dacă tu insiști să stai... la coada lacului, asta e treaba ta. Pe Cory n-o mai obligi să sufere pentru ideile tale.

— Stați puțin, începu Isobel înfierbântată.

— Da, cred că asta e o idee bună. Aprobarea neașteptată a lui Rafe față de spusele femeii o făcu pentru câteva clipe să rămână fără glas. Faptul că își lua dreptul să-și spună părerea era stânjenitor în sine pentru Isobel. Iar faptul că îi lua partea soacrei sale era chiar prea de tot.

— Poftim?! strigă ea, în timp ce doamna Jacobson nu-și mai încăpea în piele, iar Rafe își băgă mâinile în buzunarele jachetei de piele, examinând-o cu privirea, liniștit.

— Spuneam că, după mine, ar trebui să o lași să plece.

— Asta am înțeles.

— A, zise Rafe aparent jignit. Îmi pare rău. Credeam, că tu...

— Ce n-am înțeles este cine îți dă dreptul să-ți dai părerea, răspunse Isobel furioasă. Cory e fata mea. A mea! Eu hotărâsc unde locuiește și cu cine!

— Credeam doar...

— Nu-mi pasă ce credeai! Isobel îl fulgeră cu privirea,

conștientă că era în pericol să-și dea frâu liber sentimentelor și să-i tragă o palmă peste față atât de plină de nonșalanță. Îi venea să se repeadă asupra lui și să-l lovească cu pumnii. Cum îndrăznește să-i facă una ca asta? Cum îndrăznește să sugereze că lui Cory i-ar fi mai bine fără ea? Dar apoi își dădu seama că disputa lor nu trecuse neobservată, în sensul că se văzuse foarte bine cât de familiar îi vorbea ea cuiva căruia ar fi trebuit să-i arate respect și curtoazie. Doamne, putea să-și închipuie care ar fi fost reacția lui Ruth dacă ea l-ar fi pălmuit pe Rafe. Și așa înțelesese că situația era cam ciudată. Nu mai lipsea decât un astfel de gest ca să-și fi confirmat suspiciunile.

— Dacă vă mai interesează și părerea mea în toată afacerea, cred că acum ar fi cazul să mă ascultați și pe mine, zise Cory deodată de pe sofa, ridicându-și genunchii și cuprinzându-i cu brațele. Să știi, mamă, că nu m-aș supăra să plec la Londra. N-ai nevoie de mine aici. Iar bunica și așa stă singură.

Și eu sunt singură, protestă Isobel în gând, însă se temea ca această remarcă să nu-i inspire și alt comentariu fetei sale. Tot ce mai lipsea era ca soacra ei să-și închipuie că ea avea relații intime cu Rafe și n-ar mai fi avut pace cu ea. Cum se numea o femeie ca ea? O mamă denaturată? Da, asta era. Știa că mama lui Edward n-ar fi ezitat să apeleze la lege dacă i-ar fi dat prin cap să o ceară în custodie pe nepoata sa.

— Ei... o să vorbim noi, spuse ea lui Cory și aruncându-i o privire frustrată lui Rafe. Dar nu acum. Trebuie... trebuie să merg la lucru. Am să întârzii, mai zise ea uitându-se la ceas, dar nereușind să înregistreze ora.

— Te duc eu, zise Rafe imediat și deși gândul de a sta cu el în mașină după ceea ce făcuse în această dimineață o făcea să se cutremure, nu prea avea cum să protesteze.

— Bine, dacă vrei, zise ea învinsă, trecând pe lângă el și intrând în bucătărie, căutând derutată nici ea nu știa ce.

— Îi fac eu ceva de mâncare bunicii, se oferă Cory venind după ea, dar Isobel simțea că nici lângă fiica ei nu poate să stea în momentul acela.

— Știi unde găsești ce-ți trebuie, îngăimă ea și, apucându-și cu o mână haina și cu cealaltă poșetă, se întoarse în sufragerie. Apoi trăgând aer în piept să-și vină în fire mai spuse:

— Ne vedem mai târziu... a., doamnă Ruth. Cory vă va pregăti

ceva de mâncare.

Afară aerul era tăios și aspru, mirosind a frunze arse. Nu erau decât vreo cinci minute de mers pe jos până la clinică, iar acum că ajunsese afară unde nu mai putea fi auzită Isobel nu mai avea motive să-și ascundă reacțiile

— Merg pe jos, zise ea ridicându-și gulerul pardesiului și pregătindu-se să și facă ce spusese, însă Rafe o apucă de mână.

— Ba nu mergi pe jos, spuse el, cu o voce din care pierise orice, urmă de înțelegere.

Vreau să stăm de vorbă și nici nu mă gândesc să amân treaba asta. Isobel îl privi cu ostilitate

— Nu crezi că ai spus ce-ai avut de spus?

— Nu tocmai, spuse Rafe sumbru, trăgând-o după el. Range Roverul parcat mai departe și fiindcă s-ar fi putut totuși să fie priviți din casă, Isobel îl lăasă să deschidă portiera și intră în mașină. Dar își strânse picioarele și, când el înconjură prin față și intră prin dreapta, se asigură că distanța dintre ei era cât se putea de mare.

Rafe nu făcu nicio remarcă în legătură cu mișcarea ei, deși poate că observase. Se mulțumi să întoarcă cheia și să apese pe accelerator. Range Roverul porni ușor pe panta nu prea abruptă, după ce lăsase un tractor să treacă în sens opus, iar șoferul făcu un gest prietenos cu mâna, apoi prinseseră viteză și ajunseră în strada principală, trecând în goană pe lângă clinica doctorului Webster. Isobel protestă imediat:

— Oprește mașina! strigă ea, bâjbâind să deschidă portiera. Dar aceasta era încuiată, ceea ce probabil că nu avea mare importanță de vreme ce și așa nu putea să sară din mașină, își spuse tensionată. De acum viteza depășise treizeci de mile pe oră.

— Liniștește-te, spuse Rafe pierzându-și răbdarea. Nu m-am gândit să te răpesc. Mă gândeam doar că avem de vorbit lucruri care nu interesează și alte persoane. Sau poate vrei să afle și pacienții lui Webster de certurile dintre noi?

— Nu m-aș fi mirat dacă asta ar fi fost chiar în intenția ta, replică ea înciudată, știind că era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Acum nu-i ajungea că-i distrusese precara liniște pe care și-o găsisese, acum amenința să-i influențeze și relațiile cu fata ei.

— Foarte bine. Plin de nervi, Rafe apăsă brusc pe frână, iar Range Roverul se opri imediat. Nu erau în fața clinicii, dar nici din sat nu ieșiseră încă, iar o femeie trecu pe lângă ei uitându-se înăuntru cu

ochi cercetători.

— Vorbim aici, zise el oprind motorul și sprijinindu-se cu mâinile pe vorbim. Propun să discutăm întâi problema lui Cory. Ești furioasă că am spus că sunt și eu de părere să plece cu bunica sa...

— Cum naiba să nu fiu? zise Isobel cu vocea tremurândă însă plină de o indignare îndreptățită. Cum poți să intervii între mine și Cory? Nu știi nimic despre relația dintre noi.

— Ce știi este că fata asta nu se simte bine aici. Știu că nu e fericită la școală și că mai mult lipsește decât se duce.

— Cine ți-a spus asta? Rafe dădu din umeri:

— Are vreo importanță?

— Cum să nu aibă? Ce, de-acum ne și spionezi?

— Of, Isobel! Rafe își trecu degetele lungi pun păr și, în ciuda circumstanțelor, Isobel nu putea să nu-și aducă aminte ce simțise când atinsese ea însăși acele șuvițe nesupuse.

— Poate nu știi, dar fac și cu parte într-un fel din conducerea școlii din Strathmoor și nu mi-a fost greu să aflu ce se petrece.

— Și presupun că domnul Dougall ți-e și prieten!

— Cine, directorul? Nu, nu în mod special. De fapt, cred că e cam bătut în cap, dar asta nu înseamnă că sunt de acord cu purtarea lui Cory.

— A, cum ai putea să fii?

— Isobel, oftă Rafe. De ce te porți ca și cum ți-aș fi dușman? Nu îți sunt, să știi.

— Cu prieteni ca tine, mai bine mă lipsesc.

— Și nu te încăpățâna să-mi tot întorci vorba. Tot ce vreau e să te ajut și nu cred că forțând-o pe Cory să meargă la Strathmoor împotriva voinței ei îți rezolvi problemele.

Las-o să stea la bunica ei o vreme. După cum o văd eu pe bătrână, nu cred să reziste mult.

— Nu mă interesează ce crezi, spuse Isobel privindu-l cu lacrimi în ochi. De nu te-aș fi întâlnit niciodată! Măcar acum lasă-mă să trăiesc liniștită. Rafe mârâi, nervos.

— Nu crezi nici tu ce spui. Se întoarce apoi și o cuprinse cu un braț pe după umeri. Își trecu ușor degetele prin părul ei lung strâns în coadă, iar ea simți un fior cuprinzând-o fără să vrea.

— Știi doar de ce mă aflu aici, zise el. N-o lăsa pe Cory să se așeze între noi. Doar nu crezi că după noaptea pe care am avut-o am să

evit să te mai văd? Isobel se scutură de sub mângâierea mâinii lui, întorcându-și fața dezgustată spre el.

— Mă gândeam că exact asta vrei, spuse ea disprețuitoare. Ai obținut ce ai vrut, acum lasă-mă în pace! Nu vreau să te mai văd!

CAPITOLUL 14

Vinerea Isobel avea întotdeauna zi scurtă. Fiindcă de multe ori venea și sâmbăta la lucru, doctorul Webster îi dădea o jumătate de zi liberă. Ar fi putut să ceară plata pentru ziua în plus, dar a preferat timpul liber. Așa se putea duce la Strathmoor dacă voia sau putea să mai trebăluiască prin casă.

La început, în timpul petrecut acasă se simțise incredibil de singură. Chiar dacă își spunea că dacă Cory ar fi fost la Strathmoor, tot singură s-ar fi simțit, sentimentul nu îi dispărea. Nimic n-o putea face să uite că fata ei nu era la școala locală. Era la sute de mile distanță, la Londra și numai dacă nu se răzgândea ea însăși și se întorcea acolo ar trece săptămâni, luni chiar, până să o vadă din nou.

Perspectiva era înfiorătoare și știa că doamna Jacobson spera ca până la urmă să-i dea ei dreptate. Mai devreme sau mai târziu, susținea ea, Isobel va renunța la ideile sale nebunești și se va întoarce la Londra, la casa din St. John's Wood și la protecția sufocantă a soacrei sale.

Și se gândea că așa se va și întâmpla. Cu toate că planurile sale de viitor erau aici, o iubea prea mult pe Cory ca să se despartă de ea atât de curând. Era doar o chestiune de timp acum să își semneze demisia, resemnată.

Faptul că o lăsase pe Cory să plece cu bunica ei încă o mai contraria și acum. Niciodată nu îi trecuse prin cap că va lua o asemenea decizie. Dar fusese dorința lui Cory și dorința soacrei ei. Iar după intervenția de neiertat a lui Rafe balanța se înclinase definitiv în defavoarea ei.

În plus perspectiva de a o trimite pe Cory înapoi la școala din Strathmoor nu era foarte promițătoare. Faptul că descoperise că fata ei își petrecea timpul mai mult pe afară decât în clasă o dusesese la disperare. N-avea cum să o ducă ea însăși la școală, ca să se asigure că acolo ajungea. Și, Doamne ferește, erau lucruri mult mai îngrozitoare decât o baie în lac care i se putea întâmpla unei adolescente. Cum ar mai fi avut vreodată liniște dacă fata ei ar fi fost răpită, violată sau și mai rău?

În asemenea împrejurări, colegiul Lady Eleanor fusese o posibilitate mai atrăgătoare.

Cel puțin până putea să strângă destui bani ca să poată găsi o soluție mai bună. De aceea acceptase până la urmă propunerea soacrei sale și o lăsase pe Cory să plece la Londra. Acceptase aceasta de vreme ce, în momentul de față, soacra ei putea face mai multe pentru Cory decât putea ea însăși să facă.

Asta nu recunoscuse însă în fața nimănui, ci doar ei însăși. Și în special nu în fața lui Rafe Lindsay, își dădu ea seama acum, în timp ce ieșea din clinică în acea vineri la prânz, la o lună după evenimentele care însemnaseră atât chin pentru ea. Oricâte scuze putea să-și găsească, nu-și va ierta niciodată faptul că îi cedase doamnei Jacobson.

Chiar știind cât de mult însemna fata ei pentru ea, acceptase însă o îndepărtare de ea.

Bineînțeles, Rafe n-o crezuse când îi spusese că nu vrea să-l mai vadă niciodată. În zilele care urmau plecării lui Cory la Londra, el venise de mai multe ori acasă la ea, apărând din senin la cele mai neobișnuite ore din zi și din noapte, hotărât să o convingă să-și schimbe decizia. Făcuse tot posibilul, dar fără rezultat. Isobel refuzase să-l asculte și doar acum, când durerea despărțirii de Cory se mai risipise, începu să întrezărească o semnificație mai profundă a sentimentului de pierdere a ceva drag.

Dar asta era absurd, ridicol, se gândi cu îndărătnicie, nevrând să-și permită ca amintirea celeilalte trădări să-i retrezească sentimente pe care le voia demult uitate. Era mai bine să nu-și mai readucă în memorie cele întâmplate între ea și Rafe. Avea sentimentul că dacă și-ar fi dat frâu liber acelei slăbiciuni ar putea dezveli o rană ce nu se va mai putea vindeca. Iar el nu mai continuase să o caute. Se săturase curând de încăpățânarea ei și acum se împlineau câteva săptămâni de când nu-l mai văzuse deloc. Se gândise că probabil e plecat pe undeva dar nici nu-i trecea prin cap să-i întrebe pe Websteri despre asta. Pe lângă asta, nu o mai interesa câtuși de puțin, își spunea hotărâtă. Și în ciuda unei temeri de moment că nu era așa, era convinsă că acea noapte petrecută împreună nu lăsase urmări nedorite. Deși de multă vreme nu mai luase pastile împotriva sarcinii, nu avea niciun semn că ar aștepta un copil. N-avea de ce să se îngrijoreze. Dar, și exista aici un mare dar, o făcea, totuși. Adică avea o anume îngrijorare, care creștea, odată cu trecerea zilelor. Și nu în legătura cu Rafe, își

dădea ea asigurări, în momente mai puțin tensionate. El nu avea nevoie de cineva să-și facă grijă pentru el. Grijile veneau din felul în care se purtase ea cu el. Și cât de ușor îi venise să îl condamne pentru ceva care de fapt nu se întâmplase din vina lui.

De aceea avea acum acel sentiment de gol interior de câte ori se gândea la el, își dădu seama în cele din urmă. De aceea se trezea în fiecare dimineață cu o senzație de tensiune, ca și cum o amenințare plutea deasupra capului ei. Nu era doar faptul că îi era dor de Cory. Îi era dor și de Rafe. Învinuindu-l pentru propriile greșeli, dăduse cu piciorul prieteniei lui.

Câțiva stropi de ploaie îi atinseră fața în timp ce se întorcea acasă. Era frig și avea o bănuială că burnița se va transforma în ninsoare peste noapte. Era clar că aici, în partea muntoasă a Scoției, era mult mai frig decât la Londra. Oamenii de prin partea locului prevesteau deja o iarnă grea.

Bothwell nu era în locul obișnuit pe pervazul din bucătărie când ajunsese în spatele casei. Asta o surprinse. Pisica o aștepta întotdeauna, nerăbdătoare să-și primească porția de lapte pe care i-o dădea întotdeauna. Spera să nu i se fi întâmplat nimic. Nu știa ce ar fi făcut dacă ar fi dispărut acum și ea. Își scoase cheile dar, înainte de a o alege pe cea potrivită, ușa se deschise. Spre marea ei mirare, era chiar Cory, privind-o nerăbdătoare, iar Bothwell i se încurca la picioare, cu coada în sus.

— Bună, mamă, spuse Cory cu vocea ciudat de răgușită ca și cum ar fi fost răcită, sau poate că plânsese. Pun pariu că nu te-asteptai să mă găsești acasă.

Asta e afirmația anului, gândi Isobel înmărmurită, străduindu-se să-și pună creierul în funcțiune.

— Nu. Nu, chiar nu mă așteptam, aprobă ea, incapabilă să emită o judecată coerentă în acel moment. Intră aproape automat pe ușă și o închise în urma ei, sprijinindu-se apoi de ea

— E... e și bunica ta cu tine? De ce nu m-ai anunțat că vii?

— N-am putut, spuse Cory în doi peri, băgându-și mâinile în buzunarele blugilor, apoi se uită la mama ei cu o privire tulburată. Mă bucur mamă că te văd. Nici nu știi cât mă bucur! Ți-a fost dor de mine? Era tipic pentru Cory să pună așa o întrebare, se gândi Isobel încă incapabilă să reacționeze, apoi trecu pe lângă Cory și se încruntă, privind camera goală.

— Dar bunica unde-i? Întrebă în loc să răspundă. Ați dormit în altă parte azi-noapte? De ce nu mi-ai dat telefon?

— N-am putut, zise Cory mușcându-și buza de jos. Bunica nu-i cu mine.

— Cum?! spuse Isobel începând în sfârșit să înțeleagă ceva, deși o cuprinsese spaima. Dar ce s-a întâmplat? E bolnavă? Întrebă ea încet, încercând să găsească o explicație plauzibilă pentru prezența lui Cory aici. Doamne, nu i s-o fi întâmplat ceva? Știu că am mai bodogănit-o eu câteodată, dar răul nu i l-am dorit.

— Nu, nu, mamă. N-a pățit nimic, zise Cory repede, iar Isobel înțelese că nu mințea Eu... bunica nici nu știe că sunt aici. Isobel se așează pe spătarul unui scaun de lângă ea.

— Nu se poate! exclamă ea îngrozită.

— Ba da, spuse Cory, trăgându-și nasul, iar Isobel își imaginează că dacă plânsese într-adevăr, o făcuse de teama reacției mamei sale. Am... am luat avionul până la Glasgow azi dimineață. Apoi... ezită ea un moment, apoi i-am telefonat lui Rafe din Fort William și a venit și m-a luat. Isobel făcu ochii mari. Îi dăduse telefon lui Rafe. Simțea că-i fuge pământul de sub picioare și se așează pe scaun de-a binelea. În toate săptămânile astea de când nu-l mai văzuse, nici nu-i dăduse prin cap că fata ei va pune pur și simplu mâna pe telefon și îl va chema așa, pe nepusă masă să o aducă în Invercaldy. Dar întâi trebuia să se lămurească.

— Cum... cu ce ai luat biletul de avion? Întrebă ea cu glas pierit. Unde crede bunica ta că ești?

— La școală, spuse Cory trăgându-și nasul din nou și se aruncă pe un fotoliu din fața lui Isobel. Doamne, mamă, a fost groaznic! Mult mai rău decât la școala din Strathmoor.

Bunica mă duce la școală în fiecare dimineață și mă ia după-masă Nu mă lasă să ies din casă, oricum, nu singură. Iar fetele de la colegiu sunt atât de plicticoase!

Isobel încercă să nu dea atenție supărării lui Cory Cum de nu văzuse până acum ce egoistă era fata ei? Și că se gândea întotdeauna doar la propria persoană?

— Și avionul? Își aminti ea liniștită. Cum ai putut să-ți iei bilet de avion?

Cory lăsă capul în jos.

— Am folosit cartea de credit a bunicii.

— Ce-ai făcut? zise Isobel îngrozită.

— Doar mi-a spus că pot s-o folosesc, exclamă Cory pe ton defensiv. A zis că dacă vreau să fac vreo comandă de casete sau compact discuri să folosesc cartea ei de credit!

— Casete și discuri nu înseamnă an bilet de avion, răspunse scurt mama ei, făcându-și în gând socoteala cât o va costa să dea banii înapoi. Și cât a costat biletul, exact? Cory îi spuse, vrând-nevrând, grăbindu-se apoi să-și găsească și alte scuze pentru ceea ce făcuse.

— Am crezut c-ai să te bucuri că mă vezi, spuse ea. Mi-a fost dor de tine, chiar dacă nu mă crezi. Și de casa asta umedă, zise ea privind în jur. Asta e casa mea de...

— Cory!

— Nu lasă-mă să termin. Vorbesc serios, mamă. Bunica mă ținea așa din scurt, spuse ea strâmbându-se. Nu-ți închipui ce mă pune să fac, de exemplu să spăl cada de câte ori făceam baie. Și dacă lăsam o șosetă pe jos în camera mea făcea o criza de isterie.

— Astea cred că-s exagerări!

— Ba nu! zise Cory indignată. Cred că toți bătrânii sunt așa. Știi, se enervează din orice și nu ies din tabieturile lor. Cred că pentru că-s bătrâni. Nici nu știi cum am așteptat să pot s-o șterg din casa aia. N-are decât să rămână cu banii ei. Eu prefer să stau cu tine.

Isobel se ridică și se întoarse cu spatele mai mult ca să nu fie ea văzută decât să n-o vadă pe Cory. Problema era că, în sinea ei, se trezea că-i ține partea fetei sale. Știa mai bine ca oricine cât de imposibilă putea să devină mama lui Edward dacă-i stătea cineva împotriva.

Bineînțeles, ce făcuse Cory era de neiertat, așa că primul lucru pe care-l va face va fi să-i dea telefon soacrei sale să-i spună ce se întâmplase. Bine măcar că încă nu apucase să vadă că fata lipsește. Din câte știa doamna Jacobson, Cory era încă la școală.

Și poate că cel mai bun lucru ar fi chiar să o trimită înapoi, se gândi ea. Să-i țină o predică bună și s-o bage în primul tren. Asta și merita Cory, orice s-ar zice. Cel puțin ca să le dovedească tuturor că nu insistă să fie totul cum vrea ea, cum crezuseră toți.

Dar mai era ceva la mijloc, ceva de care nu se simțea mândră, dar era destul de sinceră să recunoască. După cum se purtase mama lui Edward cu fata ei, în înfrângerea soacrei sale era o dreptate mai presus de rațiune. Și, oricât ar fi greșit Cory, îi dovedise că nu putea fi cumpărată. De aceea Isobel știa că n-o va trimite pe fata ei cu primul

tren înapoi la King's Cross. Sângele apă nu se face, iar ea o iubea pe Cory mai mult decât orice pe lune. Cu excepția lui Rafe, auzi undeva o voce micuță, întoarcerea lui Cory obligând-o să înțeleagă că sentimentele pentru el nu se schimbaseră. El fusese cel care-i spusese că fata ei se va întoarce, își aminti acum cu amărăciune. Dumnezeuule, de ce nu-l crezuse? oftă ea.

— Și cum... cum ai ajuns la stația de la Fort William? întrebă ea acum, simțind nevoia să-și înăbușe dezolarea din suflet. Poate că era mai bine să se gândească la Rafe doar în legătură cu ce făcuse pentru fata ei. Nu voia să se gândească la modul cum se purtase ea cu el.

— Am luat autobuzul, zise Cory repede, simțind se pare fisura în sistemul ofensival al mamei sale. Aveam și ceva bani la mine. Niște mărunțiș, nu altceva, adăugă ea, înroșindu-se, vrând parcă să treacă peste acest subiect.

— Chiar și așa... începu Isobel uitându-se la ceas.

— A, da, vrei să zici, cum am ajuns aici atât de repede? își dădu seama Cory imediat. Păi am dormit noaptea asta la o colegă. N-o știi tu. O cheamă Virginia Harmon. Nu-i prea simpatică ea, dar locuiește aproape de Heathrow. Așa chiar mi-a fost ușor. I-am spus lui Ginny, cum îi zicem noi, ce am de gând să fac și m-a ajutat. Așa că am putut să iau avionul devreme, dimineața, spre Glasgow. După aceea știi și tu ce-am făcut.

— Credeam că ai spus că bunica nu te lăsa nicăieri fără ea.

— A, cu Ginny e altceva, oftă Cory. Doamna Harmon a fost colegă de școală bunica. Așa că n-am avut probleme să mă lase să dorm o noapte acolo. Isobel scutură din cap.

— Deci n-ai mințit-o doar pe bunica, ai mințit și familia Harmon.

— Ți-am zis, mamă, Ginny s-a oferit să mă ajute, spuse Cory jucându-se cu vârful piciorului pe covor.

— Hm... zise Isobel hotărând că va redeschide altă dată subiectul. Deci... pe la ce oră ai ajuns în Fort William? Cory dădu din umeri:

— Nu știu. Pe la unsprezece, bănuiesc.

— Și de ce i-ai dat lui... Rafe telefon? De ce n-ai luat pur și simplu un taxi până în Invercaldy? Cory se aplecă în față, sprijinindu-se cu coatele de genunchi și uitându-se pe covor, ca și cum era ceva interesant acolo

— Pentru că... pentru că știam că ai să te înfurii pe mine Isobel

înghiți în sec:

— Ce spui?

— Am zis, știam că ai să te înfurii. Nu pentru că m-am întors, ci pentru modul în care am făcut-o, așa, fugind de-acasă.

— A, înțeleg.

— Ba nu înțelegi, spuse Cory uitându-se la ea pe sub sprâncene. Am făcut așa pentru că așa trebuia să fac. Dacă-i spuneam bunicii ceva, găsea ea cum să mă convingă că n-am dreptate. Și de la ea sigur nu primeam banii de care aveam nevoie. În orice caz, nu atâția cât să mă pot întoarce aici. Vrea să stau cu ea, mamă, nu doar acum, ci toată viața.

Isobel avu o strângere de inimă.

— Nu... nu văd de de a trebuit totuși să-l implici și pe Rafe în toată treaba asta.

— Pentru că voiam să stau de vorbă cu el, mormăi Cory. Mă gândeam că poate vrea să vorbească el cu tine, dacă vrei chiar să știi ce era în capul meu. Știam când am plecat că pe el îl interesezi cumva, așa că speram...

— Ce vrei să spui? izbucni Isobel înainte ca fata ei să poată încheia. Cum adică, zise ea după un moment, știai că îl interesez?

— Vrei să spui că nu știi ce vreau să zic? se uită muștrător Cory la ea. Ei, mamă, nu mai sunt un copil! Am văzut cum s-a uitat la tine când a venit aici ultima oară. Iar în noaptea cu accidentul, nu eram chiar inconstientă... L-am văzut când te-a sărutat. Nu poți să pretinzi acum că am visat. Și Rafe a și recunoscut, de altfel.

Isobel rămase cu gura căscată.

— Ce-a făcut Rafe?

— A recunoscut, zise Cory încet, uitându-se iar la covor. Dar tot n-a vrut să vină să vorbească el pentru mine. A zis că nu vrei să stai de vorbă cu el.

Isobel duse mâna la frunte, îngrozită.

— Cory, să nu-mi spui că l-ai șantajat să te ajute amenințându-l că spui cuiva despre ce a fost între noi?

— Nu! strigă Cory, îngrozită la rândul ei. Dar tot i-ai pus întrebări... indiscrete.

— Doar pentru că a venit vorba, răspunse Cory repede. Pe cuvântul meu, mamă, drept cine mă iei? Doar pentru că tu te-ai încăpățânat să uiți ce-a făcut pentru mine, nu înseamnă să fac și eu la

fel.

— N-am uitat! protestă Isobel, dându-și seama că ridicase vocea prea tare și străduindu-se să-și suprime indignarea. Niște... ceai, spuse apoi ca pentru ea, scoțându-și paltonul.

Trebuie să-mi fac niște ceai, continuă, privind din nou către fata ei. După aceea vreau să-mi spui exact ce ai vorbit cu... contele. Și când spun exact, înțeleg absolut tot ce ai vorbit, Cory. Nu doar ce crezi că aș vrea să aud de la tine.

— Deci am luat numărul de telefon al castelului de la centralistă, explică acum Cory după câțva timp, în timp ce stăteau amândouă la masa din bucătărie. Ținea cu amândouă mâinile cana cu ceai pe care i-o dăduse mama ei și lăsa căldura să o învăluie.

— Și nu m-au lăsat de la început să vorbesc cu Rafe, continuă ea. Abia când i-au dat legătura fratelui lui la telefon am reușit să-l conving cine sunt.

— Și? întrebă Isobel nerăbdătoare.

— A, ăsta, adică fratele lui Rafe, mi-ar fi închis probabil telefonul. Dar Rafe, am senzația că a spus că pe fratele lui îl cheamă Colin și lucrau împreună în bibliotecă, și presupun că a avut el o bănuială cine-i la telefon și...

— Și deci ai vorbit cu Rafe, încercă Isobel să o grăbească, fără să pară prea nerăbdătoare. Și cum ți-a părut... ce anume a spus?

— A zis că vine să mă ia, continuă Cory nepăsătoare. Ce voiai să zică?

— Ar fi putut să refuze. Cory dădu din umeri.

— Rafe n-ar fi făcut una ca asta. Nu-i el omul, zise ea, iar lui Isobel îi trecu prin cap o veche zicală, și anume că din gura copiilor iese adevărul.

— Bine, bine zise ea. Deci te-a luat din Fort William.

— Da de lângă gară, aprobă Cory din cap. A venit într-un Mercedes imens! spuse ea cu ochii strălucind. Mă așteptam să vină cu Range Roverul, dar n-a fost așa.

— Nu asta mă interesează, cu ce mașină a venit, o întrerupse Isobel, încercând să nu-și mai piardă cumpătul. Ce-a mai fost după asta? Te-a adus direct aici?

— Păi, am intrat într-un expres și am mâncat câte un hamburger și am băut o Cola înainte de a pleca, zise Cory încruntându-se. Părea obosit și cred că i-a părut bine că l-am mai scos la aer. Acolo mi-a zis că

nu crede că te poate influența în vreun fel. A spus că nici nu vorbești cu el.

— Ei, Cory!

— Și nu-i așa?

— Nu, zise Isobel, dar simți că-i urcă sângele în obraji

— Bine, el a spus că așa e, zise Cory, privind-o hoșește. A zis că-l consideri pe el vinovat că eu am plecat la bunica. Zicea că a încercat să-ți vorbească, dar nici n-ai vrut să-l asculți. Isobel duse cana cu ceai la gură și sorbi. Nu s-ar fi așteptat în niciun caz ca Rafe să-i spună lui Cory că ei doi nu-și mai vorbeau.

Dar nu se așteptase nici ca fata ei să-i ceară lui ajutorul ca s-o îmbuneze pe ea. Acum ce-și închipuia oare Rafe? Ce credea despre ea, despre amândouă?

— E adevărat? insistă Cory acum, fără să ia în seamă tulburarea mamei sale. Că dacă e așa, părerea mea e că trebuie să îți ceri scuze. Eu îi scrisesem de fapt bunicii înainte să vină, zicându-i că vreau să vin să stau la ea, spuse Cory vinovată. Știu că am cam sărit calul, mamă, și îmi pare rău. Mă gândisem că poate te convinge bunica să te întorci.

CAPITOLUL 15

— Rafe, scuză-mă că îți vorbesc în starea în care ești, dar nu vrei să-mi spui și mie ce ai căutat azi dimineată în Fort William?

Rafe își ridică fruntea din pumni și se uită obosit la mama lui. Doamna Invercaldy intrase în bibliotecă să-l caute și deși știa că ar fi fost politicos să se ridice în picioare, Rafe rămase pe scaun, cu coatele pe birou.

— Nu ți-a spus Colin? întrebă el, fiindcă nu se îndoia că fratele său o informase pe contesă despre telefonul lui Cory. Am fost să o iau de la gară pe fata doamnei Jacobson.

— Și s-o aduci în Invercaldy? strânse mama lui din buze. Mă și mir că te-ai mai întors la castel după asta. Doamna Jacobson... n-a ținut să-și arate... recunoștința?

Rafe se întunecă la față iar ea, ca și cum își dăduse seama că spusese prea multe continuă grăbită:

— Mă rog, ai mai încercat s-o vezi, nu poți să negi. Colin zice că te-ai dus pe la ea acasă de câteva ori. Chiar mă mir că nu te-ai apucat iar de băut, că doar așa-ți rezolvi de obicei problemele. Rafe își lăsă o mână să cadă cu zgomot pe birou, iar mama lui se retrase cu un pas când îl văzu că se ridică nervos în picioare.

— Nu-ți scapă nimic, mamă, așa-i? întrebă el dezgustat. Mă faci să cred că-ți pare chiar rău că nu mă mai simt vinovat pentru moartea lui Sarah.

— Nu fi ridicol!

— Adică asta e ridicol? își încruntă Rafe sprâncenele negre. N-am pus gura pe băutură de săptămâni de zile și o știi foarte bine. Și totuși nu reziști să nu-ți bagi nasul în treburile mele! Mama lui clătină din cap.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai renunța la limbajul acesta de mahala Rafe. Și nu cred că mă poți învinui dacă sunt suspicioasă în legătură cu renunțarea ta la băutură pentru că că nici normal nu te-ai purtat, recunoaște, în afară de drumul la Fort William, nu te-ai clintit de la castel. Rafe se încruntă și mai tare:

— Fac ce cred eu că trebuie să fac.

— A, sigur! Doar că nu-ți mai vizitezi deloc partenerii de afaceri.

— Doar am angajați să aibă grijă de asta, răspunse Rafe neclintit. Iar tu îl ai pe Colin să se ocupe de comisioanele tale, dacă Stuart nu-i în stare. Iar eu, treaba mea ce fac. Acum, dacă nu te superi, sunt ocupat.

— Femeia aceea e la mijloc, nu-i așa? exclamă lady Invercaldy indignată. Doamna Jacobson parcă o cheamă. Adică Isobel, dacă așa nu-ți place. Din cauza ei te-ai făcut pustnic, bănuiesc. De ce te temi să o mai vezi? Ce ți-a făcut? Ce-i cu ea? Rafe privi în jos, spre birou.

— N-ai să mă crezi dacă-ți spun.

— Hai, s-auzim. Foarte bine, spuse el privind-o în ochi. Cred că m-am îndrăgostit de ea. Contesa îngheță.

— Nu vorbești serios.

— Ți-am spus că n-ai să mă crezi.

— Dar... începu ea, căutând o justificare pentru protestul ei. O iubești pe Sarah!

— Sarah a murit.

— Da, bine. Ai iubit-o pe Sarah, atunci.

— Da, am crezut și eu asta. Dar n-am fost niciodată îndrăgostit de ea.

Mama lui făcu un gest de enervare.

— Bineînțeles că ai fost.

— Nu, spuse Rafe oftând. Știu că-ți vine greu să mă crezi, mamă, dar motivul pentru care am fost atât de dărâmat la moartea ei n-a fost

doar faptul că am ținut la ea. Era pentru că mă învinuiam pe mine însumi de moartea ei. Mă simțeam răspunzător. Dacă Sarah n-ar fi fost însărcinată cu mine poate că acum ar fi trăit încă.

— Asta-i o copilărie! Rafe se strâmbă.

— Acum văd că suntem și noi de acord în ceva.

— Nu vreau să spun că... nu-i adevărat. Să știi că te-am observat, Rafe. Am văzut ce reacții ai avut la înmormântarea ei. Erai distrus! Nu încerca să minimalizezi niște sentimente doar ca să-ți justifici... atracția sexuală pentru doamna Jacobson!

— Nu minimalizez nimic, spuse Rafe privind-o calm. Sunt îndrăgostit de Isobel, mamă.

Poate că nu vreau nici eu lucrul acesta, poate nu-mi place că sunt îndrăgostit, dar sunt.

— Și atunci ce ai de gând să faci? Rafe ridică din umeri.

— Poate că n-am să... fac nimic.

— Deci nu-i ceva serios, nu? se agăță lady Invercaldy de ceea ce spusese el. Ei, Rafe, știu că te simți atras de ea. Am văzut din seara aceea când ai adus-o la cină. Dar asta nu e dragoste. Crede-mă, știu ce spun. Dacă te-ai fi culcat cu ea, îți dădeai și tu seama că e un foc de paie.

— Dar am făcut-o.

— Ce-ai făcut? simți mama lui că pierde teren.

— M-am culcat cu ea, răspunse Rafe liniștit. Îmi pare rău că te dezamăgesc, mamă, dar faptul că am dormit cu ea n-a făcut decât să agraveze lucrurile.

Lady Invercaldy duse o mână la gât, simțind că se sufocă.

— Doamne, Rafe, doar nu vrei să spui că ai de gând să te însori cu ea?

— Dar nu spuneai chiar tu că trebuie să-mi fac ordine în viață mamă? îi aminti el, iar ea făcu un gest dezgustat.

— Presupun că... ea găsește toată afacerea foarte amuzantă! zise ea cu răutate. Cred că abia așteaptă să-și bată joc de noi!

— N-aș spune, zise Rafe, pierindu-i deodată orice chef. Contrar părerii tale, mamă, Isobel nu mai vrea să-mi vorbească. Am încercat să-i spun ce simt, dar nici nu vrea să audă.

Contesa se încruntă.

— Și de-asta ai... ai devenit inabordabil și retras ca un călugăr?

Rafe se așează din nou pe scaun.

— Dacă-i așa, n-ai de ce să te temi, mamă. Așa că fii bună, am de lucru.

Lady Invercaldy își frecă mâinile una de alta.

— Rafe, de ce Dumnezeu îmi faci una ca asta? Foarte bine, recunosc, n-am fost eu prea înțelegătoare cu tine în trecut, dar tot ce vreau e să te văd fericit.

— Oare? zise Rafe privind-o cu tristețe și în ochii lui se ghicea scepticismul. Nu avea grijă, mamă, nu te învinuiesc de nimic. Și nici n-am de gând să-mi înec iar, necazul în băătură. Cum spune Isobel, nu dovedesc nimic prin asta, poate doar că sunt un idiot nenorocit.

Erau trei mile din sat până la Castelul Invercaldy pe drumul de țară. Pe șosea era mai mult, dar cum Isobel n-avea mașină, nu era nevoie s-o ia pe acolo. Ar fi putut să închirieze un taxi de la domnul MacGregor, dar prefera să nu atragă atenția nimănui. Ea și Cory și așa provocaseră destule bârfe în sat. Ca locuitori ai așezării, le prindea perfect rolul de străine. Zidurile castelului începură acum să se arate, drepte și cenușii, proiectate pe cerul întunecat de noiembrie. Căzuseră și câțiva fulgi de zăpadă cu puțin înainte și o prevenise pe Cory să nu iasă din casă în lipsa ei. Dar după ce primise o săpuneală de la bunica ei, Cory era de-acum chiar foarte mulțumită să nu facă altceva decât să moțăie pe canapea. I se luase o piatră de pe inimă când convorbirea la telefon se terminase, mai ales că nu fusese nevoită să-i vorbească ea însăși doamnei Jacobson. Adevărul e că aceasta spusese vrute și nevrute la telefon. Nu fusese nicidecum ușurată să afle că nepoata ei era în siguranță și, furioasă, se plânsese de faptul că fata era dezordonată, apoi întrebuse cât de curând îi va putea plăti Isobel costul biletului, deși Isobel luase hotărârea să-i strângă reducându-i lui Cory de buzunar, promisese că va trimite un cec chiar în după-amiaza aceea. Îi va trece, se gândea Isobel, mai ales că nu era prea probabil ca femeia să renunțe atât de ușor la nepoata ei. Și, cine știe, se gândi acum Isobel, poate până la urmă chiar se vor întoarce amândouă la Londra. Chiar dacă cele cinci sute de mile distanță față de Rafe ar fi probabil o lovitură greu de suportat pentru ea.

Lucas trebuia la garaje. Spăla o mașină în genul celei descrise de Cory. Probabil era chiar cea cu care Rafe o adusese în dimineața aceea de la Fort William, își spuse Isobel bucuroasă în primul rând să vadă în sfârșit o față prietenoasă Lucas avea să-i spună unde e Rafe. Voia doar să-și ceară scuze și să-i mulțumească, apoi să plece.

— Bună ziua, spuse ea oprindu-se lângă șofer, stânjenită, conștientă că jacheta ei gri de fâș și blugii decolorați nu ofereau o imagine prea impunătoare. Este acasă... contele?

Lucas deschise gura, dar trecu un timp până să spună ceva. Era un bărbat trecut de patruzeci de ani, gândi Isobel, cu o statură vâjnoasă de atlet. Dar era un om blând și bun și, spre deosebire de doamna Fielding, nu avea aerul acela rece și formal.

— Păi unde să fie în altă parte? spuse el acum, dând drumul buretelui în găleată și ștergându-și mâinile de pantaloni. Vreți să vorbiți cu el?

— Dacă se poate, recunoscui Isobel dând din cap și bătând din picioare, înfrigurată.

Ați... putea să-i spuneți că-s aici? N-aș vrea să... intru, să deranjez pe cineva.

Rânjetul prietenos al lui Lucas îi dădu de înțeles că știe la ce se referă, dar răspunsul lui nu fu chiar cel la care se aștepta:

— De ce nu-i spuneți chiar dumneavoastră, zise el arătând cu capul spre grajdurile cu cai. E acolo cu domnul Colin. Se gândea să-i dea una din iepe nepotului Jamie.

— A, zise Isobel simțind că-și pierde glasul. Bine, atunci poate... Dar în clipa aceea trei persoane ieșiră dintr-una din clădiri. Unul din ei trebuie să fie fratele lui Rafe. Îl recunoscui mai ales din asemănarea cu băiatul lui. Jamie era și el printre cei trei, ușor de distins și vizibil încântat de ceea ce tocmai se petrecuse înăuntru. Dar ochii lui Isobel se opriră asupra lui Rafe, Rafe care îi sfâșia inima, Rafe care părea acum îmbătrânit și obosit așa cum spusese și Cory, Rafe pe care-l iubea, și pe care, din nefericire, nu se va putea opri să-l iubească. O văzu imediat și, deși se aștepta să o evite, el se scuză imediat față de ceilalți și porni încet către ea.

— Isobel, spuse el, și deși tonul era calm și controlat, privirea îi era întunecată și obosită. Cory... te-ai întâlnit cu Cory? S-a întâmplat ceva?

Isobel nu-și găsea cuvintele. Părea că trecuse atât de mult timp de când nu-l mai văzuse, așa că acum simțea doar dorința copleșitoare de a-i lua mâinile înmănușate într-ale ei și de a-l ruga să o ierte. Rafe era îmbrăcat în pantaloni negri și un palton negru descheiat, iar înfățișarea lui îi părea dureros de familiară. Iar senzația de intimitate pe care o simțise întotdeauna în prezența lui era și acum vie, ca și cum

nimic rău nu s-ar fi petrecut.

— Nu... nu s-a întâmplat nimic, îl asigură în cele din urmă, evitând să privească acei tulburători ochi negri și concentrându-și atenția asupra umărului lui drept.

În acest fel se uita cumva și în spate, înspre Jamie, fără să vrea. Fratele lui Rafe știa acum că ea a venit, așa că nu se mai putea ascunde de mama lor, iar aceasta avea să afle în scurt timp.

— Voiam doar... să-ți mulțumesc pentru... pentru că ai adus-o acasă.

Rafe o privi scrutător, cu ochii mici, apoi se uită la Lucas cu nervozitate.

— Nu putem vorbi aici, zise el. Vino în casă. Colin și Jamie tocmai plecau.

— A, nu, spuse ea gesticulând cu mâna, într-o mișcare defensivă, fiindcă lady Invercaldy n-avea decât să afle, dar asta nu însemna că e și pregătită să dea ochii cu ea. Nu putem vorbi aici, afară? întrebă ea. Nu am prea multe să-ți spun.

Rafe ezită, privind în jur la fratele și nepotul său care se îndreptau spre castel, Jamie nefiind prea entuziasmat.

— Să mergem într-unul din grajduri, spuse el, și deși ea era conștientă de privirile cu subînțeles ale lui Lucas și nu se simțea în largul ei, o apucă pe după umeri cu o mână înmănușată. Hai înăuntru, e mai cald, zise el. Lucas, vezi să nu ne deranjeze nimeni.

— Da, domnule, răspunse șoferul, dând politicos din cap, iar Isobel se văzu nevoită să-l însoțească pe Rafe în împrejmuirea largă, simțind privirea acuzatoare a lui Lucas în spate. Oare ce gândea? se întrebă neliniștită, bucuroasă totuși că măcar ceilalți plecaseră.

Și la urma urmei, ce mai conta? Și așa nu va mai avea ocazia să vină pe aici să dea ochii cu ei. În grajd era cum spusese Rafe cald și plăcut. Câțiva cai își întinseră gâturile spre ei când îi văzură apropiindu-se, iar o iapă cenușie îl apucă pe Rafe cu dinții de mânecă. Isobel zâmbi distrasă pentru moment de încercarea animalului de a se face simțit iar Rafe scoase un măr din buzunar și îl întinse, lăsându-l să-i mănânce din palmă.

— E Moonlight spuse el văzând că o interesează, iar ea se apropie și mângâie calul pe bot. A fost a lui Sarah, dar acum i-am dat-o lui Jamie. Și-așa n-o mai scoate nimeni la aer iar el vrea să călărească și altceva decât poneiul lui.

— A, spuse Isobel tresărind, fiindcă numele fostei lui soții venise ca un duș rece. Pentru câteva clipe uitase cu totul chiar și de ce venise acolo. Îi fusese de ajuns că era cu Rafe, că îi simțea respirația și căldura corpului atât de aproape. Dar când auzi numele lui Sarah, se trezi brusc la realitate și se dădu instinctiv într-o parte.

— Voiai să vorbești cu mine despre Cory?

Rafe o urmărise, spre surprinderea ei și dându-și seama că se cam înghesuisese într-un colț, la propriu și la figurat Isobel se văzu nevoită să spună ce avea de spus.

— Am am venit să-mi cer scuze, spuse ea, băgând mâinile în buzunare și sfidându-l cu privirea. Ai avut dreptate, iar eu am greșit. Cory s-a întors, așa cum ai spus tu. Dar de fapt știi toate astea. Îmi pare rău că ți-a dat bătaie de cap azi dimineață, și că a pus prea multe întrebări. Rafe dădu din umeri, privind-o atent.

— Nu m-a deranjat.

— Pe mine da, spuse ca ridicând bărbia. Trebuia să-mi dea telefon.

Rafe își scoase mânușile și le îngrămădi în buzunare.

— Poate se temea că o vei trimite cu trenul înapoi la Londra, sugera el liniștit. N-ar fi avut de ales, fiindcă tu erai în avantaj față de ea.

— N-aș fi făcut așa ceva.

— Nu, zise Rafe la fel de calm. Mă rog, se gândise că poate îi voi fi aliat. Nu știa că noi doi nu ne-am mai văzut. Nu știa că am chiar mai puține șanse să-i pledez cauza în fața ta decât ea însăși. Isobel oftă.

— Da, mi-a spus.

— Ți-a spus? întrebă el cu o oarecare resemnare. Atunci, presupun că nu mai ai acum probleme în privința ei. Acum s-a întors, poți să stai liniștită. Sper că în sfârșit se va obișnui și ea cu locul acesta. Și. ezită el o clipă, aș putea vorbi eu cu directorul, dacă tu crezi că ajută la ceva.

— Nu. Refuzul lui Isobel nu era prea hotărât, iar Rafe se încruntă.

— Cum vrei.

— Nu, adică... începu Isobel mușcându-și buzele cu panică, e draguț că te-ai oferit, dar... dar nu cred că o pot trimite pe Cory înapoi la Strathmoor.

— Nu? zise Rafe făcând un pas spre ea din reflex, dar oprindu-se

când își dădu seama că n-avea dreptul să ceară explicații. Și atunci, oftă el, ce va face?

Isobel nu mai suporta privirea lui pătrunzătoare. Lăsă capul în jos, uitându-se acum la vârful piciorului cu care făcea semicercuri în praful de pe podeaua grajdului. Întrebarea e, spuse ea în cele din urmă ce voi face eu, fiindcă mă gândeam să mă întorc la Londra.

Se lăsă tăcerea. O tăcere atât de intensă, încât aproape că devenea audibilă. Și în mijlocul ei se auzeau bătăile proprii inimi, gândi Isobel. Îi bătea atât de tare în urechi. Încât era sigură că Rafe n-avea cum să n-o audă, la rândul lui.

Când Rafe se mișcă, Isobel tresări, însă el nu făcu decât să se sprijine cu o mână de perete, deasupra unei grămezi de paie destinată animalelor. Privirea ei rămase fixată asupra umerilor lui puternici și a capului coborât în piept și asupra aerului său dureros de obosit, ca și cum ar fi fost total doborât.

— Rafe, spuse ea blând, temându-se ca nu cumva să i se fi întâmplat ceva rău, ceva ce nu voia să-i spună ei, iar el își ridică privirea, sprijinindu-și capul de zidul de cărămidă.

— Nu pleca, spuse el brusc, răgușit. Te rog, nu pleca. Pot să trăiesc cu gândul că suntem ca doi străini, atâta vreme cât știu că pot să te văd oricând dacă vreau. Dar dacă pleci la Londra, nu știu ce sunt în stare să fac. Isobel se clătină o clipă, derutată.

— Asta e o amenințare?

— La naiba, nu, spuse el încercând să schițeze un zâmbet. Cum să te ameninț? Doar nu am nimic cu care să te șantajez. În afară de tine... gândi ea. Își strânse palmele una lângă alta.

— Atunci... ce vrei să spui?

— Ei, nu știu nici eu, spuse el râzând forțat. Cred că aș putea să fac până la urmă ceea ce Clare și-a dorit întotdeauna, să renunț la titlu în favoarea lui Colin. Ar jubila dacă ar ajunge contesă de Invercaldy, așa Jamie ar rămâne automat moștenitor. Băiatul și-așa o să primească titlul până la urmă. Și sunt sigur că mama consideră că eumerit mult mai puțin decât Colin să mă numesc conte.

— Și de ce ai face una ca asta?

— Poate că simt nevoia să mă eliberez. Cine știe? zise el privind din nou în jos. Poate că vă voi veni după tine. Nu mi-a plăcut niciodată Londra, dar asta era înainte.

— Dar nu poți să faci asta! zise Isobel înspăimântată. Nu-mi

pasă ce vrea mama ta, Invercaldy e al tău, e dreptul pe care nu ți-l poate lua nimeni. Nu trebuie să-i dai cu piciorul. Și, oricum, de ce ar fi Jamie moștenitorul? Ar trebui să ai și tu până la urmă un băiat.

— Dar nu voi avea, chiar dacă ar trebui, zise Rafe sec. Dacă tu pleci, posibilitatea asta se reduce la zero, mai spuse el, dându-și capul pe spate și privind sumbru către grinzile din tavan. Mă crezi că am sperat să rămâi însărcinată? După toți anii ăștia în care m-am blestemat că am lăsat-o pe Sarah însărcinată, m-am rugat pur și simplu să ai un copil.

Isobel înghiți, încurcată.

— De ce? O privi pe sub gene.

— Tu de ce crezi? Întrebă, puțin iritat. Ești înadins așa imposibilă, sau vrei să mă vezi umilindu-mă? spuse el strângând din dinți. Foarte bine, am să mă umilesc dacă asta vrei. Voiam să aflu de la tine că ai nevoie de mine, să vii să-mi spui că singură nu vrei să dai naștere unui copil. Voiam să-mi spui că mă vrei pe mine, spuse el întunecat, aproape cu furie. Măcar pe jumătate cât te vreau eu! Isobel nu-și putea crede urechilor.

— Dar nu... nu-s însărcinată, se bâlbâi ea, iar el o privi chinuit.

— Știu.

— Dar... aș putea să fiu, se aventură ea nesigură. Nu m-ar deranja să mai încercăm o dată. Rafe se repezi spre ea:

— Ce-ai spus? Isobel înghiți din nou.

— Am spus că... Rafe se desprinsese de perete.

— La naiba, am auzit foarte bine ce-ai zis, spuse el cu iritare, căutându-i privirea. Dar ce-ai vrut să spui prin asta? Ai spus mai înainte că pleci.

— Am... n-am știut că aș avea de ales, recunoscui Isobel, întinzând o mână spre el. Am crezut că o mai iubești încă pe Sarah. Doamne „Rafe, nu mă privi așa. Te... te iubesc. Tot ce vreau e să te văd fericit și... dacă încă mai vrei să ai un copil, eu sunt gata să încerc. Rafe scoase un sunet necontrolat, mai mult un geamăt de frustrare decât de bucurie.

— Cerule! Isobel, murmură el luând-o brutal de umeri în timp ce ea se arunca în brațele lui. Tu nu înțelegi că dacă te am pe tine nu îmi trebuie nimic altceva? Ești tot ce am vrut vreodată, tot ce am căutat în viață. Ești singura femeie căreia m-am dăruit întru totul, cu trup și suflet!

— Parcă mai ieri îmi spuneai că vrei un copil cu mine, nu? întrebă Isobel cu mândrie, în timp ce soțul ei se ridica din pat auzind strigătele de foame din camera băiețelului. Ce păcat că nu-l poți hrăni și tu, zise ea deschizându-și cămașa de noapte. Ai mai văzut vreodată un copil așa de lacom?

Rafe își urmări băiatul cum suga de la pieptul mamei sale, simțind o urmă de invidie. De șase săptămâni de când se născuse copilul, sânii lui Isobel crescuseră mari și apetisanți. Cum de altfel era tot corpul ei, gândi el, strecurându-se din nou sub plapumă și desfătându-se mângâind contururile calde ale trupului ei. Trăiau împreună de mai bine de un an și încă nu-i venea să creadă. Era soția lui, mama fiului său și femeia pe care o iubea tot mai mult cu trecerea timpului.

— Cât îi trebuie acum să mănânce? întrebă leneș Rafe, atingând-o cu buzele pe umărul cald și golaș când ai spus că vrei să-l alăptezi tu, nu mi-am închipuit că aș putea fi gelos. Isobel râse:

— Ei, cum să fii gelos?

— Ba chiar sunt, zise Rafe cu mai puțină convingere. Fiindcă vreau să fii a mea și numai a mea, adăugă el glumeț. Ce bine că fiica ta s-a întors la școală. Măcar avem câteva săptămâni în care să stăm singuri până la Crăciun.

Isobel zâmbi și trecu băiatul la celălalt sân. Cel din care supsesse rămăsese moale și pătat cu lapte, iar Rafe se aplecă să culeagă o perla rămasă în vârf. Senzația dată de atingerea lui pe acea zonă atât de sensibilă o făcu să simtă deodată o nouă dorință. Dumnezeu, se gândi ea simțind că cedează acelei dorințe, îl voia înăuntrul ei acum, fierbinte și puternic și flămând. Cu obișnuita lui intuiție față de dorințele ei, Rafe îi observă carnea vibrând și îi aruncă un zâmbet moale. Pretinse că îi vine să caște și, cu o mână la gură, se lăsă pe spate.

— Doamne, cât sunt de obosit! zise el înadins, închizând șmecher ochii. Nu vrei să-l pui pe David în pătuțul lui? Isobel îl gădila pe picior cu degetele de la propriile picioare.

— Ba nu, ai să-l duci tu, zise ea blândă, cocoțând copilul dolofan pe umăr și coborându-l pe gâtul lui.

— Uite, e pe jumătate adormit. Așa-i că e nemaipomenit? Hai, Rafe, nu aștepta să se trezească iar. Rafe ridică copilul de pe el și îl duse ascultător în camera lui. Era patru dimineața și afară era încă o beznă tăcută în jurul castelului adormit. Cel puțin dimineața va veni

doica să se îngrijească de bebeluș, gândi Rafe. Acum putea să o aibă pe Isobel doar pentru el, pentru patru sau cinci ore de fericire.

Îl aștepta când se întoarse în pat, cu cămașa aruncată pe un scaun, picioarele ei calde fiind nerăbdătoare să se încolăcească în jurul lui. Se cufundă în brațele ei calde și se gândi cât de norocos era într-adevăr. Nu doar că o avea lângă el pe singura femeie pe care o iubea cu adevărat, mai avea și un băiat care îi făcea fericirea completă.

Și pe Cory, își mai spusese, împletindu-și degetele în părul ca mătasea de porumb al lui Isobel care cu ajutorul lui Jamie se acomodase perfect la școala unde mergea și nepotul lui și, spre surprinderea și bucuria lui și a ei, începuse să aibă rezultate din ce în ce mai bune. Dacă o făcea doar ca să-l impresioneze pe Jamie, asta conta mai puțin, faptul că își luase studiile în serios era cel mai important lucru și chiar doamna Jacobson fusese impresionată de afirmația fetei că voia să meargă și la universitate.

— Te iubesc, îi murmură Isobel în ureche, căutându-i cu limba pulsul fin, iar el mormăi de plăcere.

— Da, te cred, spusese el găsimdu-i gura fără dificultate. Hm... ți-am spus vreodată că ești delicioasă? Ai un gust de milioane, fiul meu n-are de ce se plânge.

— Nici taică-său aprobă Isobel, încolăcindu-i gâtul cu mâinile, iar el se așeză între coapsele ei. O făcu să-și țină respirația de plăcere, în timp ce o pătrundea.

— Nu te opri, zise ea. Nu te opri.

— Nici nu-mi trece prin cap, spusese Rafe cu glasul înecat, lăsând-o să-l învăluie cu moliciunea dulce a cărnii. Îl înlănțuise strâns, trăgându-l mai aproape în timp ce el gemea sub magia împlinirii supreme a unirii lor.

Câtva timp mai târziu, când stătea întins lângă soția lui simțindu-i formele calde și rotunde lipite de el, Isobel vorbi iar:

— Crezi că mama ta va sta cu noi de Crăciun? Întrebă ea încet, iar Rafe oftă, contrariat.

— Ce contează? mormăi el jucându-se în părul ei. Vorbim mâine

— Ai spus că vine.

— Ea a spus asta, zise Rafe liniștit. Dragostea mea, nimic n-o să o țină departe. Acum are un nepot cu care se poate mândri încolo și înapoi.

— Hm... se îndoi Isobel. Cu un an în urmă, chiar înainte de

căsătoria lor, lady Invercaldy plecase într-o călătorie prelungită să o viziteze pe sora ei din Noua Zeelandă și nu se întorsese până nu primise vestea că noua ei noră aștepta un copil. De atunci, ea și Isobel ajunseseră la un fel de armistițiu și, deși Isobel se îndoia că vor fi vreodată prietene, măcar se înțelegeau în privința dragostei pentru David.

— O să vină, o asigură Rafe din nou, înțelegând că era important pentru ea, iar Isobel se trase și mai aproape, mulțumită. Și nu uita, continuă el, că și doamna Jacobson va fi prezentă. Abia aștept să le văd împrietenindu-se. Am eu senzația că se vor înțelege de minune.

— A, da, zise Isobel și îl cuprinse cu brațele. Uitasem de Ruth. Nu credeam s-ajung vreodată să spun asta, dar mă bucur că nu se lasă intimidată de nimeni. Îți amintești ce-a făcut la cununie? Am crezut că mama ta o să moară când Ruth a cerut somon afumat în locul fazanului.

— Da, îmi amintesc...

— Crezi că mă va ierta vreodată Clare pentru că i-am suflat moștenirea? Acum am senzația că ea crede că eram însărcinată cu David înainte de căsătorie. Sunt sigură că a strâmbat din nas că am născut la ceva mai mult de nouă luni de la căsătorie. Rafe făcu o figură exasperată.

— Mie, unul, nu-mi pasă ce crede Clare, îi zise el. Tot ce am eu de zis e că dacă mă mai zgândări așa te trezești iar însărcinată, mai devreme în loc de mai târziu. Isobel râse:

— Și am zis eu că nu mi-ar conveni? Întrebă ea cu nonșalanță, iar zâmbetul blând al lui Rafe îi păru o poartă deschisă spre Paradis.

SFÂRȘIT